

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

TAMI HOAG

IUBIRE
FERMECATĂ

UN CAPTIVANT ROMAN DE DRAGOSTE...

Tami Hoag

Iubire fermecată

Mismatch
by Tami Hoag

© copyright 1989 by Tami Hoag

Traducere Mihnea Columbeanu
Editura Miron

Tami Hoag amestecă pasiunea, politica, inimile frânte și umorul în acest roman clasic și puternic, declanșat în jurul unui bărbat și al unei femei a căror dorință reciprocă i-ar putea duce pe amândoi la ruină.

Erau la fel de nepotriviți unul pentru celălalt. Un cuplu romantic ciudat. Se vedea cu ochiul liber, de la prima vedere. Bronwynn Prescott Pierson era o demimondenă aparent frivolă, odinioară o icoană a modei, iar acum o mireasă fugară. Wade Grayson era un congressman încorsetat și ambițios din inima Americii. Nici că s-ar fi putut să aibă mai puțin în comun, sau mai mult de pierdut, prin întâlnirea lor accidentală în pădurile din Vermont, unde se duseseră amândoi în speranța că vor scăpa de trecut.

Atrași de ruinele vechii moșii Foxfire, femeia din Venus și bărbatul din Washington jucau un joc periculos cu cea mai volatilă și imprevizibilă dintre emoțiile omenești. Iar când totul a sărit în aer, presa urma să apară acolo cât ai clipi, pentru a aduce dezastrul la cunoștința întregii lumi. Dar lucrul pe care nu contau dușmanii lor era că forța care-i atrăsese unul spre altul avea să fie întotdeauna puțin mai puternică decât orice – sau oricine – care ar fi încercat să-i despartă.

Capitolul 1

— Dacă cineva dintre cei prezenți aici cunoaște vreun motiv pentru care acești doi oameni să nu se poată uni prin sfânta taină a cununiei, să vorbească acum, sau să-și țină gura pe vecie.

Reverendul Fitzhumme aruncă o privire formală peste nuntași, din pură obișnuință. Mireasa își aminti ce le spusese la repetiție: că în cei douăzeci și șapte de ani de când oficia ceremonii de căsătorie, nimeni nu luase cuvântul vreodată, deși era sigură că mulți își ținuseră gura – dacă nu pe vecie, cel puțin până la masa de nuntă.

— Domnule reverend? întrebă ea încet, în timp ce toți ochii din biserică erau ațintiți asupra ei și a mirelui, își trecu o mână suplă peste poalele rochiei de satin alb și-și potrivii sub toca voalului o șuviță răzleață din părul ca flacăra. Îmi acordați un moment, vă rog? E un lucru pe care aș dori să-l spun.

Viitorul ei soț se întoarse și o privi în lungul nasului său acvilin, încruntându-și nemulțumit sprâncenele negre.

— Bronwynn, ce faci? șopti el.

Fata îi zâmbi.

— Am doar câteva cuvinte de mulțumire pe care aș dori să le rostesc acum, Ross.

Ross oftă nerăbdător. Cu un gest al mâinii, Reverendul Fitzhumme îi acordă miresei permisiunea.

Bronwynn întoarse capul și se uită la cei din jur. În sufletul ei se lăsase o liniște stranie, ca și cum mintea i s-ar fi desprins de toate grijile. Nu privea pe nimeni anume, ci doar scruta fețele, coafurile și pălăriile ridicole ale bărbaților și femeilor din înalta societate a orașului Boston. Un junghi scurt de durere îi străbătu inima, când văzu strana goală unde ar fi trebuit să stea părinții ei dacă trăiau să apuce această zi. Cu atât mai bine că nu erau acolo, își spuse ea, în timp ce privirea i se oprea asupra verișoarei sale, Belinda.

— Aș dori să profit de această ocazie ca să vă mulțumesc

tuturor pentru că ați venit azi aici, începu Bronwynn, cu voce calmă.

Un zâmbet sincer îi lumină fața, când văzu privirea îngrijorată a surorii sale, Zane. Aceasta stătea în primul rând de strane, lângă Rebecca, fiica ei, care se plictisise de rolul de fetiță cu flori și se juca întruna cu tivul de dantelă al juponului, fără să-i pese de nimic din jur.

— Aș dori să-i mulțumesc surorii mele, Zane, pentru cât m-a ajutat la pregătirea acestei nunți, dar în primul rând aș vrea să-i mulțumesc verișoarei mele, Belinda Hughes...

Pe rândul trei, Belindei îi căzu fața.

— ... pentru că a fost atât de indescritibil de nesimțită încât să se culce cu logodnicul meu cu două nopți înaintea nunții mele, astfel dovedindu-mi clar ce fel de gunoi josnic, ahtiat după bani și demn de tot disprețul este.

Se răsuci în loc și-și aruncă buchetul de trandafiri albi în mâinile lui Ross. Acesta se făcuse la fel de alb la față ca florile. Pentru prima oară în câteva zile, în ochii lui Bronwynn scăpără o flacără.

— Ross Hilliard, mai degrabă îmi fac o operație de schimbare a sexului, înainte de a mă mărita cu tine!

* * *

— Proprietatea este ideală, Murph. Trebuie că are vreo trei sute de acri de teren – coline și păduri. Conține și o casă veche și cam dărăpănată, dar acolo n-a mai locuit nimeni, de ani de zile.

Wade Grayson se plimba înapoi și-ncolo prin fața canapelei verde închis, cu telefonul atârnat de degetele lungi ale unei mâini, în timp ce cu cealaltă ținea receptorul la ureche. În cealaltă parte a livingului confortabil, un labrador auriu stătea tolănit în fața șemineului, privind-și stăpânul.

— Sună excelent, Weston, dar credeam că te-am trimis acolo pentru R & R, nu ca să investighezi posibile investiții de afaceri pentru noi doi.

Puse telefonul pe masa de cafea din lemn de brad, luă o sticlă

de antiacid și trase o dușcă. Gustul începea chiar să-i pară plăcut. Îl străbătu un fior, în timp ce-și aprindea o țigară și trăgea un fum prelung.

— Sigur, spuse el, cu un zâmbet care-i dezvăluia dinții albi și regulați ce-i aduseseră voturile atât de multor alegătoare, dar de ce să pierdem o ocazie? De trei ani căutăm un loc ca ăsta. Ieri treceam pe lângă el – e la mai puțin de o milă distanță de-aici – și mi-am dat seama că ar fi perfect. Puteam să văd totul – o cabană confortabilă, mile întregi de trasee de ski cross-country... Dacă te interesează investiția, am să întreb. Ce părere ai, amice?

Când închise, Wade era gata să mai facă o plimbare pe drumul desfundat care șerpuia printre copaci. De trei zile se afla în Vermont, încercând să se relaxeze, și încă mai era la fel de încordat precum corzile unei rachete de tenis. Nici nu-și mai amintea cum era să nu fie sub imperiul unei asemenea tensiuni.

Cele câteva săptămâni neîntrerupte de liniște și pace ar fi trebuit să fie o răsplată pentru că muncise atâtea zile, timp de câte șaisprezece, optsprezece, chiar și douăzeci și patru de ore pe zi, ca să-și forțeze proiectul de lege a apei curate prin Cameră, înainte de începerea vacanței parlamentare. Fotoliul său de reprezentant al satului Indiana îi aducea multe satisfacții, dar își lua tributul în plan emoțional și fizic. Doamne, își spuse el, elanul și ambiția îi deformaseră gândirea atât de mult, încât se uita pieziș chiar și la oferta unei vacanțe. Apoi, însă, își aminti că nu fusese niciodată genul căruia să-i placă să lenevească. Era un om de acțiune. Relaxarea îl făcea să fie nervos. Îl bântuia ideea că, în timp ce el se destindea, alții făceau treburile în locul lui.

Totuși, când doctorul Jameson, medicul lui personal, care-i era și un bun prieten, îi dăduse cheia casei sale de vacanță din Vermont și-i spusese să se ducă acolo, că de nu – Wade acceptase. Deși se simțea dator să se întoarcă în districtul lui și să ia legătura cu electoratul, bunul-simț și medicul avuseseră câștig de cauză. Nu i-ar fi fost de folos nimănui dacă zăcea în spital, cu ulcerul perforat.

Pantofii lui stârneau mici vălătuci de praf, în timp ce mergea pe drum cu un pas hotărât care n-ar fi trebuit să aparțină unui om în vacanță. La apus, cerul era învăpăiat de soarele ce cobora fără tragere de inimă de cealaltă parte a Munților Verzi. În spatele lui Wade, Tucker labradorul venea alene, cu un limbaj corporal care dădea clar de înțeles că se simțise complet mulțumit să lenevească pe covorul de pluș, în fața căminului, rozând o jucărie de piele netăbăcită.

Cotiră spre spărtura dintre copaci pe unde se ajungea la vechea casă pe care o exploraseră în ajun. Privirea lui Wade se îndreptă asupra vechii case victoriene deteriorate, care cândva fusese zugrăvită în roz. Odinioară, trebuia să fi fost grandioasă, cu turnulețul și brâul ce imita turta-dulce, dar vremurile ei apuseseră de mult, și-și putea imagina ușor în locul ei o cabană de ski din piatră și lemn de cedru.

N-avea să fie o stațiune prea mare. Urmau să mențină redus numărul skiorilor, pentru ca pârtiile să nu se aglomereze. Avea să fie o investiție profitabilă și un loc plăcut unde să se retragă când presiunile treburilor de stat începeau să-i transforme stomacul într-un cuptor încins. Relaxarea nu era chiar atât de rea, dacă în același timp putea să skieze și să mai câștige și un ban pe deasupra.

— Și să știi asta de la mine, Ross Hilliard, jeg fără pereche ce ești!

Wade se opri în loc la auzul vocii urmate de o bufnitură sonoră. Tucker se așeză pe pământ, rezemându-se greoi de picioarele stăpânului său, încercând să-și adune puterile pentru un mârâit – care, însă, sună mai mult ca o ghiorăială indigestă. Femeia dădu colțul verandei care înconjura toată casa, într-o rochie albă de mireasă ridicată cu ambele mâini până la genunchi. Rochie de mireasă? se întrebă un moment Wade, privind-o. În mâna stângă mai ținea și un ciocan, pe care-l aruncă spre o valiză maro pusă pe treapta de sus. Fără să-și ia o clipă ochii de la ea, Wade se retrase printre copacii de pe marginea drumului, încercând să se apropie fără a atrage atenția.

Bronwynn se repezi asupra bagajului, cu ciocanul vechi pe care-l găsisese. Dădu o lovitură zdrobitoare în catarama de la valiza fostului ei logodnic, apoi încă una, făcându-l în toate felurile care-i treceau prin minte. Toată ziua trepidase de furie, de când făcuse anunțul la nuntă, și nu dădea semne să-i treacă. După ce descoperise adevărata față a lui Ross, rătăcise ca o zombie în stare de șoc, incapabilă să se gândească la ceea ce ar fi trebuit să facă. În cele din urmă, se smulsese din transă, iar acum nu făcea niciun efort de a se calma. Merita să fie furioasă. Merita s-o ia razna. Mai dădu una cu ciocanul în valiză, spărgând închizătoarea.

La vederea conținutului, își dădu seama că mai era încă un lucru pe care nu-l știuse despre Ross: habar n-avea să-și facă o valiză. Toate hainele lui scumpe, de comandă, fuseseră înghesuie claie peste grămadă, iar printre rufe de corp își vârâse și o sticlă cu ulei din ficat de cod.

— Îgh! strâmbă din nas Bronwynn, dezgustată. Ar fi trebuit să-i cer încă de-acum câteva luni să-mi arate cum știe să-și facă bagajele. Atunci, m-ar fi dus mintea să nu-l accept de soț. Nu numai că-i un porc fustangiu, dar nici măcar nu știe să împacheteze lucrurile, și pe deasupra mai și bea ulei de cod pe ascuns! Pfui!

Înhăță mânerul valizei și o târî cu hurducături până pe drumeagul din fața casei, lăsând în urma ei o dâră de șosete și boxeri. Apoi se duse la Mercedes și scotoci prin punga cu mâncare de pe fotoliul din dreapta, în căutarea brichetei cu butan pe care și-o cumpărase de la alimentara locală anume pentru ceremonia ce se pregătea. Pe valiza albă erau imprimate cu albastru cuvintele: „Cu cât cunosc mai bine oamenii, cu atât îmi sunt mai dragi câinii.” Dând foc biletului de avion al lui Ross pentru Franța, unde plănuiseră să-și petreacă luna de miere, Bronwynn lăsă să-i apară pe față un zâmbet malițios. Aruncă în valiză cartonașul aprins și făcu un pas înapoi, ca să privească în liniște cum se făceau scrum efecte bărbătești în valoare de cel puțin opt sute de dolari.

— Ce naiba faci?

Bronwynn se holbă la omul care venea valvârtej spre ea dintre copaci, cu ochii căscați de parcă n-ar mai fi văzut un bărbat în viața ei. În niciun caz nu se așteptase – și nici nu voise – să vadă unul în acel loc. Era arătos, deși asta n-o prea impresionă, în actuala ei stare de spirit. Okay, deci era dezgustător de drăguț, într-un stil nonconformist. Ei, și? Da, i se uscaser gura la vederea lui. Nu era atracție fizică – n-avea cum să fie. Cum s-ar fi putut simți atrasă de un bărbat complet necunoscut, după o asemenea zi? Nu, nu din cauza vreunei atracții îi transpirau palmele.

„Om de afaceri tipic american” scria pe eticheta care-i reveni în minte, de pe vremea când lucrase ca model, și aspectul oricui avea câte o anumită denumire pentru marketing. În pantaloni bej și cămașă albă, arăta de parcă tocmai ar fi coborât din B.M.W. După o zi lungă și grea de ascensiuni pe scara corporatistă. Avea mânecile suflecate până deasupra coatelor iar cravata lărgită. Părul des, blond-închis, îi cădea pe frunte, în timp ce omul se apleca să ia două mâini de țărână, ca să le arunce în valiza aprinsă. Trânti capacul cu vârful pantofului și rămase privind-o încruntat, cu ochii lui de culoarea whiskyului irlandez bun.

— Ce ți-ai pus în cap, vrei să dai foc la pădure? se răsti el cu un glas baritonal aspru, incredibil de sexy.

Bronwynn coborî privirea spre valiza Gucci fumegândă a lui Ross. Ceasuri în șir își plănuiise acea mică răz bunare rituală, văzând-o în ochiul minții, iar și iar, în tot timpul cât gonise spre nord-vest, pe autostradă. Iar acum, cercetașul ăsta supragabaritic îi stricase tot cheful! Chipeș sau nu, era un nesuferit!

— Cum îndrăznești?! exclamă ea, cu furia gata să-i dea în clocot ca oală pe aragaz, gesticulând spre el cu bricheta Bic. Pleacă de-aici! Pleacă, lasă-mă-n pace, băi... băi... băi bărbatule *ce ești!*

Scuipase cuvântul ca și cum ar fi fost cel mai obscen epitet pe care i l-ar fi putut adresa.

Wade îi smulse bricheta din mână, ca să nu-și aprindă și voalul.

— Dă-mi mie chestia asta. Ce-ai pățit, cucoană, ți-ai pierdut

mințile? Unde ți-e bărbatul? Sunt sigur că n-o să se bucure să vadă că ți-ai dat foc la valiză!

Bronwynn se retrase cu un pas, ridicându-și înfumurată nasul patrician.

— N-am niciun bărbat. L-am aruncat mulțimii, la nuntă, cu tot cu buchet de flori – să-l ia cine are chef de el!

Cu mâinile proptite în șoldurile sale zvelte, Wade o studie câteva momente, în timp ce Bronwynn stătea cu privirea spre pădure. Toca voalului îi stătea strâmbă, dezvăluindu-i părul des, de un roșu strălucitor. Avea o față delicată, cu pomeți înalți și mandibulă sculpturală. Ochii migdalați și gura senzuală îi confereau o înfățișare mai degrabă exotică. Rochia de mireasă contura un trup de model, suplu și înalt. Era desculță. Avea unghiile de la picioare lăcuite în roz, cu trandafirași roșii desenați deasupra.

Era de o frumusețe răpitoare, așa cum ar arăta o orhidee purpurie într-un câmp de păpădii. Totuși, Wade își spuse că nu trebuia să se lase afectat de farmecul ei neobișnuit. Nu era genul de om care să-și vâre nasul într-un viespar fără niciun motiv întemeiat.

Tucker veni agale, lătră de formă spre valiza ce încă mai fumea, și se tolăni la picioarele stăpânului său.

Dintr-o dată, Bronwynn se răsuci pe călcăie și porni înapoi spre mașină, fără a-i mai adresa nicio vorbă omului care-i întrerupsese atât de grosolan distracția. Furia i se stinsese brusc. În locul flăcării dinainte, avea acum în suflet un sloi de gheață și simțea o detașare stranie. Poate că asta însemna să-ți pierzi mințile, își zise ea. Se simțea vinovată că supraviețuise întregă la minte după moartea părinților ei, iar acum începeau să-i fileze lămpile pentru unul ca Ross Hilliard. Asta ar fi fost o insultă de neiertat la adresa părinților, pe care-i iubise din toată inima. Ross Hilliard nu merita mai mult decât cel mai nevolnic vierme de sub suprafața pământului.

Luă în brațe sacoșa de cumpărături și urcă treptele, până în casă. Wade o privi cum pleca, nemulțumit că-i întorsese spatele ca ultimului servitor. Privirea lui contemplă cu admirație

Mercedes-ul 450SL roșu. Se întrebă dacă era cumva al mirelui absent. Ce voise să spună, afirmând că-l aruncase mulțimii, la nuntă? Iar acum alerga prin pădure descultă, dar cu rochia de mireasă pe ea, dând foc la geamantane – se vedea clar că femeia era deranjată la cap.

— Cine ești? o întrebă el, intrând pe ușa deschisă a casei.

Bronwynn stătea în mijlocul salonului, uitându-se la tapetul cu trandafiri cât verzele, care se cojea de pe pereți. Sprânceana dreaptă i se arcui și mai sus, când întoarse capul spre el.

— Bronwynn Prescott Pierson, se prezentă, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru ca individul s-o recunoască. Și dumneata cine ești?

— Wade Grayson, își declină el încet identitatea, pe când în minte i se reactivau toate informațiile asociate cu numele pe care-l auzise.

Bronwynn Prescott Pierson. Da, ar fi trebuit s-o recunoască, își dădu el seama. Îi văzuse fotografia în destule ziare și reviste mondene. Rochia de nuntă îl derutase. Bronwynn Prescott Pierson, moștenitoare a imperiului Pierson Chewing Gum. N-o cunoștea, dar știa despre ea și avusese destule experiențe cu femeile de genul ei. Era o pițipoancă bogată, răsfățată și superficială, care putea să-și cumpere tot ce i se năzărea și decola să-și ia prânzul în Franța la cea mai mică toană. Era ultimul soi de femeie cu care ar fi vrut să aibă de-a face, dar curiozitatea îl împiedica să iasă pe ușă. Ce căuta una ca ea într-o cocioabă dărăpănată din pădurile statului Vermont, îmbrăcată în rochie de mireasă?

— Locuiesc pentru câteva săptămâni în casa din vecini, spuse el, pe un ton care-o invita să-i ofere același tip de informații.

— Ce drăguț. Ședere plăcută, îi ură politicoș Bronwynn, concediindu-l din nou. Pentru moment, nu-și putea permite să se gândească la faptul că acel individ sexy era singura ființă omenească din apropierea ei, pe o rază de câteva mile.

Își cuprinse trupul cu brațele, începând să tremure. Cum se se putuse lăsa așa prostită de Ross Hilliard? se întrebă, privind afară, prin geamul murdar al ferestrei din fața casei. Câinele cel

mare și galben al lui Wade Grayson găsisese unul dintre mocasinii italieni de comandă ai lui Ross și-l rodea, tăvălindu-se pe spate cu labele în aer.

Fusese cât pe ce să se mărite cu Ross Hilliard. Toată viața își dorise să se îndrăgostească la fel cum li se întâmplase părinților ei – nebunește, minunat, total. Voise să iubească din toată inima, cu toată ființa, să prețuiască și să fie prețuită. Avea înlăuntrul ei atâta iubire, de dăruit! Și totuși, fusese gata să se mărite cu Ross Hilliard, pe care nu-l iubise cu nimic mai mult decât o iubise el pe ea. Tinuse la Ross, se simțise bine cu el – dar nu-l iubise. Când îl descoperise cu Belinda, fusese năcută și revoltată, dar n-o duruse așa cum știa că ar fi simțit dacă-l iubea cu adevărat. Ce se putuse întâmpla cu ea, de făcuse o greșală atât de îngrozitoare?

— Ce faci aici? întrebă Wade.

Se simțea cam stânjenit că-i tulbura gândurile. Ea părea detașată, ca și cum ar cam fi pierdut contactul cu lumea reală.

— Păi, am venit să locuiesc o vreme în casa asta, desigur.

Wade se uită în jur. Casa arăta jalnic. Mirosea a mucegai și a șoareci. Curent electric nu avea, și se îndoia că instalațiile sanitare funcționau. Cine putea ști ce fel de sălbăticiuni se aciuiseră pe-acolo? Nu era tocmai genul de vilă în care să locuiască o femeie ca Bronwynn Prescott Pierson. Nu și-ar fi putut-o imagina într-o casă fără personal complet și băi cu jacuzzi lângă fiecare cameră. Arăta prea delicată, prea fragilă, pentru orice condiții mai puțin elegante.

— Glumești.

Bronwynn îi aruncă o privire inexpressivă peste umăr și se întoarse iar să se uite pe fereastră spre gazonul năpădit de buruieni, amintindu-și cum arătase când ea și Zane jucaseră croquet acolo, în copilărie. Pentru ele, fusese ca o casă din basme, în mijlocul unei păduri fermecate. Inima i se strânse la amintirea tuturor prinților imaginari care le salvară de câte un balaur sau altul. În viața ei de-acum nu mai era rost de niciun fel de prinți. Și se simțea ca Alice rostogolindu-se prin vizuina cea lungă și neagră a iepurelui.

Wade râse fără chef și-și trecu o mână prin păr.

— Cucoană, nu poți vorbi serios. N-ai cum să stai aici.

— Ba fii sigur că pot s-o fac. Casa asta e a mea. Unchiul meu Duncan mi-a lăsat-o prin testament, acum nouăsprezece ani.

Pe-atunci, avusese doisprezece ani și era fascinată la gândul de a primi în dar acel castel de turtă-tulce, dar apoi, pe măsură ce creștea, interesele i se îndreptaseră în alte direcții. Până când fugise din biserică, nu demult, uitase aproape complet de casa aceea.

— Iar de-atunci a fost întreținută remarcabil de bine, remarcă sec Wade.

Traversă încăperea, până la o canapea venețiană acoperită cu catifea Bordeaux pătată. Tapițeria era ruptă, iar cineva – sau ceva – sustrăsese o mare parte din umplutură. Fâșii murdare de câlți atârnau din spărtura aflată în mijlocul pernei de șezut. Wade o împinse puțin cu piciorul, și trei șoareci se catapultară afară, dispărând într-o gaură din plintă.

Cu sprâncenele coborâte deasupra ochilor ei exotici, Bronwynn traversă năvalnic camera și-i dădu lui Wade un brânci.

— Să nu te-atingi de mobila mea, nesimțitul! Unde te-ai născut, într-un hambar?

Wade făcu un pas înapoi, încruntându-se.

— Nu. Iar locul ăsta e cel mai asemănător cu un hambar, de-o bună bucată de vreme.

— Cum îți permiți să spui o asemenea grosolănie despre casa mea! Exclamă ea.

Undeva, în adâncurile minții, știa că nu era deloc rezonabil ce spunea. Casa era o zonă de dezastru. Pe moment, însă, prefera s-o vadă așa cum fusese odinioară, veselă și drăguță, cu mobila ei veche cochetă, și cu doamna Foster, menajera unchiului ei, servindu-le prăjiturile cu ceai pe farfuriile de porțelan pictat manual, ei și lui Zane, și tuturor păpușilor și ursuleților cu care se jucau. Pe-atunci, viața era mult mai frumoasă. Avea și ea părinți, și vise... Acum, simțea că nu-i mai rămăsese nimic.

Se simțea izolată emoțional. Chiar și la nuntă, înconjurată de

sute de oameni, se simțise singură. Nici Zane nu mai părea apropiată de ea, deși încercase să penetreze zidul în care Bronwynn se simțea încarcerată de două zile.

Era o senzație înfricoșătoare. Ca să și-o alunge, încercă să ignore debusolarea, concentrându-și furia tot mai slabă asupra omului din fața ei.

— Cine te crezi, să dai buzna aici insultându-mi casa și spunându-mi ce pot să fac și ce nu? Cine-a murit, de-ai moștenit dumneata coroana de rege al statului Vermont?

— Nu-mi arde mie de-așa ceva... mormăi clătînând din cap Wade, care fusese trimis în Vermont ca să aibă liniște și pace, nu să se certe cu o gagică tălâmbă care cu siguranță n-avea nici măcar atâta minte încât să-și pună ceva pe cap când bătea grindina. Mai bine mă duc de-aici.

— Minunat! replică Bronwynn, trecându-și mâinile în susul și-n josul rochiei de satin.

O străbătu un tremur, și încercă să-și înghită nodul pe care i-l pusese tensiunea în gât.

— Numai de-un bărbat n-am nevoie pe-aici, în seara asta, bombăni ea.

Wade făcu un pas spre ușă. „Du-te și nu te mai întoarce până nu pleacă asta de-aici,” își spuse el. O singură noapte petrecută de una singură în acel paradis al rozătoarelor, și fetița cea bogată n-avea să mai știe cum să ajungă cât mai repede înapoi la Boston. Fără tragere de inimă, mai făcu un pas înapoi.

— Vorbesc serios. Plec. N-ai decât să stai aici singură, cu șoarecii și cine știe ce alte jivine s-or mai fi cuibărit prin casă.

— Foarte bine.

Bronwynn stătea în mijlocul camerei, arătând pierdută și palidă, cu vârfurile picioarelor ieșind de sub tivul murdar al rochiei de mireasă.

— În Shirley există un motel foarte bun – și trei hanuri. Casa asta n-are nici lumină, nici căldură, îi aminti el.

Fata nu făcea decât să-l privească în lumina tot mai scăzută. Ceva din înfățișarea ei îi atingeă o coardă sensibilă.

„A, nu, Grayson,” își spuse el, „mișcă-ți poponețu’ de-aici și

nu te mai apropia de nebuna asta sucită. Să nu mi te înmoi acuma ca un papagal, numai fiindcă are mutra asta de pisicuță-rămasă-n-pom.”

Îndreptă un deget spre ea, cu un gest prevenitor, clătinând din cap.

— Să știi că înapoi nu mai vin.

— Perfect, aruncă ea, încercând să nu-și ia în seamă panica.

Wade își impuse să se întoarcă și să plece, dar trupul nu-l asculta. La naiba! În ochii ei se citea un soi de obsesie de-a dreptul înspăimântătoare. Bărbia pătrată începuse să-i tremure. Dărdâia din creștet până-n tălpi. Wade avea impresia că, dacă o atingea sau îi vorbea prea tare, s-ar fi spulberat într-un milion de cioburi, ca o statuie din cristalul cel mai fragil.

Mârâi încet, printre dinți. El era un om practic, cu mintea limpede și o educație solidă din Midwest. Nu se încurca nici mort cu o neghioabă ca Bronwynn Prescott Pierson. Puțin conta că era frumoasă și, după câte se părea, disponibilă. Era ultima persoană cu care ar fi vrut să aibă de-a face.

Avea să păstreze distanța – chiar dacă a arăta vulnerabilă ca un ied rătăcit. După ce pleca, putea să ia legătura cu avocatul ei pentru cumpărarea proprietății, dar cu Bronwynn personal nu voia să mai aibă nimic de-mpărțit.

— Acum plec, repetă, fără să se clinească din loc; ca să amplifice amenințarea, adăugă: și-mi iau și câinele cu mine.

Lăsând să cadă pe podea un pantof mutilat, Tucker se așeză în ușa, rezemat de tocul acesteia.

Bronwynn abia dacă-i băgă în seamă. Simțea cum se strângeau tenebrele în jurul ei și-și dorea ca flacăra vie a furiei, care arsesse într-însa toată după-amiaza, să se aprindă din nou. Orice ar fi fost de preferat, în locul pustietății reci care amenința s-o înghită întregă. Își simți ca gheața mâinile prelungi, cu oase fine, când și le apăsă pe obraji.

Praful se alesese de viața ei. Fugise de la o nuntă pe care din capul locului n-ar fi trebuit s-o accepte. Aproape că se măritase cu un bărbat pe care nu-l iubea. Ce se întâmpla cu ea?

— Of, la naiba... făcu Wade.

Pierduse lupta cu sine însuși și dădea vina pe Bronwynn, ca și cum ea l-ar fi rugat să rămână, în loc de a aștepta cu atâta nerăbdare să plece.

— Bine, rămân aici.

Fără să-l asculte, Bronwynn ridică privirea cu o expresie chinuită pe fața ei frumoasă, și șopti:

— Asta ar fi trebuit să fie noaptea nunții mele...

În clipa următoare, zăgazul din sufletul ei cedă, iar lacrimile începură să-i curgă năvalnic. Fără să stea o secundă pe gânduri, Wade o cuprinse în brațe, strâns.

Capitolul 2

Nu plângea ca o demimondenă, reflectă Wade, încercând să-și alungă valul instinctiv de panică provocată de lacrimile unei femei. Suspinele ei nu erau delicate, menite doar să pună accentele potrivite pentru efectul dramatic, genul care abia dacă umezesc o batistă cu monogramă și tiv de dantelă. Plângea cu adevărat, iar sunetul era atât de dureros și deznădăjduit, încât nu lipsi mult ca Wade să i se alăture.

Chiar în timp ce o strângea la piept, mângâindu-i voalul de tul alb, își reproșa faptul că avea o inimă atât de sensibilă. În viața lui profesională nu era loc pentru asemenea slăbiciuni. Era un om politic dur, pragmatic, cu o voință de granit. Pe plan personal, abia dacă putea merge mai departe când vedea câte un cățeluș cu ochi rugători în vitrina unui pet-shop, și se îneca de emoție când un american câștiga o medalie la Jocurile Olimpice sau cădea de pe skateboard, într-o competiție de sărituri acrobatice.

Nu era o trăsătură pe care s-o dorească văzută și de alții. Era mult mai bine ca oamenii să-l creadă redutabil și doar cu o undă de compasiune, decât să-l considere un pământău. Așa că-și înghiți umezeala din ochi și încercă să se gândească la ceea ce ar fi trebuit să facă cu femeia care plângea la pieptul lui, cu lacrimile îmbibându-i cămașa.

Fără să-i dea drumul, se retrase doi pași spre canapea, unde

se așează, luând-o pe genunchi. Nu era o atitudine prea stilată, dar se îndoia că Bronwynn observase. Era cam la fel de cooperantă ca un cadavru: se lăsase târâtă de el și-i căzuse în poală, cu capul pe umărul lui. În timp ce ea suspina mai departe, Wade încercă s-o potrivească într-o poziție mai comodă, îndoindu-i genunchii și aranjându-i rochia în jurul picioarelor goale. Apoi, oftă adânc și o cuprinse iar cu brațele, întrebându-se de ce noaptea nunții ei se compromisese atât de rău.

Desigur, ea era îmbrăcată ca pentru o asemenea ocazie, iar bagajul incendiat conținuse articole bărbătești. Și atunci, unde era mirele? O lăsase cu ochii-n soare? Chiar dacă Bronwynn Prescott Pierson părea un pic cam ciudată, ideea de a o părăsi în fața altarului, frumoasă și plină de speranțe, era de ajuns ca să-i frângă inima.

O strânse puțin mai tare, cu pulsul tresărindu-i pe neașteptate când simți globul moale al sânelui ei apăsându-i pieptul. Pentru o femeie atât de zveltă, nu era lipsită de forme. Din proprie inițiativă, mâna lui dreaptă îi alunecă peste curbura șoldului și rămase acolo.

Bronwynn înălță capul și se uită la el. Își trase nasul, sughițând și încercând să-și șteargă lacrimile. Părea gata să-i dezvăluie un secret dureros. Ochii i se umeziră din nou, iar buza de jos începu să-i tremure, pe când se tânguia:

— N-am nicio batistă...!

Wade își ținuse respirația, așteptând să audă ceva semnificativ. I se înmuiară umerii. Se aplecă înainte și căută în buzunarul pantalonilor, care însă era gol.

— Nici eu nu am.

Parcă i-ar fi spus că era sfârșitul lumii. Bronwynn își lăsă iar capul pe umărul lui și începu din nou să suspine. Nimic nu mergea ca lumea. Omul în care avusese încredere, bărbatul cu care fusese gata să se căsătorească, o trădase. Ea însăși se trădase pe sine, acceptând să se mărite cu el, când ar fi trebuit să-și dea seama că nu era cel potrivit. Casa pe care și-o amintea ca pe un castel de vis, se transformase într-un decor din „*Amityville Horror*”. Iar ea avea o cădere nervoasă în timp ce

stătea pe genunchii unui bărbat pe care nu-l mai văzuse în viața ei, în timp ce acesta îi vâra o mână sub rochie.

— Ce faci? țipă ea.

Se smulse din brațele lui Wade și căzu pe jos, cu materialul sfâșiindu-i-se.

Wade îi aruncă o privire apoi îi oferă o bucată mare de mătase care făcuse parte din furou.

— Ți-am găsit o batistă.

— O... făcu ea, cu un zâmbet spășit. Îți mulțumesc.

O privi cum se ștergea la ochi și-și sufla nasul. Afară se întunecase și era tot mai frig. O parte din el ardea de curiozitate să știe ce căuta acolo, dar latura lui mai practică spunea că era mai bine să nu știe. Cel mai bine ar fi fost s-o îndrume spre cel mai apropiat motel, să-și ia rămas-bun de la ea și să se ducă acasă. Stomacul lui se plângea zgomotos că ora cinei trecuse de mult. Plănui să-și petreacă seara lucrând la hârtii și luând o masă mexicană, în timp ce la televizor se transmitea un meci de baseball.

— Doar ca să ne înțelegem, spuse el, ridicându-se în picioare și trecându-și o mână prin părul blond-închis. N-am obiceiul să molestez debutante care bâzâie. Gusturile mele se îndreaptă într-o cu totul altă direcție.

— Îmi pare rău, se scuză Bronwynn, chinuindu-se să se ridice în picioare, cu rochia încurcată în jurul gleznelor. Dar de unde era era știu? Pe moment, nu văd cu ochi prea buni bărbații. Ai putea să fii un al doilea Ted Bundy – ce știi eu? S-ar putea să fii *chiar* Ted Bundy!

În timp ce se uita la el, ochii i se dilatau, căci abia acum își dădea seama cu adevărat, pentru prima oară, cât erau de izolați. „Hai că asta ar fi bună!” și spuse ea. „Să las un mârlan cu buzele umflate în fața altarului, doar ca să mi-o tragă altul, în sălbăticiile din Vermont!” Ce putea fi mai rău decât atât?

Wade își frecă fața cu o mână. O ghicise corect, din start: era o neștiutoare.

— Ted Bundy își așteaptă execuția, în Florida. Acum, eu mă duc acasă. Ia-o cu mașina prin Shirley. Au acolo un motel chiar

lângă șosea. Nu e ca la Waldorf... comentă el, aruncând o privire prin casa întunecoasă și neîngrijită... dar nici nu provine direct din paginile lui Edgar Allan Poe.

Bronwynn își lăsă capul în piept, cu privirea spre peticul de material mototolit din mână. Grayson o ținuse în brațe, în timp ce plângea. Îi găsise o batistă, tocmai în momentul când acea sarcină părea cea mai importantă din lume. Iar ea, insinua că s-ar fi putut să fie un ucigaș în serie. Nu-l putea învinui că voia să plece.

— Îți mulțumesc, răspunse ea, dar nu plec.

Wade era gata să-i adeverească închipuirile macabre, strângând-o de gât.

— Scumpo, în caz că n-ai observat, casa asta nu mai are curent electric de pe vremea când era Roosevelt președinte.

— Nixon, îl corectă ea, ducându-se la masa unde-și lăsase sacoșa cu cumpărături.

— Ce-i cu el?

— Nixon era președinte când a murit unchiul Duncan. Îmi aduc aminte, fiindcă unchiul îl disprețuia – la fel cum îi disprețuia pe toți politicienii.

Expresia tulburată a lui Wade se întunecă de-a binelea, dar Bronwynn nu observă.

— De fapt, a votat cu Pat Paulsen, preciză ea, în timp ce scotocea prin sacoșă, convinsă că avea pe-acolo, pe undeva, ceva dulce. Îl știi, comicul din „Să râdem cu Frații Smothers”.

Wade o privi cum își scotea din pungă o cutie de Twinkies, o pungă de cartofi prăjiți, un pachet de mini-fursecuri cu ciocolată, o sticlă cu suc de portocale și niște brânză. Simți că-i ghiorăiau mațele. În ușă, Tucker își săltă capul și mârâi la rândul lui.

— Problema e, oftă Wade, că n-ai lumină și, dacă nu cumva plănuiești să târâi valiza aia în casă și să-i dai foc din nou, nici căldură n-ai. Iar noaptea, se face foarte frig aici.

— Îmi dau seama de toate astea, răspunse Bronwynn, cu un calm desăvârșit.

Se simțea mult mai bine, mult mai stăpână pe ea însăși, acum după ce plânsese.

— Eram pregătită pentru câteva inconveniente minore.

Nu se așteptase chiar la o tăblie pe care să scrie că proprietatea era condamnată, dar era firesc ca instalațiile să nu fie în funcțiune.

— M-am oprit în Shirley și mi-am cumpărat o sobiță de campanie și un sac de dormit.

Asta precis îi lăsase cu gura căscată pe cei de la magazin, își spuse Wade. Imaginea lui Bronwynn intrând la Hank's Hardware, în rochie de mireasă și trântindu-și pe tejghea credit cardul, pentru un sac de dormit și o sobă de campanie, aproape că-l făcea să izbucnească în râs. Luni de zile avea să se comenteze evenimentul, în cercurile moșnegilor care se învârteau pe la Hank's.

— Chiar ai de gând să stai aici – cu tot mucegaiul și toți șoarecii ăștia? o întrebă el, pur și simplu neputând să se împace cu imaginea lui Bronwynn Prescott Pierson în acel decor.

— Știam eu că am aici și un Snickers! șopti ea triumfal, scoțând pachetul din sacoșă; cu el în mână, ridică privirea spre Wade ca un copil care tocmai a prins primul păstrăv din viața lui. Da, chiar sunt hotărâtă să stau aici. Vă mulțumesc pentru considerație, domnule Grayson, dar aș prefera să rămân singură.

Proptindu-și mâinile în șolduri, Wade scrâșni din dinți. Chiar îl credea în stare să plece, lăsând-o singură în cocina aia? „Uite, exact asta ar trebui să faci, Grayson,” își spuse el. „Să se-nvețe minte!” Parcă-i și vedea în minte, privindu-l încruntați, pe părinții lui, care-l crescuseră ca pe un gentleman. Clătină din cap.

— Nu te pot lăsa aici; n-am de unde să știu dacă vei fi în siguranță.

Bronwynn își puse jos ciocolata. Dacă în cameră ar fi fost mai multă lumină, lui Wade nu i-ar fi fost deloc greu să-i descifreze expresia dezamăgită. Desigur, își spunea ea, era atât de căpățânos, încât oricum n-ar fi ținut seama de dorințele ei.

— Am să-ți dau o veste: asta e casa mea. Voi locui aici. N-am nevoie nici de permisiunea, nici de aprobarea dumitale. Și, după cum cred că am subliniat și mai înainte, ultimul lucru de

care am nevoie pe-aici în noaptea asta e un bărbat, așa că simte-te liber să pleci.

— A, perfect! ridică Wade mâinile, cu resemnare.

Încercase s-o ajute pe neghioaba aia, și uite cu se se alegea în semn de mulțumire! Făcu încă un pas spre ea, ca s-o poată privi cu adevărat în ochi, fără a se aștepta să fie atât de frapat de farmecul ei neobișnuit. Parfumul ei subtil plutea prin jur, îmbiindu-l să-și aplece capul spre gura ei lată și senzuală. Dintr-o dată, i se păru nespus de greu să respire normal. O puse pe seama mucegaiului din casă.

Glasul îi era aspru ca o perie de sârmă, când scrâșni:

— E perfect așa, fiindcă...

Își pierdu șirul gândurilor și clipi cu putere, ca să-și limpezească mințile, după care o privi pe Bronwynn cu ochii îngustați. Ea era de vină că-i venea s-o sărute. În mod normal, nu i se năzărea să sărute femeile care refuzau să-și folosească mintea cu care le înzestrase Dumnezeu, ca să stea la un hotel civilizată.

— ... Fiindcă am de făcut niște treburi mult mai importante decât să-mi pierd vremea pe-aici.

— Mă bucur pentru dumneata, replică Bronwynn, retrăgându-se.

Nu-i plăcea expresia din ochii lui, nici efectele acesteia asupra tensiunii ei sangvine. Avea destule griji pe cap și fără a adăuga pe listă atracția inexplicabilă față de un om complet străin. Gesticulă spre ușă:

— De ce nu te duci să îți le rezolvi?

— Asta am să și fac.

Wade își îndesă mâinile în buzunare, numai ca s-o scoată din nou pe dreapta, pentru a-și îndrepta spre Bronwynn degetul arătător.

— Și să nu vii la mine plângând când te vei trezi cu o namilă păroasă luând-o razna în toiul nopții!

Fata pufni indignată.

— Singura care-o s-o ia razna în toiul nopții sunt eu, dacă nu pleci mai repede. Lasă-mă-n pace.

— Cu plăcere!

Se răsuca pe călcâie și fu cât pe ce să se împiedice de câine, care continua să zacă tolănit în ușa salonului.

— Vino, Tucker. Putem să ne dăm seama și singuri când nu suntem doriți undeva.

Tucker nu părea la fel de convins ca stăpânul său. După ce Wade ieși valvârtej pe ușa din față, câinele mai rămase pe loc un timp, adulmecând prin aerul în care se simțea mirosul mâncărurilor scoase de Bronwynn din geantă. În sfârșit, la un ultim apel aspru al lui Wade, de afară, lăsă capul în pământ și-l urmă pe ușă, în noapte.

* * *

Cu un oftat, Bronwynn se trânti pe canapea, își scoase vălul și se scărpină în creștet. Straniu interludiu... Ba se certaseră, ba se pomenise în brațele lui, ba se certau din nou... înfruntându-se unul pe altul și, totodată, ținând piept și unei atracții cât se poate de stranii. Și totul, în interval de... cât – o oră? Cu Ross, nici în șase luni nu trecuse prin atâtea stări emotive.

Cu Ross... Clătină din cap, oftând din nou. Avea gândurile vraiste, și venise în Vermont tocmai ca să și le pună în ordine. La plecarea din biserică, nu se putuse gândi decât că trebuia să scape, să fugă undeva departe, într-un loc sigur și liniștit. Imediat îi venise în minte vechea casă a unchiului ei, deși nu se mai gândise la ea de ani de zile.

Foxfire – așa o numise unchiul Duncan. Iar gazetarii din înalta societate îi ziceau „Refugiul de la Foxfire”. Pretențioși mai erau și ăia! Se întrebă dacă știa că „*foxfire*” era o luminiscentă cauzată de fungușii ce creșteau pe lemnul putred – unchiul Duncan, care fusese dintotdeauna un tip cam ciudat, se amuza mereu pe seama acestei denumiri.

În orice caz, ziariștii urmau să aibă o droaie de spus despre evenimentele din cursul acelei zile. Păcat că nu reușiseră să fotografieze mutra lui Ross, când ea îi denunțase mârălănia. N-o invidia pe Zane pentru sarcina de a răspunde la toate telefoanele

și întrebările, dar sora ei îi spusese să nu-și facă griji, când o sunase de la telefonul public al unei toalete din New Hampshire. Întrucât nu voia să fie cei dragi îngrijorați pentru ea, Bronwynn dăduse telefon și-i spusese lui Zane unde se ducea. N-avea să mai afle nimeni, în afară de soțul acesteia, Tom.

Deși, dacă stătea să se gândească, îi părea rău pentru băgăreții care aveau să se dea de ceasul morții ca să afle toate detaliile. Sora ei mai mare avea o atitudine extrem de protectoare față de familie și prieteni. Hienele urmau să aibă de-a face cu o tigroaică.

— Și tu cu ce ai de-a face acum, Bronwynn? se întrebă ea cu voce tare.

Cu durerea, cu debusularea... Și cu foamea, adăugă în sinea ei, când simți golul din stomac. Făcând un efort să se ridice în picioare, se întrebă oare ce-o fi avut Wade Grayson la cină.

* * *

— Pofta-n cui! Niciun duminicatul de burrito n-ai să primești de la mine!

Tucker ciuli urechile și-și înclină capul cu o expresie care de obicei îi aducea câștigurile la care râvnea. În fața oricărei priviri rugătoare, Wade se înmuia ca ultimul fraier.

— Lasă, că-ți știu mutra asta. Nu-mi veni cu figuri, se încruntă Wade, în timp ce se așeza în colțul canapelei cu farfuria pe genunchi.

Medicul lui personal ar fi făcut un atac de anghină, dacă vedea maldărul de burritos înecați în smântână și salsa pe care Wade se pregătea să-i mănânce. Mâncarea mexicană nu era deloc recomandabilă pentru cineva cu un ulcer incipient, dar după părerea lui Wade, nimic nu mergea mai bine alături de munca la hârtii, în timpul unui meci. Își spunea că, atâta vreme cât adăuga și o doză de antiacid, n-avea să pățească nimic. Oricum avea nevoie de una, după întâlnirea cu Bronwynn Prescott Pierson. La picioarele lui, Tucker ofta și scheuna, dând din coadă plin de speranță.

— Las-o baltă. Ultimul lucru de care am nevoie acum e un câine cu gaze.

Și, apăsând pe butonul pentru volumul de la telecomanda televizorului, încercă să se concentreze atât asupra începutului de partidă, cât și la lectura unui raport despre oamenii fără adăpost.

După două îmbucături, privirea i se abătu spre podea. Câinele său cel mare și galben stătea cu botul pe labele de dinnainte, fără să-și ia dinspre el privirea în care se citea cea mai îndurerată expresie rugătoare. Wade își dădu ochii peste cap, în timp ce tăia în două un burrito, ca să-i ofere și lui o jumătate, pe un șervețel.

— Mai bine-mi luam o pisică. Alea nu se înjosesc să cerșească așa...

Tucker își înfulecă tratația, se întoarse cu burta-n sus, dând din coadă, și râgâi.

Pisicile... își spuse Wade. Pisicile îl duceau cu gândul la Bronwynn Pierson. Dacă ar fi fost un animal, numai așa ceva putea să fie, cu constituția ei mlădioasă și ochii migdalați. Avea și personalitatea unei pisici: capricioasă, ciudată, independentă – cu accentul pus pe *ciudată*.

Procedase bine, lăsând-o singură în coșmelia aia veche și sinistră. Cum altfel ar fi putut-o convinge că n-avea ce să caute acolo? O singură noapte în mijlocul sălbăticiiei, și avea s-o tulsească înapoi la Beacon Hill mâncând pământul.

Se întrebă dacă știa cum să folosească soba de campanie. Oare era posibil ca un om să se intoxice cu monoxid de carbon de la așa ceva? Nu conta, oricum n-ar fi fost în stare s-o aprindă. Își aminti cum îl amenințase cu bricheta aceea cu butan, mai-mai să-și dea foc la vâl.

— E femeie în toată firea, spuse el, în timp ce-l privea pe al doilea băcător alergând spre a treia bază. Ce mă privește pe mine dacă nu se pricepe nici măcar la o amărâta de sobă de campanie? Stai numai să vezi ce mutră va face când o să-și dea seama că nici toaleta nu poate s-o folosească! mai adăugă el, cu un chicotit.

Parc-o și vedea pornind într-o incursiune în pădurea din

spatele casei, încercând să se descurce printre copaci și hățișuri, în toți metrii ăia de satin alb... și un urs furișându-se pe urmele ei și făcând-o s-o ia la goană înapoi spre casă, înnebunită, împiedicându-se de rădăcini, căzând peste un șarpe, și în cele din urmă nimerind drept în brațele cine știe cărui om de la munte, care avea s-o ia pe sus și s-o facă prizonieră în coliba lui.

Wade își lăsa furculița să cadă în farfurie, simțind că i se întorcea stomacul pe dos.

— Prăpăstiosule! mârâi el. Ești la fel de ridicol ca ea, cu prostiile alea despre Ted Bundy.

Chiar în timp ce-și spunea aceste lucruri, parcă și vedea în ochiul minții titlurile de pe prima pagină a ziarelor: „Mireasă asasinată în timp ce vecinul ei dormea”.

Absent, își puse farfuria pe măsuța de cafea și se ridică în picioare, începând să se plimbe prin cameră. Fără să piardă vremea, Tucker se servi din restul de burritos.

Dacă n-o convingea pe Bronwynn să asculte de glasul rațiunii, trebuia să ia problema în mână. Se opri din plimbare, ca să tragă o dușcă de antiacid – și încă una. Era clar că femeia aia avea nevoie de un păzitor – și, cel puțin pentru o noapte, numai el putea fi acela.

* * *

Bronwynn stătea pe canapea, înghițită în enormul sac dublu de dormit pe care și-l cumpărase de la magazinul din Shirley. Shirley, Vermont, reflectă ea, în timp ce ronțăia dintr-o halviță prăjită. Suna ca numele unei actrițe din filmele de serie B ale anilor treizeci. Totuși, era potrivit pentru oraș. Acesta avea o atmosferă familială, confortabilă, ca o pereche de papuci vechi. Dacă Shirley era o persoană, ar fi fost acel gen de mamă care purta capoate și bigudiuri roz, și gătea vinerea salată de ton mărunțit. Bronwynn se bucura că venise acolo.

Nu la fel de mult o bucura și decizia ei de a locui în casa unchiului Duncan. Înainte, i se păruse cel mai firesc lucru, când perspectiva de a se caza la un hotel, singură în noaptea nunții, îi

trezise cel mai profund dezgust. Acum, că praful se alesese de toate, un televizor cu cablu la Motel 6 nu mai suna chiar atât de rău.

Problema era că întotdeauna se simțise în siguranță la Foxfire – și nu numai fiindcă acolo fusese înconjurată de cei dragi. Casa însăși avea ceva primitor și odihnitor. Probabil s-ar fi simțit în siguranță și acum, dacă n-ar fi fost Wade Grayson și toate comentariile lui despre fel de fel de jivine și lighioane păroase care s-o ia razna în noapte.

— Putem fi deprimată împreună în noaptea asta, casă dragă, spuse ea, ridicând la buze o cutie cu suc de portocale – pe care și-l vărsă pe piept, în clipa când auzi o mașină oprindu-se în apropiere.

Cât ai bate din palme, inima și imaginația ei hiperactivă o luară la galop.

Se afla într-o casă izolată și părăsită. Cu siguranță, acolo veneau adeseori oameni să facă tot felul de lucruri pe care altundeva nu și le-ar fi permis. Ieși din sacul de dormit, făcu lumina mai mică și întinse mâna spre cutiile de suc. Numai de n-ar fi lăsat ciocanul în curte, își spuse, în timp ce ieșea tiptil în hol, cu sângele vuindu-i în urechi.

* * *

Wade luă în brațe echipamentele de camping pe care le scosese din pivniță. Pe lângă sacul de dormit și felinar, mai adusese cu el un bidon cu apă și două perne. În dinți ținea o pungă de sandvișuri cu unt de arahide. Urcă treptele dibuind cu vârfurile picioarelor. Ușa era închisă. De vreme ce avea ocupate și mâinile, și gura, ridică din nou piciorul, ca să ciocănească. La atingerea lui, vechea ușă se deschise încet, scârțâind. Intră în hol și imediat primi o lovitură în cap.

În timp ce izbea cu baxul de sucuri, Bronwynn scoase un răcnet, iar Wade se prăvăli la podea, printre toate lucrurile pe care le adusese. În urma lui intră și Tucker care, fără grabă, începu să-i lingă de pe ceafă sucii de portocale.

— O, nu! exclamă Bronwynn, în timp ce se lăsa să cadă în genunchi, încercând să-i vadă lui Wade fața. Ești bine?

Cu un geamăt, Wade deschise ochii, strâmbându-se.

— Sunt de-a dreptul gigea, răspunse el, ridicând o mână ca să dea la o parte capul câinelui ce-i lungea urechea. Tucker se dădu jos de deasupra lui și plecă alene, cu un mârâit gutural.

Bronwynn se repezi în salon, de unde se întoarse cu felinarul. Wade încă mai zăcea cu fața în jos, gemând. Ridică privirea, clipind din ochi în lumină. Vedea două Bronwynn, ambele îmbrăcate în rochie de mireasă, cu un pulovăr bleumarin pe deasupra și pantofi din piele de aligator.

— Sau văd dublu, sau am ceea ce se numește un coșmar cu ochii deschiși, mormăi el, atingându-și cu grijă partea dinapoi a capului, pe locul lovit. Mi-ai spart capul. Cred că-mi curge sânge.

Bronwynn îndreptă lumina lanternei într-acolo.

— Nu-ți curge. E suc de portocale. Te-am lovit cu un bax de sucuri, din-ăla de șase cutii... sau, de fapt, erau numai cinci. Pe una o desfăcusem.

— I-auzi, mulțumesc că m-ai cruțat, remarcă el sec, în timp ce se ridicat în capul oaselor, pipăindu-și micul cucui prin părul năclăit. Ai un adevărat fler de gazdă primitoare, Bronwynn. Niciodată n-am mai fost întâmpinat în stilul ăsta.

— Îmi pare rău, se scuză ea, pe când aduna lucrurile împrăștiate prin hol.

Cutiile rămăseseră adunate la un loc în celofan, dar din două țâșnea sucul ca aburii dintr-un radiator supraîncălzit. Le lăasă în pace.

— Într-un fel, e vina ta, să știi.

— Îmi faci terci-cu-portocale capul, și *tot* eu sunt de vină? neîncrezător Wade, dându-și ochii peste cap – pentru ca imediat să geamă din nou de durere.

— Da. Dacă nu-mi țineai atâtea predici despre pericolele de pe-aici, n-aș fi ajuns să cred c-a venit un maniac să mă taie-n bucăți cu securea.

Wade își masă rădăcina nasului, în timp ce vederea începea

să i se limpezească.

— Știi, cred c-am înțeles asta. Ce perspectivă înfricoșătoare! Cred că am făcut o comoție.

Bronwynn se așează pe sacul de dormit adus de el, privindu-l cu bărbia rezemată în palmă.

— Ce cauți aici, Wade?

— Și eu m-am întrebat – și nu pentru prima oară, pe ziua de azi.

Cum putea să arate atât de-al naibii de atrăgătoare, în ținuta aia ridicolă? Iar cel mai ciudat era că nici nu părea să-i pese.

— Parcă spuneai că ai alte treburi, mult mai importante, de făcut, replică ea, studiindu-l în timp ce se foia în loc, cu o expresie nemulțumită și spășită în același timp.

— Mda, mă rog... bombăni el, căutându-se prin buzunare după o tabletă de antiacid. Nu voiam să te am pe conștiință, dacă dădeai foc la casă, ori te ataca vreun urs sau mai știu eu ce...

Bronwynn îi zâmbi cu sinceră mirare.

— Erai îngrijorat pentru mine. Ce drăguț din partea ta...!

— M-am gândit că poate aveai nevoie de un păzitor, explică Wade, ridicându-se în picioare. Și am avut dreptate.

Bronwynn îi scoase limba. Or fi fost ei în mijlocul pustietăților din Vermont, dar Wade dădea toate semnele că ar fi fost genul de corporatist încorsetat.

— Apropo, îmi place la nebunie ținuta, remarcă el sec. Rochia asta face toți banii.

Aruncând o privire în jos, Bronwynn ridică din umeri.

— Bine, nu e *haute couture* – ei, și? Oricum n-am ajuns azi în Franța. Voiam să mă schimb, dar n-am reușit să scot de pe mine drăcia asta. Are la spate patruzeci de năsturași de perle, ridicol de mici. Numai o contorsionistă ar putea să-i descheie, fără ajutor.

Intră în salon și se așează din nou pe canapea, strângându-și picioarele în sacul de dormit, cu ochii spre Wade care-și aducea lucrurile în casă. O singură privire din partea lui îi reteză orice elan:

— În noaptea asta rămân aici.

Bronwynn dădu din cap. După sperietura prin care trecuse, nu-i mai ardea să refuze.

— Servește-te cu ceva de mâncare.

— Am adus sandvișuri cu unt de arahide, spuse el, așezându-se turcește pe propriul sac de dormit, pe care și-l desfășurase pe podea. Vrei unul?

— Au și banane deasupra? întrebă ea, cu speranță.

Wade făcu o mutră dezgustată.

— Acuma nu mă mai face și să borăsc, Bronwynn.

— N-ai încercat niciodată și cu banane?

— N-am nevoie. Nici creierul de vițel n-am nevoie să-l gust, ca să știu că nu mi-ar plăcea.

Avusese dreptate, era un încuiat. Rezemându-se de spătar, Bronwynn mușcă dintr-un fursec.

— Se vede clar că n-ai spirit de aventură.

Wade se uită prin jur.

— Îmi petrec noaptea în conacul Munster, cu o piromană în rochie de mireasă, și tu zici că n-am spirit de aventură. Ce vrei să fac, să arunc niște cobre pe jos ca să fie mai palpitant?

Cu un oftat, Bronwynn ridică privirea spre tavanul cu tencuiala crăpată.

— Nu, mulțumesc. Am avut parte de toate palpațiile pe care le-aș suporta, pe ziua de azi.

— Și nu crezi c-am și eu dreptul la o explicație? o întrebă Wade.

— Ba da, cred că ai tot dreptul... murmură ea, după un timp. Azi am plecat de la propria mea nuntă.

— Ce-ai făcut...?!?

Poate că era și mai sonată decât o bănuise de la bun început. Wade se întrebă dacă nu cumva oamenii porniseră în căutarea ei.

— Acum două seri, am avut un dineu prenupțial. Logodnicul meu, Ross, și câteva rude de-ale mele, au rămas peste noapte. Mai târziu, m-am gândit să-i fac o surpriză lui Ross, am intrat în camera lui și m-am ascuns în dulap. Am lăsat ușa întredeschisă, ca să văd afară. Apoi, în cameră s-a mai furișat cineva – verișoara mea Belinda. Tocmai mă pregăteam să mă reped la ea

și s-o apuc de gât, când intră Ross – deloc surprins s-o găsească acolo! Se pare că erau împreună și plănuiau să-și continue relația și după nunta noastră.

— Măi frate... mormăi Wade, strâmbându-se. Cred că te-a durut îngrozitor.

Zâmbetul ei fu amar.

— Nu chiar atât demult pe cât ar fi trebuit. Eram mai mult furioasă – și *nedumerită*, în special. Fusesem gata să mă mărit cu el și, în chip ciudat, aproape nu-mi păsa că-l interesa alta. Mă înfuria simplul fapt că mă luase drept o proastă.

Trase aer în piept, apoi îi explică mai departe:

— Înțelegi, între Ross și cu mine n-a existat niciodată o relație cu adevărat pasională. Eram prieteni. Anul trecut, când mi-am pierdut părinții, a fost alături de mine.

Ceea ce o deruta cel mai mult era motivul pentru care acceptase să se mărite cu Ross, dacă nu-l iubea. Și faptul că, după ce se logodiseră, nu fusese mai atentă, ca să-și dea seama ce nemernic era de fapt.

Cum încă nu cunoștea răspunsurile la aceste întrebări, sări peste ele.

— Oricum, nu știam ce să fac. Eram atât de șocată, încât umblam ca o năucă și toți credeau că era din cauza nevricalelor dinainte de nuntă. Când mi-am revenit, era aproape prea târziu. N-a lipsit mult să merg cu cununia până la capăt! Și atunci, în toiul ceremoniei, l-am denunțat pe Ross și am întins-o.

Ridică din umeri.

— Și am ajuns aici.

Wade nu putu decât să clatine din cap.

— Bun, reluă Bronwynn, pe un ton ce o nonșalanță ostentativă, și tu ce faci în Vermont, Wade?

— Mă relaxez, răspunse el absent, cu gândul încă la incredibila ei poveste. După stresul de la muncă.

Glasul lui era răgușit și sexy, cu o găjâială care vorbea despre prea multe țigări. Bronwynn încercă să abordeze un subiect mai neutru.

— Pot să te întreb de ce porți cravată?

Wade își privi fâșia de mătase maro care-i cobora peste cămașă.

— Din obișnuință.

„Omul, chiar ai nevoie de o vacanță...!” își spuse el.

— Și acum ce-ai de gând să faci? o întrebă, cu sinceră curiozitate.

— Am venit aici ca să mă gândesc, răspunse Bronwynn, adunându-și pungile cu snacks-uri și punându-le pe gheridonul cu placă de marmură de lângă canapea. Am sunat-o pe sora mea și i-am spus să nu mă aștepte înapoi până nu-mi pun gândurile în ordine. Acum vreau să dorm și sper ca șoarecii să nu se hotărască să-și ia canapeaua înapoi.

Își aranjă sacii de dormit și stinseră felinarul. Wade îi dădu o pernă și-l alungă pe Tucker afară, pe verandă.

— Nu mă deranjează dacă stă în casă, îl asigură Bronwynn, descălțându-se.

— Pe mine, m-ar deranja, replică Wade. Tocmai a mâncat o farfurie plină de burritos.

— Aha... Bine, atunci, noapte bună.

În pernă se impregnase mirosul lui, constată Bronwynn, în timp ce-și îngropa fața adânc în moliciunea ei – un miros plăcut, masculin și curat. Probabil o luase direct din pat. Gândul făcu să se desfășoare înlăuntrul ei un nou val de conștientizare a prezenței lui alături, ca un cordon de catifea.

— Noapte bună, murmură Wade, instalându-se în sacul de puf moale.

Se lăsă tăcerea, permeantă de nemișcarea nopții.

— Wade? întrebă încet Bronwynn.

— Hmmm?

— Îți mulțumesc că te-ai întors.

Capitolul 3

Bronwynn se trezi chiar înainte de crăpatul zorilor. Lumina cenușie și o briză răcoroasă pătrundeau prin fereastra spartă din față. Pe jos, la nici trei pași distanță de canapea, o privea un

șoricel, la fel de surprins ca ea. Scăpă pe podea bucățica de fursec pe care o ronțăia și o zbughi din loc.

Wade zăcea pe burtă, la picioarele canapelei, perpendicular pe direcția acesteia. Își lăsase fermoarul sacului de dormit descheiat, iar marginea lui îl acoperea doar pe jumătate. Cămașa albă îi ieșise din pantaloni. Arăta de-a dreptul fermecător, cu părul răvășit și genele lungi și dese depuse pe obraji. Probabil că în copilărie toate fetițele oftaseră după el.

„A, nu – nici să nu te gândești, Bronwynn! Nu se poate să-ți cadă cu tronc. A) Trebuie să lămurești cele întâmplate cu Ross. B) Pe Wade Grayson abia l-ai cunoscut. C) E un încuiat – mă rog, unul după care să-ți cadă ochii-n gură, dar tot un încuiat rămâne.”

Omul venise acolo ca să se odihnească și să se relaxeze – și stătea cu cravata la gât. Fie și numai acest lucru ar fi trebuit să fie un avertisment serios.

Și acum...?

Cel mai urgent era să se ducă până la baie. Știa că, fără curent, nu avea nici apă curentă, fiindcă la fântână era o pompă electrică. Dar în casă erau patru băi, iar dacă fuseseră la fel de neglijate ca restul locuinței, însemna că mai conțineau măcar puțină apă.

Când Bronwynn ieși tiptil din cameră, Wade întredeschise un ochi – apoi se întoarse pe spate și rămase cu privirea în tavan, căscând și frecându-și bărbia țepoasă.

„Te-ai ars, Grayson. Fata asta nu-i decât o belea pe capul tău. Te-a pocnit c-un bax de sucuri – ar trebui să însemne ceva! Bun, îți pune hormonii pe jar. Există destule femei care pot face asta și fără să-ți agraveze ulcerul.”

Nici nu apucase să-și ducă gândul până la capăt, când un zbieret sfâșie tăcerea.

Wade sări în picioare cât ai clipi și o luă la fugă pe hol. Un al doilea țipăt îl ajută să se orienteze spre partea dinapoi a casei. Ușa băii se deschise tocmai când ajunsese în fața ei. Reuși să se ferească, dar degetul mare de la picior avu mai puțin noroc.

— Au! La dracu’! Mi-ai rupt degetul!

Se rezemă de perete, ținându-și piciorul lovit, cu privirea încruntată spre Bronwynn.

Fata nu-i dădea nici cea mai mică atenție. Arăta de parcă tocmai ar fi văzut moartea cu ochii.

— Wade! Wade! Acolo e un șa... șa... șar...

— Un șarpe?

— Un piton! scuipe ea cuvântul, cutremurându-se oripilată.

— Un piton...!

Wade își dădu ochii peste cap și porni înapoi spre salon, schiopătând ușor, cu Bronwynn după el.

— E uriaș și a trecut drept peste piciorul meu! Pfui! Pfui, pfui, pfui!

Așezându-se pe canapea Wade își scoase ciorapul, pentru a începe să-și examineze piciorul lovit.

— N-avem timp să ne jucăm cu picioarele! se răsti Bronwynn, așezându-se lângă el, cu o privire temătoare pe podea. Tocmai acum, când Monthy Python umblă prin baie...

— Bronwynn, spuse Wade obosit, suntem în Vermont. Aici nu există pitoni.

— Simte-te liber să-i dai vestea prietenului nostru fără picioare din baie, Domnule Știință! Poți să i-o explici în timp ce-i prezinți frumusețile naturii.

Wade îi aruncă o privire piezișă, în timp ce continua să-și frece degetul mare de la picior.

— Poate-ar fi mai bine să-l ții în casă. O să mai reducă populația de rozătoare.

— Prefer deratizatorii, ăia umblă în două picioare.

Își întinse piciorul stâng înainte și-l privi încruntată. Ca o tâmpită, rămăsese desculță. Nu voise să-i strice lui Wade somnul și se dusese la baie fără să se încălze, iar acum o lighioană scârboasă i se târâse peste piele.

— Iar luni dimineață voi aduce aici o echipă întregă!

— Vrei să rămâi până atunci? o întrebă el, prudent.

— Până când o să stau, nu știu, dar nu contează. Nu pot lăsa casa să se ruineze în halul ăsta.

Punându-și șoseta la loc, pe picior, Wade zâmbi forțat, fără

niciun chef.

— Credeam că, dacă o vezi cum arată în lumina zilei, ai să dai fuga la primul agent imobiliar.

— Niciun moment nu m-am gândit s-o vând, ridică ea din umeri. Până ieri, efectiv uitasem de existența ei.

O nouă grijă o făcu să se încrunte.

— Chiar ți-ai rupt degetul?

Wade își puse pantoful la loc.

— Nu, mă doare numai.

O privi cu o expresie severă.

— Ești o pacoste pe capul omului, Bronwynn. Ți-a mai spus cineva asta?

— Poate că doar ai tu, așa, o predispoziție spre accidente, replică ea.

— Da, sigur, își dădu Wade ochiii peste cap. Accidental am trecut pe sub baxul ăla de sucuri, aseară, și tot accidental mi-a făcut și-un cucui.

— Îmi cer iertare.

Bronwynn se dădu jos de pe canapea și se duse la masă să-și deschidă cutia de Twinkies. Îi aruncă două și lui Wade, apoi îi aduse o cutie cu suc de portocale.

— Măcar atâta pot face și eu – să-ți ofer micul dejun.

În sinea lui, Wade îi ceru iertare medicului, apoi începu să se înfrupte. De luni de zile îi tot promitea doctorului Jameson că avea să treacă la o alimentație igienică, dar nici vorbă de așa ceva. Numai că de data asta, chiar avea s-o facă – imediat ce scăpa de Bronwynn Prescott Pierson.

— Ziceai că ai venit aici din cauza stresului de la slujbă, spuse ea lingându-și degetul. Ce fel de slujbă?

— Congressman.

Se strâmbase, oare, la auzul acelui cuvânt, sau fusese numai o părere...?

— Deputat al statului Indiana.

— Serios?

Era mai rău decât își imaginase. În materie de constipați, politicienii erau cap de listă.

— De unde anume, din Indiana?

— Din Lafayette.

— Am fost în Indiana o dată, și m-am rătăcit, își aminti ea, privind spre o fâșie de tapet atât de cutată, încât părea să aibă modele tridimensionale. Ar trebui să aranjezi să pună mai multe indicatoare rutiere. Sau asta era sensul sloganului „Hoinărind prin Indiana”?

Wade scrâșni din dinți, în timp ce-și aprindea prima țigară pe ziua în curs.

— Ești din Boston, nu?

— Mhm.

— Ți-ai luat o pauză de modeling, ca să te măriți?

— Am terminat-o complet cu modelingul, de-acum doi ani.

— Cred că ți-e greu, mormăi el, arcuind o sprânceană. Și, mai ai din ce trăi?

Bronwynn își înghiți cuvintele „snob încrezut”.

— Mă cam săturasem. Dar pe tine ce te-a adus aici – te oboseau prea mult toate petrecerile alea fandosite din Georgetown?

Wade e încruntă.

— Mda, mi s-a uzat smokingul, așa că m-am gândit să mă ascund aici până mi-l termină creditorul pe cel nou.

— Nu uita să pui o cutie de apret în plus, pentru cămașă, bombăni ea printre dinți, în timp ce sorbea din suc.

— De fapt, nici nu prea timp pentru recepții și cocktailuri. Îmi iau munca foarte în serios.

Și pe sine se lua foarte în serios, reflectă Bronwynn. Prea în serios.

— Și eu mi-o luam în serios, spuse, adăugând în sinea ei: „Ia să-i arătăm noi lui că nici viața mea n-a fost numai șampanie și buchete de trandafiri.” Până când mamei mele i s-a pus diagnosticul de leucemie. După aia, aparițiile pe coperta de la „Vogue” nu mi s-au mai părut atât de importante.

— Îmi pare rău, spuse Wade – mașinal, dar nu fără sinceritate.

— Așa că m-am retras să stau un timp cu ea și s-o ajut, până

a decedat.

Va să zică, terminaseră prima rundă de înghionteli din dimineața aceea, își spuse Bronwynn, în timp ce se ducea la valiză ca să-și caute ceva de îmbrăcat. N-avea de gând să mai suporte rochia aia de mireasă pe ea nici măcar cinci minute, chiar și dacă trebuia s-o taie cu cuțitul.

Wade o privi cum arunca rochiile de seară claie peste grămadă, iar articolele scumpe de lenjerie, alături. Își luă și el pantofii în picioare, apoi ieși pe culoar și plecă să caute „pitonul”. Avea să-l scoată din casă, pentru a putea pleca și el apoi cu conștiința împăcată.

— Era un șarpe de casă, spuse peste câteva minute, revenind în salon.

Bronwynn ridică privirea dinspre valiză:

— Nu era veninos?

Wade clătină din cap, mai mult neîncrezător, decât ca răspuns negativ.

— În Vermont, șerpii veninoși sunt aproape necunoscuți.

— Și a trebuit să-l atingi? întrebă ea, făcând o mutră dezgustată.

— Nu, se împrietenise cu pompa de desfundat toaleta, așa că i-am dus afară împreună. S-au despărțit la marginea pădurii.

— Sper să nu-i mai ardă de vreo vizită, remarcă ea, studiind cu un ochi critic hainele pe care și le alesese – pantaloni marinărești albi și o bluză de mătase verde; erau deplasat de elegante, dar își făcuse bagajele pentru Versailles, nu pentru Vermont. Îți mulțumesc că m-ai scăpat de el, Wade.

— Sigur...

Wade își făcu sul sacul de dormit și începu să-și strângă și celelalte lucruri, încercând să nu-și ia în seamă dezamăgirea că pleca.

— Pleci... comentă ea, blestemându-și la rândul ei propria dezamăgire. Era un om irascibil, dar îi plăcuse să să-l hărțuiască. Poate începea să devină cam sado-masochistă. Se strâmbă în sine ei.

— Mda, am multe treburi de făcut, răspunse el, rezemându-se

de tocul ușii, cu mâinile-n buzunare.

Bronwynn nu-i atrase atenția că oamenii care erau în vacanță, ca să se odihnească și să se relaxeze, de obicei nu aveau prea multe treburi de făcut. În schimb, își spuse doar că se bucura de plecarea lui.

— Deci, spuse el, fără să se miște din loc. Cred c-ar fi timpul să mă duc.

— Întocmai.

Mușcându-și buzele, Bronwynn îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pot să-ți mai cer doar o mică favoare înainte de a pleca?

Ochii lui se îngustară.

— Ce favoare?

— Efectiv, nu pot să-mi scot rochia asta. N-ai vrea să-mi deschei nasturașii ăștia tâmpiți?

Un moment, Wade încremeni, privind-o cum se întorcea cu spatele spre el. Își scosese pulovărul pe care-l purtase în timpul nopții. Patruzeci de nasturi mici cu perle se aliniau în josul spatelui ei elegant. La fiecare capăt al șirului, câțiva fuseseră scoși din butoniere, dar majoritatea îi țineau încheiată rochia de satin alb, așteptându-l numai pe el ca să-i desfacă. Înghiți în sec.

„Ce ocazie perfectă ca să-i arăți că-ți poți controla poftele carnale!” părea să-i spună conștiința. „Nu te atrage cu nimic mai mult decât în sens fizic. Se vede clar că nici tu n-o atragi pe ea, altfel nu ți-ar cere cu atâta nonșalanță să-i deschei rochia. A fost manechin. Nesfârșitele parăzi ale modei și sesiuni fotografice au imunizat-o față de scoaterea hainelor cu ajutorul altcuiva. Gestul ăsta ar trebui să însemne și pentru tine la fel de puțin ca pentru ea.”

Atunci, de ce-i transpirau palmele? se întrebă el.

Bronwynn îi aruncă o privire peste umăr, în așteptare, ridicându-și părul roșcat ca să nu-i stea în drum.

Wade își drese glasul și se desprinse de tocul ușii.

— Sigur.

Degetele îi tremurau, când începură să bâjbâie la primul nasturel. Peste o clipă, butoniera cedă, iar el trecu la următorul,

și de acolo la celălalt. Pe măsură ce nasturii și încheietorile se despărteau, un V tot mai larg de piele palidă se dezvăluia în fața privirii lui Wade. Arăta mai netedă și mai fină decât satinul rochiei. De pe ceafă, unde bulele fine de păr fremătau sub respirația lui, se simțea parfumul ei îmbietor, ispitindu-l să-și plece capul într-acolo.

Bronwynn încercă să-și înghită nodul din gât. Nu-i trecuse prin minte că propriul ei trup putea să reacționeze la atingerea lui. Senzația acelor degete descheindu-i rochia îi trimitea curenți electrici de la spate până-n vârful sânilor. Respirația lui cadă, pe ceafă, o inunda toată, făcând să i se topească genunchii, până când abia se mai putu ține pe picioare, gata să cadă la pieptul lui.

Ezitate să-i ceară acea favoare fiindcă se temuse că l-ar fi făcut să se simtă jenat, cu toate prejudecățile lui mărginite – *nu* pentru că s-ar fi așteptat să aibă vreun efect asupra ei. De-a lungul carierei, pusese zeci de oameni să facă același lucru, mulți dintre ei fiindu-i la fel de străini ca Wade.

Poate că tocmai de-aici pornea problema. Wade nu mai era complet străin, și nici ea nu era complet imună. Simplul fapt că mintea ei nu voia să fie atrasă de el nu însemna că trupul era de aceeași părere.

— Gata, anunță el, într-o șoaptă răgușită. Am terminat.

— Mulțumesc, răspunse ea, întorcându-se cu fața. Zău că nu...

Fraza îi rămase în aer, când dădu cu ochii de Wade. Expresia din ochii lui era arzătoare, aproape feroce. Un mușchi al obrazului îi tresălta, trădând faptul că purta o bătălie interioară. Când se aplecă și-i acoperi gura cu a lui, Bronwynn se întrebă dacă învinsese sau pierduse.

Pierduse... conchise Wade, în timp ce-și mișca furios gura peste a ei. Pierduse lupta, așa că și el se pierdea acum – era pierdut în sărutări... Gura ei era generoasă cu secretele sale, gingașă ca petalele de trandafiri, dulce ca un fruct oprit. Îi absorbea savoarea, știind într-o clipă că putea să se îmbete pentru totdeauna, dar fără să poată spune nu.

Luată prin surprindere de Wade și de propria ei dorință,

Bronwynn se lăsa învinsă fără luptă. Măinile ei îl apucară de brațe, în timp ce o strângea la piept, sărutând-o tot mai apăsat. Măinile lui i se strecurară prin deschizătura de la spate a rochiei, mângâind-o de la umeri până la șolduri, dând foc tuturor terminațiilor nervoase cu care intrau în contact. Bronwynn se îndesă și mai aproape, năucită și excitată de nevoia care-i scăpa de sub control, în contact cu tăria lui lipită de ea. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea senzație. Nimic nu mai fusese vreodată atât de devorator ca dorința care o cuprindea acum.

Wade întrerupse sărutul, pentru a coborî cu gura pe coloana zveltă a gâtului ei, în timp ce-i desprindea de piele un umăr al rochiei. Nu era un om guvernat îndeobște de necesități fizice, dar acea dorință neașteptată și dezlănțuită parcă-i luase mințile. Acum nevoia era singurul lucru la care se mai putea gândi – nevoia de a face dragoste cu Bronwynn, nevoia de a o ține în brațe și a o mângâia, nevoia de a-și ostoi durerea fierbinte care-i pulsa prin tot trupul, ca un ecou al impulsurilor din trupul ei.

Sunetul unei mașini apropiindu-se pe alee îi readuse pe amândoi la realitate – la realitatea că erau doi oameni cum nu se poate mai diferiți, doi oameni destul de siguri că nu se plăceau unul pe altul. Realitatea care consta dintr-un congressman într-o pauză foarte scurtă a presiunilor politice și o femeie care trebuia să se găsească pe sine înainte de a putea căuta o relație amoroasă.

— Asta nu trebuia să se întâmple, spuse Wade, silindu-se să facă un pas înapoi.

O privi în ochi, dându-și seama pentru prima oară că unul era albastru, iar celălalt, verde. Cumva, acest lucru nu-l surprinse.

— Iartă-mă.

Bronwynn își ținea rochia strânsă la gât cu o mână, gândindu-se că realitatea nu era un balsam prea grozav pentru o rană în amorul propriu. Wade vorbea de parcă ar fi sărutat-o cu de-a sila. Și așa se și întâmplase. Știa că nu avea despre ea o părere mult mai grozavă decât avea ea despre el. Și atunci, de ce o ustura atât de tare?

Își repezi bărbia înainte.

— Doar să nu se mai repete, fiindcă m-am lăsat de bărbați pentru cel puțin un an.

— Chiar așa?

Ar fi putut să se prefacă, măcar puțin, că voia să mai repete figura, își spuse el, iritat.

— Da, chiar așa. De fapt, mă și gândeam să adopt sloganul: „Femeia are nevoie de bărbat, cum are peștele nevoie de... barcă!”

— De bicicletă, o corectă el. „Are femeia nevoie de bărbat, ca peștele de bicicletă.”

— Și de ce-ar avea un pește nevoie de bicicletă? Întrebă ea nemulțumită că-i corectase marea proclamație, de parc-ar fi fost un obsedat de profesor de engleză.

— Păi tocmai, că n-ar avea! explică Wade, întărindu-și prin gesturi exasperarea; în ultimele douăzeci și patru de ore, purtase mai multe conversații smintite decât în tot restul vieții lui. Asta era toată ideea! Zicala spune: „Are femeia nevoie de bărbat, ca peștele de bicicletă.”

Bronwynn strâmbă din nas.

— Numai un politician e-n stare să despice așa firul în patru. Un pește n-ar avea nevoie nici de-o barcă, și pot să-mi fac singură zicalele, dacă așa vreau eu!

— Da' n-ai decât să scrii o carte întreagă, din partea mea! Mă doare fix în pix.

— Perfect.

— Excelent.

Încă se mai uitau încruntați unul la altul, când auziră ușa din față deschizându-se. O voce de femeie strigă din antreu:

— Bronwynn? La volanul mașinii tale stă un câine cât toate zilele. Bronwynn, unde ești?

— Aici sunt, Zane! răspuse ea, fără să-și ia privirea de la Wade, ca și cum o forță magnetică ar fi atras ochii ei spre ai lui, de culoarea whiskyului, iar primul care-și muta privirea s-ar fi recunoscut învins.

— Zany? Întrebă el, arcuindu-și sprânceana. Cred că ți-e rudă, dacă-i la fel de... „zānatycă”.

— Bronwynn, eu...

Zane Pierson Matthews se opri brusc în pragul ușii de la salon, cu privirea ațintită asupra lui Bronwynn care stătea în picioare, ținându-și rochia strânsă la piept și uitându-se urât la Wade – care, la rândul lui, avea pe el o cămașă mototolită și o barbă de-o zi.

— Bronwynn, ce se întâmplă aici? Cine-i dumnealui?

Îl țintui și ea cu o privire furioasă pe Wade, care observă imediat că ochii ei erau colorați invers decât ai lui Bronwynn.

— Cine ești dumneata? întrebă ea, trecând protector lângă sora ei.

— Eu? repetă Wade, aruncând o ultimă privire spre Bronwynn. Eu tocmai plecam...

Capitolul 4

— Bronwynn, cine era ăsta? întrebă Zane, întorcându-se spre sora ei mai mică cu o privire pe cât de curioasă, pe atâta de îngrijorată.

Bronwynn ascultă zgomotul mașinii lui Wade care ieșea din curte. Cum putuse să spună că sărutul pe care-l schimbaseră n-ar fi trebuit să aibă loc? Ei bine, asta era: n-ar fi trebuit – dar și el ar fi putut să se abțină de la a declara un lucru atât de evident! Sărutul fusese un adevărat exploziv. Fusese periculos. Cum își permitea s-o sărute de-i ieșeau ochii, și pe urmă să-i spună că n-ar fi trebuit s-o facă, de parcă ea ar fi fost de vină? Bine că scăpase de el. Zău așa!

— Bronwynn? o luă Zane ușor de umăr.

— Hmm? se smulse ea din transă. A, ăla... Era Wade Grayson. Stă în casa din vecini. E un congressman din Indiana.

Sprâncenele negre ale lui Zane se îmbinără, într-o expresie neîncrezătoare.

— Congressman? Arată de parc-ar locui într-un tomberon din spatele casei.

— Zane, ce răutăcioasă ești! E un om cât se poate de arătos, dacă-ți place genul Kennedy când era tânăr. Acuma, sigur, arăta

cam răvășit... tocmai ne sculaserăm din...

— Tocmai vă sculaserăți din... ce???

Ochii lui Zane păreau să-și fi dublat mărimea, iar fața-i era mai albă decât creta.

Lui Bronwynn încă-i mai stătea pe jumătate mintea la sărutul cu Wade.

— Din somn – de unde credeai?

Fără să ia în seamă deznădejdea surorii sale, își lăsă rochia de mireasă să cadă pe jos și începu să se îmbrace.

Zane se prăvăli pe un scaun cu spătar-medalion, apăsându-și mâna pe inimă ca pentru a și-o ține să nu-i sară din piept.

— A rămas peste noapte aici? Ți-ai petrecut noaptea cu un bărbat lângă care eu nici măcar în metrou nu m-aș așeza?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Zane, nici tu nu arăți tocmai ca Miss America, dimineața la prima oră! Mai scutește-mă, bine?

Își trase bluza de mătase verde peste cap și-și scutură părul, întrebându-se în treacăt ce făcuse cu pieptenele. Înainte de a apuca să-l caute prin valiză, sora ei o apucă de braț și o trase spre canapea.

— Zane!

— Bronwynn, stai jos, *te rog*.

Se așezară amândouă, de o parte și de alta a găurii făcute de șoareci. Privirea neliniștită a lui Zane scruta fiecare nuanță din expresia lui Bronwynn.

— Ce e? întrebă aceasta. Doar n-o să-ncepi acum să te iei și de mine, nu? Merit și eu să arăt ca toți dracii, după toate prin câte am trecut.

Cu o mică exclamație, Zane se rezemă de spătarul canapelei, mușcându-și buza de jos rujată impecabil, în timp ce-și frământa între degetele albite papionul de mătase roșie de sub gulerul bluzei.

— O, iubito – ce ți s-a întâmplat?

Sora ei clătină din cap. Ce se întâmpla? Ea era aia care-ar fi trebuit să-și piardă cumpătul, nu Zane. Zane nu fusese la un pas de măritiş cu un nemernic. Reacționa exagerat, ceea ce nu-i

stătea deloc în fire; de obicei, era o stâncă a stabilității. Poate o fi rămas iar însărcinată.

Îi desprinsе degetele de papion, uitându-se în adâncul acelor ochi unul verde și altul albastru, care parcă-i oglindeau pe ai ei.

— Zanie, iubito, parcă n-ai fi tu însăși. Te simți bine?

Nevenindu-i să creadă, Zane Matthews începu să tușească.

— *Eu* parcă n-aș fi eu însămi. „Eu”! Îți iei tălpășița din mijlocul propriei tale nunți – nu că te-aș condamna pentru asta – fugi tocmai la dracu-n praznic în Vermont, îți petreci noaptea într-o casă care arată mai rău decât cel mai pervers coșmar al lui Stephen King, cu un vagabond care se dă drept congressman, și eu *sunt* aia care parcă parcă n-ar fi ea însăși! Bronwynn, pentru numele lui Dumnezeu, era să înnebunesc de grija ta! Cum vrei să mă port când intru aici și te găsesc cu hainele căzând de pe tine, și cu individul ăla care...

Închise ochii și se cutremură, la gândul tuturor posibilităților care-i treceau prin minte.

— Ar putea să fie oricine... Până și Ted Bundy ar putea să fie!

Bronwynn clătină din cap.

— Nu e, că l-am întrebat.

Zane era la un pas de isterie.

— Ce ți-a făcut? Haide, că mie poți să-mi spui. Și după asta, o să...

— Ce să-mi facă...? repetă Bronwynn, uimită. Wade nu mi-a făcut nimic.

... Deci să mă țină în brațe când plângeam și să mă asculte când aveam nevoie să vorbesc, și să mă sărute cum niciun alt bărbat n-a mai făcut-o vreodată...

— Îmi dau seama că poți fi considerată o persoană majoră, cu drept de consimțământ dar dată fiind actuala ta stare de spirit... Vreau să zic, înțeleg de ce s-ar putea să fi vrut să te culci cu un bărbat, după ce...

Fu rândul lui Bronwynn s-o privească uluită.

— Să mă culc cu un... o, nu... vai de mine... Zane, Wade s-a culcat aici, dar nu „cu” mine!

Și, odată ce clarificase acest detaliu, își îngustă ochii, ofensată.

— Auzi acolo. Măi frate, da' drept cine mă iei? Crezi c-aș tunde-o până-n Vermont pentru una scurtă cu primul tip care-mi iese-n cale? Ce prostie, Zane!

Zane își trecu mâinile suple, cu inele, peste față, în timp ce ofta cu un amestec de ușurare și frustrare.

— Sigur că nu la așa ceva m-am gândit. Doar că, după Ross... vreau să zic... Of las-o baltă. N-am putea s-o luăm iar de la început? Să ne imaginăm că abia acum am intrat pe ușă și m-am așezat, fără să mă reped să trag concluzia că te-ai culcat cu acel Wade. De acord...?

— De acord...

Din păcate, odată ce ideea-i fusese sădită în cap, Bronwynn nu mai era în stare să se mai gândească la altceva. Cum ar fi fost să se culce cu Wade Grayson? Niciun bărbat n-o mai făcuse vreodată să se simtă așa cum reușise el.

— Cred că încă mai sunt cam năucită, de ieri, spuse ea încet.

Era o afirmație care le acoperea pe toate – grija lui Zane și a ei proprie.

— Nici nu e de mirare, o privi Zane cu compasiune, în timp ce ochii i se încetoșau. O, fetițo, îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat!

— Ei...

Bronwynn smulse o fâșiută din umplutura canapelei, prin gaura lăsată de micii rozători. Își privi cu un zâmbet nervos sora, căreia-i era frică de șoareci, și luă o cutie de pe gheridon, ca să acopere spărtura.

— Un Twinkie, Zane?

— Nu, mulțumesc.

Bronwynn despachetă mica prăjitură și mușcă din ea, lingându-și crema de pe buze, cu o expresie îngândurată. Deja se simțea mai bine.

— Mă bucur că nu m-am măritat cu Ross. Ar trebui să mă consider norocoasă că am aflat la timp adevărul despre el. Ce mai mult regret încurcăturile pe care ți le-am făcut ție. Cât de

groaznic a fost?

Gura lată a lui Zane se arcui într-un zâmbet răutăcios.

— Vrei să știi adevărul? De fapt, a fost chiar destul de amuzant – lăsând la o parte grijile pe care ni le făceam pentru tine. Paparazzii s-au năpustit la Ross ca muștele la stârv, cum zicea unchiul Duncan. Sigur, sunt și unii care cred că ai fugit la alt bărbat. Oricum, tu câștigi, din punct de vedere al presei. Toată lumea a aflat că Ross e un afemeiat cu două fețe, iar consensul general e că a primit ce-a meritat, dacă tu ai fugit cu altul.

— Unchiul Duncan...

Bronwynn se rezemă de spătar, luând încă o mușcătură din Twinkie.

— Nu e nostim? De ani de zile nu m-am mai gândit la el – și acum, iată-ne aici, în casa lui, citându-i vorbele. Tocmai mi-am dat seama ce dor mi-e de el. Și de casa asta mi-era dor.

Zane se uită prin jur, la toate mobilele distruse și murdăria din casă, la tencuiala crăpată și tapetul care se cojea.

— Mare păcat c-a ajuns în halul ăsta... Nu-mi vine să cred că ai înnoptat aici.

Cutremurându-se, se ridică și de duse să ridice de pe podea rochia de mireasă.

— Ei bine, hai să-ți strângem lucrurile și să plecăm de-aici, Bronwynn.

— Nu mă mai întorc.

O secundă de tăcere exprimă nemulțumirea lui Zane care apoi trase aer în piept, răbdătoare, și începu:

— Bine, dar o să te muți la un hotel normal, unde să te poți relaxa și să te gândești pe îndelete.

— Nu, Zane.

Bronwynn se ridică în picioare, vârandu-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Rămân aici. Da, am nevoie să mă gândesc temeinic, să-mi repun viața în ordine, și să mă hotărâsc încotro s-o apuc de-acum încolo...

Ridică ușor din umeri.

— Și dacă tot e pe-așa, aș putea foarte bine și să fac ceva constructiv. Voi pune casa în ordine și am s-o repar.

— Foarte bine, draga mea, încuviință Zane, pe același ton ca atunci când fiul ei îi spunea c-o să meargă cu tricicleta până pe Jupiter. Pe drum încoace, am văzut un han mic și fermecător. O să-ți luăm o cameră acolo. Sunt sigură că proprietarii îți pot spune cu cine să vorbești ca să faci toate reparațiile necesare.

Bronwynn își dădu ochii peste cap. Nimeni n-o credea în stare să-și poarte singură de grijă.

Avea *nevoie* să rămână acolo. Pentru întâia oară, urma să-și ia viața în propriile mâini, în loc de a se lăsa doar purtată de valuri.

Și, la drept vorbind, abia aștepta să trăiască în bună vecinătate cu un anumit congressman irascibil.

* * *

— Trimite-mi urgent rapoartele alea, bine, Murph?

Wade trase prelung din a treia țigară a acelei dimineți, uitându-se afară pe fereastra cât peretele, în timp ce prin fața casei trecea un furgon de la deratizare.

— Wade, era vorba c-o lași mai moale.

Oftând prelung, Wade suflă un fuior de fum, apoi își masă ceafa. Murphy Mitchell era mâna lui dreaptă și cel mai bun prieten – unul dintre puținii oameni care nu se lăsau păcăliți de tonul lui fermecător.

— Bine, și ce m-ar putea relaxa mai mult decât lectura rapoartelor?

— Mă pot gândi la un catralion de lucruri mai relaxate decât cearșaful lui Brentworth despre reducerea bugetului pentru apărare – dormitul, plaja, sexul cu o femeie frumoasă, ca să numesc doar câteva...

Lui Wade îi veni imediat în gând Bronwynn Pierson. La naiba! Un singur sărut fusese de-ajuns ca să-i ia mințile.

— Și, apropo, dacă întâlnești vreuna, să fii discret, continuă Murphy. Știi că anul ăsta presa aleargă ca turbată după

scandaluri sexuale.

Wade își stinse țigara și luă în gură o tabletă de antiacid, pe care o înghiți cu cafea rece.

— Mda, bine, replică el, schimbând subiectul. Am mai aflat câte ceva despre proprietatea aia... S-ar putea să fie o mică problemă. M-am... întâlnit cu proprietărea. Pe moment, nu se grăbește s-o vândă, dar sunt sigur c-o să se răzgândească. Îi mai dăm o săptămână, două...

— Proprietărea?

Wade aproape că putu auzi cum se ciuleau urechile lui Murphy.

— Cine e?

— Bronwynn Prescott Pierson. Ea a moștenit casa...

Asistentul său îl întrerupse cu un șir de înjurături incredibil de inventive.

— Bronwynn Prescott Pierson e acolo? Și te-ai apropiat de ea destul ca să poți vorbi?

Se apropiase destul ca să facă mult mai mult decât atât, dar pe-asta nu i-o spuse lui Murphy.

— Așa, și ce-i cu asta?

Cu mâna liberă, scoase încă o țigară din pachetul mototolit și o aprinse.

— Ce-i cu *asta*? Prințesa fotomodelingului își lasă logodnicul cu buzele umflate în fața altarului, ca să se mute la o milă de un tânăr congressman în plină ascensiune, din Indiana. „Și ce-i cu asta?”, mă-ntreabă fraierul! Dumnezeu! E tocmai motivul pentru care au coșmaruri oamenii ca mine. Genul de lucru care mă face să chelesc. Te-a văzut cineva cu ea?

— Nu. Liniștește-te, Murph, bine? Măi frate, ești de-a dreptul paranoid! E doar o coincidență, și nimic mai mult.

— Celebrele ultime cuvinte. Și chiar crezi că presa o să-nghită gălușca asta?

— Ascultă, nimeni nu știe că-i aici. A venit ca să-și limpezească mințile – de parcă ar avea cea mai mică șansă! adăugă el, sarcastic Nici despre mine nu știe nimeni că sunt aici. Și-n plus, nu e an electoral, și nici eu n-am nevastă și copii care

să m-aștepte acasă.

— Ei, atunci ai grijă să nu strigi prea tare. Oi fi eu paranoic, dar și tu știi la fel de bine ca și mine că reporterii ar fi în culmea fericirii. Nu mai aleargă decât după tipi cu libidoul sănătos, parc-ar împușca pești într-un butoi.

— Mie mi se pare că mult mai mult îi interesează libidourile perverse sau adulterin, replică Wade, scuturându-și scrumul într-o farfurioară de cristal pentru bonboane. Se uită la plăcuța de pe masă cu inscripția „Vă mulțumim că nu fumați” și o întoarse cu fața în jos.

— Bronwynn Pierson e un subiect de senzație, amice – cu sau fără libido.

Trăgând scurt, cu furie, mai multe fumuri din țigară, Wade replică:

— E un cui în cap, asta e. Mai are puțin și-o ia razna, ascultă-mă pe mine.

— Bun. Mă bucur să aud. Păstrează distanța, și cu ocazia asta lasă-ți și barbă. Pentru orice eventualitate.

— Mai termină, Murphy...!

— Niciodată nu strică să fii prudent. Hai că mai vorbim noi. La revedere.

„Păstrează distanța,” îi spusese Murphy. Wade avea propriile lui motive s-o evite pe Bronwynn Prescott Pierson. Era nătângă, îl enerva, îl făcea să simtă tot felul de lucruri de care n-avea niciun chef.

Împlinise treizeci și șapte de ani. În ultimii cincisprezece, se concentrase asupra construirii carierei politice. Era un om ambițios, da. Însă mai era și harnic, responsabil, dornic să-și aducă o contribuție. Era patriot și nu-l interesa dacă acesta era un cuvânt la modă sau nu. Democrația îl fascina, atât la nivel de principii, cât și prin nesfârșitul labirint al realității. Lumea politică era viața lui, aproape în detrimentul exclusiv al tuturor celorlalte domenii.

Pe drum trecu un furgon de instalații sanitare, tot spre casa lui Bronwynn. Wade râse. Știa foarte bine ce avea să se întâmple. Pentru moment, casa o cucerise. Până miercuri, avea să-și dea

seama că repararea ei nu se putea face peste noapte, oricât de mulți bani ar fi cheltuit. Iar atunci avea să lase totul balta și să se ducă acasă. Altceva avea să-i capteze interesul – altceva sau *altcineva*...

Când se duse la bucătărie să-și mai toarne o ceașcă de cafea, se întrebă ce-o fi fost cu logodnicul, cu acel Ross. Nu avuseseră o relație pasională, spusese ea. Doamne, clătină din cap Wade, tipul ăla trebuia să fi fost cu un picior în mormânt. I se înfierbânta sângele în vene doar când își amintea cum se potrivise Bronwynn lângă el.

— Așa că nu te mai gânde la asta, Grayson, își impuse, încruntându-se spre ceașca de cafea.

Unul dintre marile mistere ale lumii, își spuse el, era acela al felului cum un om cu studii superioare și licență în drept nu era în stare să-și facă o ceașcă de cafea potabilă. Lichidul produs de el parc-ar fi fost vopsea diluată.

Se uită la câine, care stătea așezat pe un scaun, la masa din bucătărie, sperând să înfulece o chiflă imediat ce Wade le dădea jos de pe frigider.

— Dacă te-ai pricepe să faci cafele, măcar ai fi și tu bun la ceva.

Tucker mârâi.

— Știu că nu trebuie s-o beau, continuă Wade, așezându-se în fața lui. Da' tu cine-oi fi, ministrul sănătății? Mă întreb dacă Bronwynn e-n stare să facă o cafea... Of, la naiba.

Trecuseră patruzeci și opt de ore de când ieșise din casa ei – și simțea că înnebunea. Toată problema provenea de la planurile lui de relaxare. Vacanța îi făcea praf sistemul nervos. Se ridică în picioare când auzi soneria de la ușă, fără să ia în seamă privirea pierdută pe care i-o aruncă Tucker.

— Un colet pe numele Pierson spuse omul din fața ușii.

Era scund, cu ochelari, păr șaten rar și cuvântul „Norm” brodat cu roșu deasupra buzunarului de la piept al salopetei.

— Ai greșit adresa, răspunse Wade, mutându-și privirea spre mașina parcată pe alee, cu emblema magazinului Hank's Hardware. Pe mine mă cheamă Grayson, nu Pierson, Norm.

— Nici pe mine nu ma cheama Norm, Grayson, zâmbi amabil omul, dezvăluindu-și strungăreața. Sunt Wilson. Norm își scoate pietrele de la bilă. Unde-i casa Pierson?

— Mai încolo, răspunse Wade, arătând cu capul în direcția casei lui Bronwynn.

— Nu vrei să vii cu mine? Mi-ar prinde bine o mână de ajutor, la descărcat, îi spuse Wilson, apăsându-și șalele. Mă omoară sciatica.

Wade clipi din ochi – apoi, își spuse: „Ei, ce naiba?” Murea să știe ce era în camion. Altfel, însă, n-ar fi recunoscut nici mort că mai murea și s-o vadă din nou pe Bronwynn.

* * *

Probabil că nici într-un circ cu trei arene nu s-ar fi desfășurat niște activități mai intense, își spuse Wade, deși nici nu mai ținea minte când fusese ultima oară la circ. Un tractorist tundea iarba înaltă până la genunchi. Pe ușa din față intrau și ieșeau tot felul de oameni. Mai venise și o mașină de la compania telefonică, iar una de la cea de energie electrică staționa pe alee, lângă o automacara Ford cam ruginită. Avu nevoie de câteva minute ca s-o repereze pe Bronwynn în mulțime, iar când o văzu în sfârșit, abia dacă-și putu crede ochilor.

Nu mai semăna aproape deloc cu fata de pe copertile revistelor. Avea fața brăzdată de praf și părul strâns la întâmplare, într-o coadă de cal. Purta un tricou galben cu vreo trei numere mai mare și niște blugi decolorați și tăiați, care-l făcură să se înece.

Sfinte Mike, ce picioare mai avea... Erau lungi, lungi, luuungi, și extraordinar de suple – și încălțate cu o pereche de teniși atât de scâlțiați, încât și-i lipise cu scotch ca să nu se destrame în bucăți.

Când Wilson parcă mașina, Bronwynn aruncă foarfecelile de grădină cu care măcelărise un arbust și veni spre ei. O urma o oaie cu o panglică de catifea albastră în jurul gâtului.

Bronwynn simți un șoc în stomac când îl văzu pe Wade

coborând din camion. Puse reacția pe seama spaghettelor conservate pe care le mâncase la micul dejun.

Briza dimineții îi flutura părul des iar soarele-i aurea șuvițele mai blonde, accentuând porțiunile închise la culoare. Deodată, pe Bronwynn o izbi nevoia imperioasă de a-și trece mâinile prin el. Știa că trebuia să fie cald și mătăsoș – iar acest gând o făcea și pe ea însăși să se simtă mătăsoasă și caldă.

„Vino-ți în fire, Bronwynn!” își impuse ea – și, în loc de salut, îl întâmpină cu cuvintele:

— Mare minune că azi nu ți-ai pus cravata!

Wade se încruntă.

— Sigur că nu mi-am pus-o... cravata, vreau să zic!

Nu menționează faptul că, în zori, întinsese automat mâna să-și ia una, dar își dăduse seama ce făcea chiar înainte de a-i lega nodul. Fără cravată, se simțea gol-puşcă.

Bronwynn își dădu la o parte bretonul de pe ochi, mijindu-și-i spre el. Aproape strigând, ca să se facă auzită peste zgomotul tractorului și muzica ce bubuia dintr-o boxă scoasă pe verandă, spuse:

— Parcă era vorba să te relaxezi, nu să livrezi produse de la Hank's Hardware.

— E o poveste lungă, se justifică el, cu privirea coborându-i spre vietatea care stătea lângă Bronwynn, privindu-l cu niște ochi căprui și curioși. Asta ce mai e?

Bronwynn se uită și ea la animal, apoi îi aruncă lui Wade o privire ironică.

— E o oaie, Wade. Nu prea circuli prin afara orașului, așa-i?

— Știu și eu că e o oaie, replică el, iritat. De ce se ține după tine peste tot?

Lăsându-se în genunchi, Bronwynn mângâie capul îngust al animalului, zâmbind ca o mamă mândră de bebelușul ei nou-născut.

— O cheamă Muffin. E primul animal pe care-l am, din copilărie încoace.

— Atunci, ai cam pierdut contactul cu realitatea, Bronwynn. Majoritatea oamenilor își iau câte un câine sau o pisică.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Wade își arcui o sprânceană.

— De treaba asta mi-am dat seama, deja.

Aruncă o privire circulară la forfota din jur, apoi clătină ușor din cap.

— Ai obiceiul să te arunci înaintea orbește, nu? Ești sigură că vrei să-ți dai atâta osteneală? Vreau să zic, clădirea asta veche s-ar putea să nu mai reziste multă vreme. De ce să bagi atâția bani în ea, fără niciun rost?

— Casa e foarte solidă, replică ea, scuturându-și de praf mâinile. Ieri a venit un inspector de construcții să-i facă expertiza.

Omul de la livrări apăru lângă ei și-i dădu lui Bronwynn o planșetă și un pix.

— Dacă dumneavoastră sunteți domnișoara Pierson, vă rog să semnați aici, pe rândul doisprezece. Hai cu mine, Grayson, avem de descărcat o droaie.

Bronwynn îi aruncă lui Wade o privire întrebătoare.

— Lasă, chicoti el.

Îl ajută pe Wilson să dea jos din camion o mașină de tuns iarba un cuptor cu microunde, o scară, diverse echipamente pentru curățat, tăvi, patru ventilatoare mari și trei lămpi.

— Bravo ție, Wade, îl felicită Bronwynn, întinzându-i o cutie cu suc de portocale, în timp ce urmăreau cu privirea mașina lui Wilson, care se îndepărta. Nu vrei să mai stai puțin, până ajunge aici și camionul cu mobilă? Ai un spate zdravăn, pentru un tip care toată ziua șade pe poponeață la birou.

Așezându-se pe o treaptă, Wade se uită urât la ea, în timp ce-și scotea o țigară din buzunarul cămășii.

— Ce mai compliment...

Bronwynn își înghiți chicotitul.

— Numai că, nu știu dacă omul de la sindicatul transportorilor o să-ți dea voie în camionul lui. Ești îmbrăcat cu totul nepotrivit. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine, Wade? N-ai și tu o pereche de blugi?

Privirea lui coborî de la șortul cutat, peste picioarele ei lungi,

cu piele mătăsoasă. Îi scăpa complet răspunsul la întrebare. Începea să i se usuce gura numai la gândul de a-și plimba mâinile peste acele picioare.

Își forță ochii să se oprească asupra tenișilor rupți.

— Văd c-ai alergat direct la Armata Salvării, ca să-ți pui garderoba la punct.

— De fapt, i-am cerut soră-mii să-mi trimită câteva articole strict necesare, replică ea, netulburată. Blugii tăiați sunt puțin mai potriviți pentru munca în curte decât rochiile de seară.

Iar utilitatea practică nu era singura lor calitate, reflectă Wade, în timp ce privirea i-o lua iar razna în jos.

Cu un efort, întoarse capul spre diversele autovehicule parcate pe alee.

— Rabla aia a cui e?

— A mea! declară mândră Bronwynn, bucuroasă că nu-i mai contempla picioarele; încă cinci secunde, și și-ar fi pierdut mințile, sărind pe el.

— Ți-ai dat Mercedes-ul pentru *aia* ??

Simplul gând îi întorcea stomacul pe dos și mai rău decât ulcerul. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru mașinile pretențioase.

— Nu te repezi, Wade, râse Bronwynn, la vederea expresiei de pe chipul lui. Mi-am lăsat mașina într-un garaj din Shirley, până-i amenajez aici un spațiu de parcare. M-am gândit că un camion ar fi ideal, pentru toate lucrurile pe care am să le car de colo-colo în timp ce renovez casa. Și am găsit frumusețea asta mică pentru numai patru sute de dolari. Nu-i extraordinar?

Wade își rezervă orice comentariu. Ce-ar fi putut să spună? Nicio femeie, dintre toate cunoștințele lui, n-ar fi găsit că un camion Ford ruginit, cu jumătate din mască lipsă, era o mașină extraordinară.

— I-am pus numele Bomba Albastră, continuă ea. Lui Muffin îi place s-o plimb, urcată în spate – nu-i așa, Muffin?

Și se uită la noua ei favorită, tocmai la timp ca s-o vadă înhățând din mâna lui Wade țigara neaprinasă. I-o smulse din bot înainte ca oaia s-o devoreze.

— Muffin, reao ce ești! N-am niciun chef să deprinzi un nărav degustător ca fumatul; îți face rău la sănătate.

Îi înapoie țigara lui Wade. Acesta se încruntă la ea și luă încă o tabletă de antiacid.

Bronwynn începea să se îngrijoreze. Oare stătea chiar atât de rău cu stomacul încât trebuia să se îndoape cu antiacide de parcă ar fi fost dropsuri? Perspectiva o descumpănea în chip ciudat.

— Ia te uită, bagi în tine din-astea de parc-ar fi drajeuri!

Wade se uită la tubul de tablete, înainte de a-l vârî la loc în buzunarul pantalonilor.

— Serios?

Ridică din umeri.

— Puterea obișnuinței.

— Porți cravate și rozi antiacide. Nu-i treaba mea, dar ai niște vicii foarte bizare, Grayson.

— Uite cine vorbește – cea care umblă cu oaia de leasă! o ironiză el.

Muffin înălță capul de la iarba pe care o păștea, privindu-l cu cea mai deconcertantă expresie.

— De unde-ai făcut rost de animalul ăsta?

— De la Myron, zâmbi ea voios, arătând spre omul între două vârste de la volanul tractorului, în timp ce umerii începeau să i se unduiască în ritmul ultimei piese Def Leppard care tocmai începea să răsună din boxă.

— Myron, repetă Wade, fără nicio expresie.

— Da, a lui e ferma de vis-à-vis de tine, răspuse ea privindu-l neîncrezătoare. Ești aici dinaintea mea, și încă nu l-ai cunoscut pe Myron?

— Nu cred că asta e o ofensă capitală, răspuse el. Am fost foarte ocupat.

Nu-i venea să creadă că Bronwynn demarase atât de repede și în forță reparațiile.

— Înțeleg că Zane s-a dus acasă...

Bronwynn dădu din cap, smulgând absentă smocuri de iarbă pentru a i le da oii. Nu-i fusese ușor s-o convingă pe sora ei să plece, dar până la urmă reușise.

— Venise să vadă dacă sunt în regulă și să-ncerce să mă ia înapoi acasă cu ea.

— Și de ce nu te-ai dus?

Drept răspuns, Bronwynn oftă prelung.

— Nici nu mai știu de câte ori am explicat asta în ultimele trei zile. Am de gând să stau aici și să pun casa la punct. Asta vreau să fac. Și asta am să și fac! N-oi fi știut eu de ce veneam înapoi când am plecat de la nuntă, sâmbătă, dar de când am ajuns aici m-am gândit considerabil. Uite, cu mâinile-astea două am să jupoi tapetul vechi și-am să sablez pardoselile. S-ar putea chiar să-ncerc să înlocuiesc și tapițeria la o parte din mobilă.

— Aici e vorba de îngrozitor de multă muncă, Bronwynn.

Și o scumpire alarmantă a întregii proprietăți, adăugă Wade în sinea lui.

— Eu în locul tău, m-aș gândit mai bine înainte de a mă afunda pân-la brâu în rumeguș și dale pentru dușumele.

— Ei bine, nu ești în locul meu, i-o întoarce ea. Voi pune la punct casa asta indiferent dacă tu mă crezi în stare sau nu.

— Foarte bine, sosi răspunsul lui calm. Dar să nu vii la mine plângând pe urmă, când vei constata că ți-ai făcut praf contul de depozit, numai pentru un paradis bucolic care te scoate din minți. N-ai ce căuta aici, Bronwynn. Tu ești fată de oraș. În Shirley, Vermont, nu există cluburi de fițe.

Îndreptându-și umerii, Bronwynn pufni indignată. Wade scoase o țigară nouă și și-o puse neglijent între buze, în timp ce se ridica de pe trepte.

— Nesimțit încrezut ce ești! scrâșni ea, ajungând aproape nas în nas cu el. Nu știi nimic despre mine, și te anunț că nu mă regăsesc deloc în portretul pe care ți l-ai făcut în minte. Și mai am o veste pentru tine, amice! Pot să fac treaba asta. N-am nevoie de criticile tale, nici de aprobările tale și...

Îi smulse țigara din gură și-l lovi în piept cu pumnul în care o strivise:

— ... și nu-ți permit să fumezi în fața oii mele!

Casa era puțin cam prea modernă pentru gusturile lui Bronwynn. Părea toată numai sticlă și unghiuri, dar lemnăria de cedru îi dădea un aspect rustic care-o făcea să se armonizeze plăcut cu împrejurimile. Pe cutia poștală scria „Dr. Jon Jameson”. Probabil erau prieteni, își spuse ea. Sau locuiau cu schimbul în acea casă.

Trăgând adânc aer în piept, ca să-și adune puterile, trase de volan și intră cu Bomba Albastră pe alee. În momentul când opri motorul, țeava de eșapament scuipe un nor de fum negru. Muffin scoase capul prin fereastra portierei din spate și behăi un protest contra poluării.

— Iartă-mă, Muff, se scuză Bronwynn, luând cutia de pe locul din dreapta, pentru a coborî din camionetă. Când închise portiera, o bucată de crom lungă de treizeci de centimetri se desprinsese de botul mașinii și căzu pe alee, zăngănind. Ridicând din umeri, Bronwynn o luă din loc.

În garaj se vedea un Lincoln negru, iar ușa din față era deschisă. Bronwynn se uită prin plasa contra țăntarilor, așteptând să apară Wade. Zări un teanc de ziare puse în ordine pe măsuta de brad din living. Alături erau stivuite câteva reviste. Printr-o arcadă se vedea până în sufragerie unde o masă cu pedestal de marmură și placă de sticlă fumurie era îngropată sub un munte de hârtii.

— Halal vacanță... mormăi Bronwynn în sinea ei, plesnindu-și absentă un țânțar de pe braț.

Apăsă pe butonul soneriei și se uită prin curte. Câinele lui Wade zăcea tolănit sub un arțar, dormind dus.

— Hei, Tucker, unde-i Wade? Unde ți-e stăpânul, băiete?

Labradorul auriu se întoarse pe spate și râgâi.

— Nu ești tocmai Rin Tin Tin, așa-i? comentă Bronwynn, sunând iar la ușă.

Trebuia să fie acolo. Mașina lui era acolo. Și câinele. Iar ușa stătea deschisă. În timp ce Muffin se ducea să se împrietenească cu Tucker, Bronwynn intră în casă.

— Wade? Wade, ești acasă?

De undeva din stânga sufrageriei se auzi un geamăt.

— Wade! îl strigă ea cu voce nesigură.

Imaginația începea deja să i-o ia razna. Wade era congressman, probabil știa tone de secrete. Poate că venise acolo ca să se ascundă de niște spioni sau asasini. După sunetul geamătului, reieșea că-l găsiseră și-l torturaseră fără milă. Lui Bronwynn i se puse un nod în stomac.

— Wade, ești viu?

Când îl văzu apărând în ușă, o luă cu frig. Chipul lui era alb și lucios ca porțelanul, părul răvășit, iar cămașa, scoasă din pantaloni. Și umbla desculț. Rezemându-se de tocul ușii, își apăsă ușor o mână pe stomac.

— Bună...

Bronwynn aruncă pe masă cutia și se repezi spre el, cu inima bătându-i nebunește.

— Wade, ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?

— Prea multe cafele, cred... murmură el, afișând un zâmbet fără vlagă.

— Ți-e rău?

— Ca dracu', gemu el din nou.

Bronwynn nu se simțea nici ea prea stabilă pe picioare, în timp ce i se scurgea toată tensiunea din trup.

— Slavă Domnului.

Wade o privi încruntat.

— Pe mine, personal, nu mă prea încântă situația. Întâmplător, să mi se întoarcă stomacul pe dos nu e hobbyul meu favorit.

— Oricum, e de preferat în locul asasinării de către teroriștii iranieni.

— Discutabil, bombăni el, lăsând-o cu răbdare să-i pună o mână pe frunte, pentru a verifica dacă nu avea febră. Ora prânzului venise și trecuse, iar Wade nu pusese nimic în gură, toată ziua, în afară de cafea acidă și tablete antiacide.

— Dumnezeule mare! exclamă Bronwynn, rozându-și buza de jos. Arăți ca moartea încălzită.

— Mulțumesc.

— Haide, îl chemă ea cu hotărâre, apucându-l de braț și pornind înapoi spre hol, cu speranța c-o luase în direcția potrivită.

— Unde mă duci?

— La pat.

Wade o urmă docil, întrebându-se dacă l-ar fi putut târî după ea, în caz că-i cedau picioarele; și le simțea cam la fel de tari ca două vreascuri uscate.

— Ca să vezi... murmură el, cu glas abia auzit. Parcă juraseși că te-ai lăsat de bărbați pentru cel puțin un an.

— Nu e momentul să faci mișto de mine, domnu'!

Îl duse în dormitorul mare – o încăpere spațioasă, masculină, decorată în tonuri bej și maronii.

— Ai chemat doctorul?

Wade reuși să-și arunce o mână peste telefon, înainte ca Bronwynn să ridice receptorul.

— N-am nevoie de niciun doctor. Nu-i atât de rău pe cât pare.

— Nu zău? replică ea, arcuindu-și sprâncenele. La fel zicea și Călărețul fără cap.

— Serios, o să-mi revin, încercă el s-o asigure, arătând spre o sticlută de pe noptieră. Am medicamente. Imediat ce nu mai vomit tot ce înghit, o să iau.

Bronwynn luă flaconul și citi eticheta. Era semnată de doctorul Jon Jameson, ceea ce explica multe – ca și diagnosticul de pe sticlută.

— Ai ulcer.

Wade făcu o mutră, în timp ce se rezema de tăblia patului.

— Doar unul mic.

— Sună cam ca și cum aș spune eu că „sunt doar puțin gravidă”.

Puse sticla la loc și se așeză pe marginea patului, cu fața spre el, abia rezistând imboldului matern de a-l mângâia pe obraz.

— Ți se întâmplă des? Ce-ți declanșează crizele?

Deodată, pe față i se așternut o expresie de pură oroare.

— O, Doamne! Eforturile alea pe care le-ai făcut, la mine acasă! Ai cărat atâtea lucruri grele... O, Wade, nici nu știi cât de

rău îmi pare!

— Nu, nu, nu, o încredință el, luând-o automat de mână, ca s-o liniștească. N-a avut nicio legătură. M-am adâncit în lucrul la hârtii și am uitat să mai mănânc, atâta tot.

— Ai uitat să mai mănânci... repetă ea. Măi frate, da' chiar aveai nevoie de-o vacanță. Păcat că nu știi cum să profiți de ea.

— Ba știi foarte bine! protestă el, indignat.

Când se îmbufna, devenea incredibil de drăgălaș, observă ea. Buza de jos i se repezea înainte, iar sprâncenele negre i se lăsau peste ochi. Acum, că stătea culcat, îi mai revenise puțin și culoarea în obraji.

— Dacă toată lumea și-ar lua vacanțele în același stil ca tine, Disney World ar da faliment.

— Fiecare cu ale lui, comentă crispat Wade, privind-o cum dispărea în baie.

— Cu ce ale lui? strigă Bronwynn, peste zgomotul apei care curgea.

Wade își dădu ochii peste cap, în timp ce Bronwynn revenea în cameră, ca să-i pună pe frunte un prosop umezit cu apă rece.

— Ai da lovitura la „Roata norocului”.

— Sunt șocată să aflu că măcar ai auzit de ea, replică sarcastic Bronwynn, așezându-se iar lângă el. Medicul te-a smuls din mijlocul acțiunii și te-a trimis aici, în Vermont, pentru binele tău propriu, nu?

Expresia lui îndărătnică și frustrată fu singurul răspuns de care avea nevoie.

Wade scrâșni din dinți. Nu voia să vorbească despre asta. Își considera ulcerul o slăbiciune personală, față de care nu fusese niciodată deosebit de îngăduitor.

Bronwynn se ridică în picioare:

— Să fii cuminte, până mă întorc eu. Mă duc să caut ceva de mâncare.

— Bronwynn, protestă el, luându-și țigările de pe noptieră, n-am nevoie să fiu cocoloșit.

Bronwynn îi smulse pachetul din mână.

— Asta s-o crezi tu!

— N-am nevoie de păzitori.

— Ce chestie, parcă-mi aduc aminte că și eu am spus același lucru...

Ridică din umeri, amuzându-se pe seama expresiei lui morocănoase, cu speranța că asta însemna că se simțea mai bine.

— Și nu te-a oprit.

— Înțeleg că nici pe tine n-o să te oprească.

— Nici nu știi câtă dreptate ai, Grayson, i-o întoarse ea, pornind spre ușă cu pas vioi. Tot ce poți tu să faci, pot face și eu... la fel de bine.

— *Mai* bine, o corectă el.

Bronwynn zâmbi.

— Vai, dar îți mulțumesc Wade!

Clătinând din cap, Wade se rezemă la loc și o privi cum ieșea din cameră. Ce contradictorie putea să fie! Purta mătasă de firmă și blugi vechi, cu aceeași dezinvoltură. O văzuse pe coperta unui număr din „*Vogue*”, machiată ca o operă de artă modernă. Acum, nu avea pe față niciun pic de fard și părea să se simtă la fel de natural.

* * *

Wade stătea în locul unde-l lăsase, dar acum era complet captivat de actualități. Bronwynn puse tava pe masă, luă telecomanda și mută pe M.T.V.

— Alo...!

Îl privi senină, în timp ce-și trăgea un scaun lângă pat și se așeza, începând să se înfrupte din burritos.

— Dacă forțele răului distrug lumea în timp ce tu ești în vacanță, nimeni n-o să vină aici ca să te facă pe tine vinovat.

— Dar...

Wade dădu să protesteze în continuare, până zări o frumusețe echipată sumar, în ultimul clip al lui George Michael. Poate că, într-adevăr, cam exagerase cu dependența de C.N.N.

— *Wow!* Sunt fierbinți gagicuțele astea, nu?

Bronwynn aruncă o privire absentă spre televizor. Ce sonat –

purta cravată în vacanță și nu se uita niciodată la M.T.V. Clătină din cap.

— Da, sunt foarte fierbinți. Și supa ta e la fel de fierbinte – dar nu pentru multă vreme. Hai, mănâncă!

Ascultător, Wade luă câteva linguri, relaxându-se sub efectul lichidului cald care-i căptușea stomacul într-un chip calmant. Mușcă dintr-o crochetă, privind cu jind la cina lui Bronwynn: burritos! Aroma condimentelor era aproape la fel de seducătoare ca spectacolul de pe ecranul televizorului.

— Știi, cred că o îmbucătură de la tine nu mi-ar face chiar așa de rău...

Bronwynn își linse sosul iute din colțul gurii, aruncându-i o privire sfidătoare.

— Pofta-n cui! Nici nu-i de mirare că ai ulcer, la modul în care te-ngrijești.

Wade își dădu ochii peste cap.

— Vorbește femeia care crede că Twinkies constituie o grupă alimentară.

Ridicând din umeri, Bronwynn trecu peste comentariul lui.

— Eu n-am motive să mănânc igienic, am un stomac de fier. Dar, adăugă, amenințându-l cu furculița, dacă doctorul mi-ar spune că am ulcer, n-aș turna deasupra sos picant și scotch, și pe urmă să-i dau foc.

Când terminară de mâncat, Bronwynn puse tava pe o masă din apropierea televizorului.

— Știi, spuse ea încet, revenind spre pat, nimeni nu te-ar crede un nemernic, dacă ai mai ceda puțin și ai avea și tu mai multă grijă de tine.

Wade strânse din fălci, privind-o tenebros.

— Ai venit aici și din alt motiv decât să mă regulezi la cap, Bronwynn?

Ochii ei bicolori se luminară.

— De fapt, da.

Dispăru din cameră, pentru a reveni cu o cutie mare, albă, împodobită cu o panglică roșie.

— Asta ce mai e? întrebă el, privind bănuitor cutia pe care

Bronwynn i-o puse în brațe.

— Un cadou, Wade.

— Mi-ai adus un cadou...! se miră el. De ce?

Bronwynn se foi pe scaun, ca o fetiță timidă.

— Fiindcă... trecând peste dispoziția ta arțăgoasă, ai fost foarte dulce și de ajutor cu mine. În după-amiaza asta m-am simțit prost fiindcă mă purtasem atât de arrogant cu tine, în legătură cu Foxfire – așa se numește casa. Oricum, am vrut să te răsplătesc și să-mi prezint scuzele.

În timp ce-și rodea în continuare buza, privirea ei se aținti spre ochii lui. Wade simți că inima începea să-i bubue în coaste.

— Ce faci, nu-l deschizi? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce încerca să-și alunge din minte imaginea lor înlănțuiți pe pat. Nu cutia e cea mai importantă.

Wade scoase capacul și izbucni într-un hohot de râs încântat.

— Blugi!

— Și un tricou poli, și o pereche de adidași! adăugă ea, privindu-l cum scotea pantalonii din cutie. Sper că ți-am nimerit bine mărimile.

— Sunt la fix! o asigură Wade, uitându-se pe etichete. Ai ochi bun.

Bronwynn ridică din umeri.

— Mi-a rămas de pe vremea modelingului.

Desigur, o ajutase și faptul că-și întipărise în minte fiecare părticică din trupul lui.

— Ar trebui să te ajute să te mai destinzi. În haine de în călcat, cred că relaxarea e practic imposibilă.

Întinzând o mână, Wade îi atinse obrazul, urmărind cu degetul mare adâncitura ușoară se sub pometul înalt.

— Îți mulțumesc din suflet.

Bronwynn clipi din ochi, uimită de senzațiile pe care i le declanșase atingerea lui.

„Ține-ți firea, Bronwynn. Ești mai aproape de margine decât credeai,” îi spuse o voce interioară.

Tocmai se pregătea să-i dea ascultare, când Wade se aplecă spre ea – și, fără voie, îi ieși în întâmpinare, până ce buzele li se

atinseră. Își rezemă o mână tremurătoare de tăblia patului, cu un geamăt slab scăpându-i din piept, în timp ce limba lui Wade îi explora alene gura.

Când în sfârșit Wade puse capăt sărutului, Bronwynn se rezemă de spătar, convinsă că nu-i mai rămăsese niciun oscior în tot trupul. Toate i se dizolvaseră, nu avea nicio îndoială. Un zumzet plăcut îi umplea craniul. Știa că, dacă se ridica în picioare, ar fi căzut ca o scândură.

Wade îi studia reacția, amuzat și vrăjit.

— Îți mulțumesc, murmură el din nou, fără să-și ia ochii de la fața ei îmbujorată.

— Aaa... ăăă... cu plăcere.

Avusese nevoie de un efort enorm pentru a articula cuvintele și a le expira pe o respirație tremurătoare. În timp ce mintea începea să i se limpezească, îi aruncă o privire speculativă.

— N-ai de gând să-mi spui că nici asta n-ar fi trebuit să se întâmple?

— Dacă tu n-o spui, n-am s-o spun nici eu, replică el, prudent.

Și oare asta ce-ar fi vrut să însemne? Bronwynn își zise că, pentru moment, nici n-o interesa să afle.

— Mai bine să plec, acum. Muffin o fi nerăbdătoare să ne întoarcem acasă.

— Muffin?

Dădu din cap, în timp ce se ridica în picioare, cu genunchii încă tremurându-i.

— E afară, în curte, jucându-se cu Tucker.

Wade se ridică și o urmă afară din cameră.

— Ai lăsat o oaie să umble aiurea pe gazonul doctorului Jameson?

— Nu te panica, Wade. Ia-o ca pe o acțiune de tundere și fertilizare gratuită.

Se opri lângă ușa cu plasă și privi afară. Și simți că inima-i cădea printre măruntaie.

Tucker și Muffin erau plini de pământ. Câinele stătea așezat într-o groapă recent săpată, gâfâind încântat. Oaia mesteca o

plantă smulsă din rădăcini asemenea multor altele, lăfăindu-se sub razele soarelui.

Bronwynn îl simți pe Wade în spatele ei – nu fiindcă ar fi atins-o, ci pentru că furia emana din el valuri-valuri. Își mușcă buzele și ieși ca să vadă mai bine pagubele, după care calculă distanța până la camionetă – pentru eventualitatea că lui Wade îi sărea țandăra.

— Poate o s-o iau ca pe un congelator plin cu carne de oaie, spuse el, cu glas crispat, abia stăpânit. Ieși desculț pe gazon, cu poalele cămășii fâlfâindu-i în adierea blândă a asfințitului. Muffin abandonează tufișurile, ca să ronțăie în schimb cămașa lui Wade. Acesta îi smulse materialul din bot, aruncându-i o privire feroasă.

— Acuma să nu dai vina pe Muffin, pentru toate astea, spuse Bronwynn. Nu sunt expertă, dar sunt destul de sigură că oile nu știu să sape gropi – pe când câinii...

Wade ridică un deget spre ea.

— Nici să nu rostești cuvântul! Tucker e prea leneș ca să instige un asemenea dezastru. Cea mai diabolică dintre faptele lui e scoțocirea prin lada de gunoi.

Câinele își lăsă botul pe labe și adoptă un aer de suferință inocentă.

Wade își propti mâinile în șolduri, încruntându-se spre labradorul mânjit cu pământ.

— Cunosc expresia asta. Ești vinovat ca păcatul.

Cu un gest afectuos, Bronwynn o mângâie pe Muffin pe cap, aruncând o privire acuzatoare spre câine.

— Să corupi așa o oaie nevinovată...

La vederea expresiei lui Wade, își drese vocea.

— Da, mă rog, amândoi arată vinovați.

Peluza impecabilă, amenajată profesionist, a doctorului Jameson era făcută praf. Arăta de parcă batalioanele din rezervă ale armatei ar fi venit acolo la o aplicație de război. Wade își trecu o mână prin păr.

— Uite ce porcărie... O să-mi ia toată ziua de mâine, ca să dreg lucrurile.

Bronwynn abia își stăpâni zâmbetul. Bătu ușurel capul lui Muffin, cu un gest de felicitare.

— Nu pot să cred! Aer curat, soare, mișcare...! N-ai să-ți strici ochii, nici n-o să-ți agravezi ulcerul, scormonind prin toate hârtoagele alea pe care nici n-ar fi trebuit să le aduci aici.

Își apăsă degetele pe buze, cu o privire plină de o vinovăție la fel de veritabilă ca o bijuterie de alpaca.

— Îi prezint scuze pentru comportamentul lui Muffin.

Wade se încruntă la ea, suspicios.

— Te amuzi, este?

Lui Bronwynn îi scăpă un chițait slab, în timp ce-și acoperea și mai apăsă gura cu degetele, ca să nu rădă. Dar strălucirea din ochii ei era de ajuns ca s-o dea de gol, oricât ar fi clătinat din cap.

Ar fi fost mai isteț să se înfurie pe ea, își zise Wade. Ar fi trebuit să se înfurie pe ea, dar nu-i putea privi lucirea din ochii aceia bicolori fără să simtă altceva decât amenințarea unui hohot de râs exasperat – ceea ce nu era deloc caracteristic pentru el.

Era o femeie periculoasă, își spuse.

Avertismentul îi intră pe o ureche și-i ieși pe amândouă.

— Voi accepta scuzele, cu o singură condiție, spuse el, încrucișându-și brațele pe piept.

— Care? întrebă cu suspiciune Bronwynn, trecând în fața oii, cu un aer protector. Sper să nu implice jeleu de mentă...

— Nu, o să implice fundulețul tău drăgălaș, pe care ți-l vei aduce aici mâine dimineață cu rabla aia de camionetă, ca să faci și tu jumătate din treabă.

— Categorie! zâmbi ea larg, deja savurând în minte perspectiva. Efectiv, o invita să-l țină sub ochi.

— Și între timp, continuă Wade, du fiara de-aici până nu mă hotărâsc să-mi fac un cojoc din ea.

— Nicio problemă. Haide, Muffin, sus în mașină. Plecăm acasă.

Oaia sări în bena camionetei. Bronwynn luă bucata de crom care căzuse pe alee și o aruncă în cabină, după care se urcă și ea la volan.

— Nu-ți face griji pentru noi, Wade. Ne-am dus – nevăzute... neauzite...

— Necunoscute, o corectă el printre dinți, deși știa că n-avea niciun rost. Vechea zicală era oricum inaplicabilă, cel puțin în privința lui Bronwynn.

Capitolul 6

— Știi că n-au trecut decât câteva zile, dar pentru mine Ross ține deja de domeniul trecutului îndepărtat. Cred că e un semn că noi doi n-am fost niciodată hărăziți să rămânem împreună. Așa că n-ar trebui să am rețineri în a-mi vedea de viața mea, nu? Vreau să zic, nu-s o văduvă datoare să țină doliu nu știu cât. Și-n niciun caz n-am să-l iert pe Ross. Nemernicul nici măcar nu s-a deranjat să-ncerce să mă găsească. Probabil că acum el și Belinda stau îmbufnați că n-or să mai pună niciodată mâna pe banii mei.

Bronwynn se întrerupse ca să mai ia o mână de fulgi glazurați din cutie. Întinzându-și picioarele lungi pe treptele verandei, înghiți cerealele cu o sorbitură de suc de portocale, felicitându-se că-și cumpărase sortimentul care era în proporție de zece la sută natural.

Muffin ridică privirea din vasul ei cu cereale, pentru a-și aduce contribuția la conversație cu un behăit lung.

— Că bine zici...! Pun pariu că sunt în Mexic. Sper să nu mă înșel.

Un zâmbet răutăcios îi arcui gura lată.

— Acolo, Ross o să facă insolație. Insolație și dizenterie! Ce rea sunt... adăugă ea meditativ, apoi ridică din umeri. Și ce dacă-s rea?

Fusese atât de recent rănită, încât i-ar fi fost greu să nu mai reacționeze, deja – și să nu fie prudentă. Numai de-ar fi putut înțelege unde anume greșise cu Ross, ca să nu se mai teamă atâta de o eventuală relație cu Wade.

— Nu că l-aș confunda pe Wade cu Ross, îi spuse ea oii, care urcaser treptele și șterpelea fulgi din cutia pe care Bronwynn o

ținea în mână. Nici vorbă de așa ceva. Wade pur și simplu trăsnește a integritate. Îi place să facă pe cinicul, dar pun pariu pe orice că niciodată nu și-ar trăda un prieten, nici nu s-ar folosi fără scrupule de o persoană inocentă ca să-și atingă scopurile. Cine, Wade? Nici într-un milion de ani!

Muffin profită de privirea pierdută în gol a stăpânei sale, pentru a înhăța cutia cu cereale, coborând cu ea treptele. O luă la goană prin curte, cu Bronwynn pe urme, și în cele din urmă sări în bena camionetei, cu cutia în dinți și o lucire triumfătoare în ochi.

Bronwynn se rezemă de bara îndoită a mașinii, ca să-și tragă respirația, scărpinând cu o mână urechea lui Muffin.

— Am alergat atâta doar fiindcă voi ai să faci o plimbare cu mașina? Bine, atunci o să mergem la plimbare, dar nu cred c-o să-ți placă. Va trebui să te leg, când ajungem la Wade.

Sări și ea în benă, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu tăblia de la spate.

— Știu că tu și Wade nu vă înțelegeți prea bine, dar e băiat bun, Muffin. Și are o mulțime de posibilități, ca ființă omenească – dacă reușim să-l salvăm de la sinuciderea prin muncă peste măsură și rele obiceiuri. Știu că e un încuiat, dar noi două ne vom da toată silința ca să-l descuiem.

Când ajunseră la el, Wade era în curte. Îmbrăcat cu blugii și bluza polo roșie de la Bronwynn, părea imaginea întruchipată a relaxării. La vederea lui, nu lipsi mult ca Bronwynn să iasă cu camioneta de pe alee. Singurul lucru care-o salvă de leșin fu lipsa bronzului. Dacă pe sub bluza aia roșie pielea lui Wade ar fi fost și bronzată, s-ar fi zis cu ea.

Wade se opri din săpat, cu piciorul pe marginea cazmalei, privind-o pe Bronwynn cum își dădea jos oaia din camionetă. În timp ce venea spre el, îi văzu roșeața ușoară lăsată în obraji de soarele din ajun. Nicio femeie nu i se păruse vreodată mai drăguță ca Bronwynn Prescott Pierson în acel moment, așa cum stătea în fața lui, privindu-l cu ochii mijiți.

Pradă unui impuls – lucru care i se întâmpla atât de rar, încât nici nu-l recunoștea – Wade își înclină capul și-i depuse ușor un

sărut pe buze. Îi surprinse pe amândoi – dar el își reveni cel dintâi.

— Bună dimineața.

Bronwynn se uită în altă parte, stăpânindu-și chicotelile. Era enorm de încântată, dar încercă să-și spună că Wade o sărutase fiindcă era bine dispus și relaxat – mai relaxat decât îl văzuse vreodată.

— Bună, îl salută ea privindu-și vârful adidasului scâlciat. Cum te simți pe ziua de azi?

— Excelent, răspunse Wade, trecând peste ușoara durere de stomac pe care o considera o chestiune de rutină.

Revenindu-și din sfială, Bronwynn îi observă culoarea sănătoasă a obrazilor.

— Mă bucur să aud. Te superi dacă luăm micul dejun aici înainte de a începe? Mor de foame.

— Din câte-am văzut, asta e o stare perpetuă, comentă sec Wade.

Se uită la ceas – gest care nu trecu neobservat.

— Mă te că nu prea am cine știe ce în materie de ingrediente pentru micul dejun.

— Nicio grijă, am trecut pe la cumpărături în dimineața asta. Fac eu cinste.

Și, spunând acestea, Bronwynn porni înapoi spre camionetă să ia sacoșele.

— Excelent! replică Wade, tachinând-o. Și cu ce ne ospătăm, cu fursecuri sau cu tarte de ciocolată?

— Dac-ai de gând să faci pe deșteptul, am să mănânc singură ambele omlete, îl preveni ea înțepată, pornind spre casă cu nasul pistruiat în sus.

— Fac pe deșteptul? repetă el, dând să-și ia țigările din buzunarul de la piept, cu un gest reflex – numai pentru a-și aminti că bluza primită de la ea nu avea buzunare.

— Întâmplător, fac niște omlete incredibile.

Era singurul aliment pe care știa cum să-l prepare. Dar n-avea de gând să dea sfoară-n țară despre asta.

Wade se așeză la barul pentru micul dejun și o privi cum

punea târguielile în frigider. Deci, nu avea de gând să le ia cu ea acasă. Alesese legume și fructe proaspete, carne slabă, lapte, totul, cu gândul numai la burtica lui sensibilă. Încercând să searate cât mai îndemânică, începu să-i pregătească un ceai de plante.

— Știi cum se face o cafea băubilă? întrebă el, luând jumătate dintr-o brioadă englezească pe care ea i-o pusese în față.

— Habar n-am! minți Bronwynn fără să clipească, în timp ce turna ceai în două cești, pe una punând-o în fața lui Wade. Prefer ceaiul. Ia gustă.

Wade făcu o mutră, privind lung ceaiul, dar luă totuși o sorbitură și ajungând la concluzia că era puțin mai bun decât acidul de baterie pe care și-l fierbea el în fiecare dimineață. Ba chiar, avea o anume calitate plăcută, liniștitoare.

La fel de surprins fu și de calitatea omletei. Era ușoară și gustoasă. Încercă să-și aducă aminte când luase ultima oară un mic dejun decent, dar nu reuși.

— Delicios, o lăudă, cu o lucire în ochii lui chihlimbarii. Speli și ferestrele?

Bronwynn zâmbi larg.

— Dacă vrei să știi, da, dar a trebui să-ți iei un nume de ordine. Săptămâna asta, am de făcut vreo treizeci sau patruzeci, la Foxfire.

— De ce nu angajezi pe cineva? întrebă el, întinzând mâna spre țigările pe care știa că le lăsase pe tejghea. Dispăruseră și de-acolo.

— De ce aș face-o? i-o întoarse Bronwynn, umplând din nou ceștile cu ceai. Am tot timpul. Și-n plus, aștept cu nerăbdare să mă apuc.

— De spălat ferestre?

— Și de frecat podele, și de dat jos pânze de păianjeni... Primul meu proiect major e bucătăria.

Toată fața îi lucea de emoție.

— Nici nu mă mir, bombăni Wade, abia stăpânindu-și zâmbetul, în timp ce Bronwynn îi arunca în cap c-un bob de strugure.

— O să smulg tăblia bufetului și-am s-o pardosesc cu dale de ceramică.

Wade clătină din cap, cu uimire.

— Chiar ți-ai băgat în minte să pui la punct coșmelia aia veche, așa-i?

— Chiar așa.

Îl privi cu atenție, în căutarea unor semne de scepticism. Nu văzu niciunul.

— O, Wade, s-o fi văzut în vremurile ei bune! Era atât de frumoasă, de elegantă, dar mai era și caldă și primitoare. Un adevărat cămin. Și vreau s-o fac din nou așa.

Văzând expresia cu care îl privea, ar fi fost în stare să-i promită orice. Era plină de dorință și speranță, ca a unei fete la Crăciun.

— Ți-e foarte dragă, așa-i?

Bronwynn se gândi la unchiul Duncan și la familia ei, și la toate amintirile minunate care o legau de Foxfire.

— Cât de dragă îi poate fi cuiva o casă.

* * *

În restul dimineții, au lucrat la amenajarea gazonului, dregând stricăciunile făcute de animale, sub privirile blajine ale făptuitorilor, care leneveau tolăniți la umbră. Soarele urca spre zenit, dar briza continua, răcorindu-i. Totuși, Wade își scoase bluza și o aruncă pe un scaun de grădină.

Dintr-o dată, Bronwynn simți nevoia de a face un duș rece. Ca să-și distragă atenția, îl întrebă:

— Ce-ți mai face stomacul...?

„... că de arătat, sigur arată trăsnet?” completă ea în gând.

— Nu prea rău. Grație micului dejun și supei de seară, fără îndoială. Îți mulțumesc.

Bronwynn ridică din umeri, în timp ce pune pământ la rădăcina unui ienupăr.

— De-asta există vecinii, nu?

Wade spera ca acea vecină să facă mai mult decât să se ocupe

de nevoile stomacului său rebel. Ajunsesse la concluzia că o dorea pe Bronwynn în viața lui – și în patul lui – dar nu voia să profite de vulnerabilitatea ei momentană.

Când terminară și cu ultimul arbust, se așezară pe terasa umbrită, să se odihnească. Wade își puse bluza la loc pe el. Bronwynn aduse lapte și sandvișuri cumpărate din Shirley. Tucker stătea la picioarele lor, cu o privire rugătoare, în vreme ce Muffin se uita la ei de sub arțar, behăind cât o ținea gura.

— Biata Muffin, spuse Bronwynn cu tristețe.

— Biata Muffin, repetă și Wade. Tochitură de oaie la umbră de arțar.

— Wade! se tângui ea, lovindu-l cu un cartof prăjit. Ești cel mai nesuferit tachinător!

Râzând, Wade îi răsuci nasul.

— Sărăcuța Bronwynn, chicoti el.

Se rezemă de spătar și-și aprinse o țigară – una dintre ultimele dintr-un pachet despre care ar fi fost gata să jure că era aproape plin. Suflând un fuior de fum, o studie pe Bronwynn cu ochi îngustați.

Fata se uită în jur, neliniștită.

— Ce...?

— Cum te simți? se interesă el, pe un ton dintr-o dată foarte serios.

Nu era nevoie să dezvolte întrebarea. Bronwynn înțelesese pe loc la ce se referea. Ciudățenia era că nici nu se mira că erau pe aceeași lungime de undă. Părea cel mai firesc lucru. Trase adânc aer în piept, gândindu-se cu grijă la felul cum avea să-i răspundă, în loc de a se repezi cu obișnuitul „Bine.” În sfârșit, întâlnindu-i privirea, spuse:

— Normal. Încă nu am toate răspunsurile, dar nici nu regret ceva. Am făcut ceea ce trebuia.

— Și care sunt întrebările la care încă nu ai răspunsurile?

Bronwynn afișă o mină frustrată, rezemându-și bărbia în pumn. Nicio clipă nu-i trecu prin minte să nu vorbească absolut deschis cu Wade.

— Nu înțeleg cum de-am fost în stare să mă logodesc cu

Ross. Știam că nu era iubire adevărată între noi. În adâncul inimii, știam. Dacă i-ai fi cunoscut vreodată pe părinții mei, ai înțelege. Pe ei, i-a unit o iubire minunată. Țineau unul la altul cu adevărat, ca ființe omenești. Erau și prieteni, dar se și iubeau cu o pasiune incredibilă.

— Trebuie că te-a durut rău pierderea lor.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu încercă să și le ascundă.

— Știam că ceva mai rău decât atât n-avea cum să mi se întâmple. Mama era pe moarte, medicii îi mai dăduseră doar câteva luni de trăit, când tata a murit și el, înaintea ei, într-un accident de mașină. Atât de brusc, atât de...

Se opri, mușcându-și buza. Când se gândea la acele lucruri, încă se mai simțea înșelată, furată... Nici măcar nu avuseseră timp să-și ia rămas-bun.

— Mama a murit două zile mai târziu. Când i-am spus despre tata, pur și simplu s-a lăsat să se stingă.

Pe negândite, Wade întinse mâna peste masă și o prinse ușor pe a ei, în semn de sprijin și compasiune.

— Și Ross cum a apărut în toată povestea?

— Ne cunoșteam de câțiva ani. Familiile noastre erau prietene. După tot ce s-a întâmplat, mi-a fost alături. Cald, de nădejde – sau, cel puțin, așa credeam eu. M-am dus să lucrez la colectarea de fonduri pentru Societatea Contra Cancerului, și Ross era mereu prin apropiere. Era...

Nu reușea să găsească un adjectiv potrivit, ca întotdeauna când încerca să-și pună în ordine sentimentele.

— Sigur, o ajută Wade.

Culorile ochilor ei erau uluitor de limpezi, când își aținti privirea intensă asupra lui, murmurând:

— „Sigur”... Ce cuvânt teribil de interesant...

— E cel mai firesc lucru, să tinzi să te agăți de ceva familiar și neamenințător, când ai impresia că lumea se descompune în jurul tău.

Bronwynn știa că era mult mai mult decât atât la mijloc, dar desigur, și acesta era un început.

— Da, spuse ea. Cred că așa e.

Conversația le fu întreruptă de sosirea mașinii de la serviciul de livrări expres. Conștiincios, Murphy expediase pachetul de rapoarte cerute de Wade – dar inclusese și un bilet prin care-i spunea șefului său să se menajeze, citind rapoartele într-un hamac, cu un pahar înalt și rece alături.

Bronwynn se încruntă. Teancul de hârtii arăta ca manuscrisul netăiat de la „Război și pace”. Nu-l simpatiza deloc pe necunoscutul Murphy, care-i trimitea un munte de lucrări șefului său plecat în vacanță.

— O să mă ocup de astea mai târziu, spuse Wade, aruncând rapoartele pe un scaun de grădină. Mai întâi, să terminăm curtea sunt sigur că mai ai și alte treburi de făcut azi.

— Treburi, treburi, treburi... repetă Bronwynn, doar pe jumătate în glumă, cu mâinile în șolduri. La altceva nu te gândești, Wade. Ce încuiat poți să fii!

Verdictul ei îl lăsă mască.

— Eu, încuiat...?!?

— Ha! De-atâtea zile ești în vacanță, și abia acum ai reușit să renunți la cravată!

Se uită în jur, căutând o dovadă și ca să-i distragă atenția dinspre rapoarte.

— Când te-ai urcat ultima oară într-un copac?

— Poftim?

După cum se uita la ea, parcă l-ar fi întrebat când îi crescuse ultima oară un al doilea cap.

— Când te-ai urcat ultima oară într-un copac? repetă Bronwynn întrebarea, pe același ton pe care i s-ar fi adresat unui copil bătut în cap.

Wade ridică din umeri, încruntându-se iritat.

— Nu știi. Sunt un om responsabil, cu o slujbă foarte importantă. N-am timp să mă cațăr prin copaci.

Bronwynn îi puse o mână pâlnie la ureche:

— Mi se pare mie, sau aud cât de înțepenită e încuietoearea?

Expresia lui Wade sugera că era de-a dreptul pietrificată. Sigur că nu se cocoța în copaci – ce om întreg la minte făcea una ca asta? Chiar în timp ce-și spunea cât e ridicolă era ideea, porni

pe iarbă, în urma lui Bronwynn.

Cu pas hotărât, Bronwynn ocoli casa până în spate, unde creștea un copac de o formă ideală pentru cățarat. Se agăță de o creangă mai joasă și se săltă în sus.

Wade o privea cu un amestec de neîncredere, admirație și exasperare. Bronwynn se instalează pe o ramură și-l privește printre frunze, cu o expresie de satisfacție. Înțelegând că era în joc mândria lui, dacă nu și altceva, Wade apucă strâns cu mâinile aceeași creangă joasă și se cățără după ea, inspirând mireasma densă a frunzișului, cu gândul la verile din copilăria lui, în Indiana.

— Încuiat? Întrebă el, oprindu-se în picioare pe un ram solid, puțin mai jos de ea.

Bronwynn râse încântată:

— Poate că mai ai și tu unele speranțe, totuși, Grayson.

Se aplecă spre ea, îngustându-și ochii ațintiți asupra gurii ei late și senzuale. În jurul lor, aerul începu să se înfierbânte.

— Este un sărut și pentru mine pe-aici? Cred că merit și eu o recompensă, după ce mi-am riscat așa viața, sau măcar integritatea corporală.

Nu-i lăsa timp să-i răspundă. Oricum ar fi fost o pierdere de vreme, își spusese Bronwynn, în timp ce buzele lui Wade le capturau ușor pe ale ei. Un geamăt slab îi ieși din piept, iar ochii i se închiseră, încețoșați de pasiune.

Wade o dorea pe toată. Atunci, în acel moment. Uitând cu totul unde erau, încercă să se apropie de ea cu un pas, și călcă pe aer. În încercarea instinctivă de a-și opri căderea, nimeri cu fundul pe creangă. Bătrânul copac gemu, dar nu cedă.

— Wade? Ai pățit ceva?

Ținându-se de trunchi, Bronwynn se aplecă, într-o încercare de a-i vedea mai bine fața. Ochii lui Wade erau strâns închiși, și-și dezgolise dinții.

— Aarrgh...

Își lăsa capul să cadă într-o parte, rezemându-se de copac.

— Cred că s-a zis cu bijuteriile mele de familie...

Bronwynn oftă cu nervozitate.

— Cu alte cuvinte, te doare-n posterior.

— Mai bine m-ar fi durut acolo de provocarea ta... replică sec Wade.

— Nu mă găsi pe mine vinovată! Cu mâna ta ți-ai făcut-o! Ce, pe mine m-a apucat cheful de giugiuleală-n pom?

— Giugiuleală? Își arcui el o sprânceană. Și cine s-a urcat mai întâi în copac? Da' nu contează – o să găsești tu un pretext să spui că și pentru asta tot eu sunt de vină.

— Păi ai și fost! se repezi ea, privindu-l cum începea să se dea jos.

Mâna lui Wade ajunsese să se agațe de ultima ramură – și, cu un țipăt sugrumat, își dădu drumul, căzând în picioare, dar numai pentru a se trânti imediat la pământ cu un geamăt dramatic.

Bronwynn porni în grabă să coboare pe urmele lui, cu inimă oprită în piept. De astă dată, chiar părea să se fi rănit! Fără să-și ia ochii de la el, nu reuși să se agațe de ultima creangă și căzu din copac, aterizând peste Wade.

— Oooofff!

— Vai de mine, Wade, slavă Domnului că n-ai murit!

— Am să-i mulțumesc lui Dumnezeu când o să-ți iei cotul din plexul meu, replică el, cu un scrâșnet sufocat; nu tocmai un asemenea deznodământ avusese în minte, când își înscenase acea coborâre dramatică din pom.

Bronwynn își aranjă mai bine poziția, deasupra lui, înlăturându-i părul din ochi.

— M-ai speriat.

— Serios? Întrebă el încet, privind-o în ochii sinceri. Îmi pare rău.

Încadrându-i fața cu mâinile, îi coborî gura spre a lui și o sărută profund, tandru, minunându-se de textura și gustul ei.

— Locul ăsta-i potrivit pentru giugiuleală? o întrebă, cu un chicotit.

Bronwynn își îndesă trupul în el, simțindu-i făptura suplă și pietroasă. Bărbăția lui o apăsa pe pântec, amintindu-i de tot ceea ce avea el masculin, iar ea, feminin.

— Pentru giugiuleală, e de-a dreptul locul ideal.

Luându-i din nou gura în stăpânire, Wade se rostogoli până o prinse sub el, pe iarba răcoroasă, umbrită. O privi cu un fel de mirare în ochi.

— O, Bronwynn, cât aş vrea să te iau la mine în pat...

Respirația ei se opri în gât – dar bubuiturile inimii îi dădură drumul din nou. Îl privi cu ochi mari, încercând să-i descifreze expresia aproape frustrată de pe față.

— Și e vreo problemă...?

— Da, răspunse el, mușcând-o drăgăstos de bărbie. Nu cred că mai rezist până acolo. Te doresc prea mult.

Zâmbindu-i seducător, Bronwynn începu să-i maseze umerii cu mâinile.

— Atunci, să nu mai așteptăm.

— Vrei să facem dragoste aici? o întrebă, coborându-și mâinile spre tivul tricoului ei. În iarbă?

— De ce nu? replică ea, scoțându-i bluza polo pentru a-i explora cu degetele pielea netedă de deasupra curelei pantalonilor.

— S-ar putea să ne vadă cineva.

Senzația de vis a mâinilor ei îl făcea să-și muște buzele de excitație.

— Suntem în Vermont, Wade. Nu-i nimeni prin preajmă, ca să ne vadă.

— Știi, murmură el, cu un zâmbet pustiitor de sexy, cam încep să mă îndrăgostesc de Vermont.

Reușiră să-și scoată unul altuia bluzele în același timp, râzând și sărutându-se. Nerăbdător, Wade își aruncă tricoul peste cap, apoi îngenunche deasupra lui Bronwynn cu mâinile chiar sub sânii ei. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— E prea devreme pentru tine?

Prea devreme...? Nici pomeneală! Bronwynn învățase că timpul trebuia să fie măsurat după calitate, nu după cantitate.

— Nu, nu e prea devreme.

Ba chiar, era tocmai momentul potrivit, își spuse în timp ce Wade îi arunca tricoul în lături.

— Credeam că te-ai lăsat de bărbați pentru cel puțin un an, spuse el, cu mâinile revenind să-i cuprindă sânii.

Bronwynn crezu că avea să leșine.

— Cred că m-am înșelat, murmură ea.

Îngenunchind, încercară să se ajute unul pe altul să-și scoată în același timp blugii și lenjeria intimă. Sfârșiră încurcați fără speranță unul în hainele celuilalt, chicotind pe iarbă. Dar, odată ce scăpară de îmbrăcăminte, jocul redeveni rapid pătimaș...

... Mult mai târziu, Wade ridică încet capul, ca s-o privească pe Bronwynn. Părul lui des se hotărâse în sfârșit să-și pună în aplicare amenințarea de a sta în neorânduială. Îi cădea pe frunte, dându-i un aspect de aventurier, care făcea inima lui Bronwynn să bubuie în piept.

— Ai avut dreptate, șopti el, răsfirându-i cu degetele o șuviță de păr. E cel mai minunat loc din lume pentru giugiulit.

Apoi se ridică în șezut și întinse mâna să-și ia boxerii, cu un zâmbet tainic.

— Nimic n-ar fi mai ușor decât să stăm aici toată ziua, spuse, ridicându-se ca să și-i tragă pe el. Avem treburi de terminat, iar eu trebuie să mă apuc de raportul ăla.

Bronwynn se încruntă la el, înainte de a-și trage tricoul peste cap – dar și după.

— Pocnește din bici. O oră de relaxare, în vacanță. Cum de-am putut fi atât de frivoli?

Trăgând-o la pieptul lui, Wade îi dădu o palmă jucăușă peste fundul gol.

— Eu n-aș numi-o tocmai relaxare... Sincer îți spun, nici nu știi cât m-ai obosit.

— Serious? chicoti Bronwynn, mușcându-i buza de jos; fir-ar el al dracului să fie, îi descoperise toate punctele sensibile! Dacă te lași de fumat, o să ai destulă energie ca să mai stai o oră sub pomul ăsta.

— În viața mea n-am auzit un stimulent mai convingător ca să mă las de fumat.

O prinse de mâini, când Bronwynn încercă să-i tragă iar boxerii în jos.

— Fii cuminte. Nu ne putem pierde toată după-amiaza cu mozoleli.

— Nu văd de ce n-am putea... se îmbufnă ea puțin, în timp ce-și lua blugii.

Când ajunseră înapoi lângă casă, după-amiaza trecuse pe jumătate. Mergeau ținându-se de mână, iar Wade fredona vesel. Dragostea făcută cu Bronwynn nu fusese tocmai o tortură – dar acum avea de gând să se apuce de munca la raportul pe care i-l trimisese Murphy.

... Raportul căruia oaia lui Bronwynn tocmai îi mânca ultimele pagini.

Muffin mesteca mulțumită bugetul propus pentru apărare, cu capătul ros al priponului târându-se pe pământ. Se întoarse spre Wade și Bronwynn, salutându-i cu un behăit. Tucker stătea așezat pe unul dintre scaunele de la masă, încercând să afișeze o nutră nevinovată.

Wade îi aruncă oii o privire feroce.

— Cum ți-ar plăcea să-i schimbăm numele în Pulpă de Miel?

Bronwynn își apăsă degetele pe buze, încercând zadarnic să nu râdă. Luă lesa oii și privi animalul drept în ochi.

— Muffin, nu ești deloc cuminte.

— Muștrările au mai mult efect dacă nu chicotești la fiecare cuvânt, preciză sec Wade.

— Pardon, se scuză ea – cu un nou chicotit, pe care și-l înghiți imediat. Ne pare rău. Serios.

Cu mâinile proptite în șolduri, Wade își mută privirea în altă parte. Ar fi trebuit să se înfurie. După ce insistase atâta să-i fie trimis acel raport, acum i-l înfulecase o oaie! Încercă să-și stăpânească râsul, dar era cu neputință. Aruncă o privire spre Bronwynn și izbucni în hohote.

— Cred că Departamentul Apărării va fi tot acolo, când am să mă întorc.

Capitolul 7

Wade aruncă o privire plină de îndoială spre alcătuirea pe

care Bronwynn o ținea în brațe.

— Ești sigură că are vreun rost? N-ar fi mai simplu să chemi un pădurar?

Bronwynn privea cu hotărâre spre vechiul garaj pentru trăsurile aflate cam la vreo treizeci-patruzeci de metri distanță în spatele casei. Neglijarea proprietății făcuse ca liziera pădurii din jur să înainteze până în spatele garajului, dar ea intenționa să remedieze situația de îndată ce învăța cum să acționeze o drujbă.

— Are rost, și e ceva personal. Bandiții ăștia mici mi-au spart plasa contra țânțarilor și au plecat cu o cutie întregă de gogoși glazurate, plus o pungă de oreos Double Stuff.

— Ahaaa... îi îngustă Wade ochii, proptindu-și și mâinile în solduri. Ne luptăm cu cuvintele!

Bronwynn făcu o mutră, chicotind. Trecuse mai mult de o săptămână de când deveniseră amanți, și era mai hotărâtă ca oricând să-i asigure cât putea de mult vacanța de care avea atâta nevoie.

Devenise o adevărată magiciană în materie de făcut țigările să dispară. Proceda cu subtilitate, sustrăgând câte patru-cinci o dată, după care îi distrăgea atenția lui Wade, ca să nu observe. Socotea că-l făcuse să reducă fumatul cam cu o treime, cel puțin. Spera să-l reducă și mai mult, prin forțe proprii, după ce-i dădea micul ei cadou – o cutie de gumă Pierson fără zahăr.

Tabletele antiacide se răreau și ele văzând cu ochii. În plus, învăța să gătească, pentru a se asigura că Wade lua cel puțin două mese normale pe zi. Și, de vreme ce tot se oferise să-i facă și cumpărăturile o dată cu ale ei, bucătăria lui era acum plină de alimente sănătoase, în vreme ce produsele ca mâncărurile mexicane congelate și cafeaua erau uitate „ca din întâmplare”.

Iar acum, fără tragere de inimă, Wade se oferise s-o ajute la capturarea celor doi intruși – o pereche de ratoni care se pripășiseră în garajul trăsurilor.

— Trebuie să-i scoatem de-aici, spuse ea. Nu e vorba numai de mâncare, ci și de Mercedes-ul meu. Vreau să curăț garajul ăsta și să-l folosesc. Îmi plac animalele, dar nu atât de mult încât să le fac cadou mașina mea. Și-n plus, probabil se vor simți mai

bine în pădure, nu crezi?

— Sigur, răspunse Wade, cu cea mai serioasă expresie pe față. Eu, unul, știu c-aș prefera să umblu prin toate smârcurile după ghindă și pește crud, în loc să mă ghiftuiesc cu mâncare de gata.

Bronwynn se încruntă, săltând cușca în brațe, într-o poziție mai comodă.

— Oricum, Wizzer va ști ce să facă cu ei.

— Un mantou? Sau două căciuli?

Privirea ei îl făcu să zâmbească larg. Tare-i mai plăcea s-o tachineze.

— Și la urma urmei, cine-i Wizzer ăsta?

— Ți-am spus, e un eremit pe care l-am cunoscut acum câteva zile, în timp ce făceam o plimbare prin pădure.

— A, da, strâmbă el din nas. Cel care ți-a dat chestia aia respingătoare pentru alungat insectele.

— Întâmplător, chestia aia respingătoare e făcută numai din ingrediente naturale.

Wade pufni.

— La fel e și bălegarul.

Cu o expresie dezgustată, Bronwynn îi puse pușca-n brațe și porni spre ușa garajului. Din mers, îi aruncă o privire gânditoare, peste umăr.

— Nu ți-ar strica să-l cunoști și tu pe Wizzer.

A durat aproape trei ore până au prins ratonii în cușcă. Le-au întins cursa pe Desoto-ul cel vechi al unchiului Duncan, punându-le pâine cu gem de afine drept momeală. Apoi s-au ascuns în întuneric și au așteptat, drăgălindu-se până când animalele au cedat ispitei, iar ușița cuștii s-a închis în urma lor.

Bronwynn și Wade au apucat cușca de cele două mânere și, cu prizonierii lor blănoși la mijloc, care mârâiau și șuierau, au pornit prin pădure, pe un vechi drum forestier.

— Când eram mic, am avut o căciulă din blană de raton, își aminti Wade. Până la urmă, mama m-a pus s-o arunc: prinsese mană, sau naiba știe ce...

Bronwynn îi privi pe cei doi ratoni. În timp ce unul încerca să

deschidă ușița, cu degetele lui mici și subțiri, celălalt se uita la ea cu ochii său negri și sclipitori lucind de curiozitate, sub mască. Se așează pe coapse și scoase un scâncet. Era adorabil. Cum s-ar fi putut gândi cineva să facă o căciulă din blana lui? se întrebă ea.

— Bronwynn, interveni Wade, pe un ton prevenitor. Iar faci mutra aia... Potolește-te. Nu poți ține ratonii ca animale de casă. Sunt sălbatici.

— Știu. Mă gândeam doar cât mă bucur că Fess Parker a trecut la afaceri imobiliare, în loc să mai încurajeze oamenii să poarte sălbăticiuni pe capete.

Unul dintre ratoni – Bronwynn începuse deja să-i numească în sinea ei Bob și Ray – îi oferi celuilalt o felie din pâinea cu gem de la care li se trăsese tot necazul. Simți că i se frângea inima.

— Nu-s niște dulci?

— Put de-ți mută nasul, iubito. Folosește-ți aparatul olfactiv cu care te-a înzestrat Dumnezeu.

Expresia de pe fața ei, în timp ce le privea pe micile animale, fu cât pe ce să-l facă s-o ia înapoi spre Foxfire. Mai avea puțin, și avea să-l pună să construiască o cabană pentru ratoni. De ce trebuia să fie așa de sentimentală? Încercă să se concentreze asupra unei imagini cu cei doi ratoni sfâșiind tapițeria Mercedes-ului ei roșu.

— Locul lor e în natură, scumpo.

— Mda, la fel zicea și Wizzer.

Se luminează la față, când văzu un cap cărunt la o oarecare distanță pe potecă, în timp ce la urechi le ajungeau acordurile unei vechi melodii cu Beach Boys.

— Uite-l!

Wade se opri în loc, privind lung spre bătrânul cu aspect de sălbatic, fără să-i vină a crede, apoi se întoarse iar către Bronwynn.

— Pe mine m-ai crezut ucigaș în serie, când ne-am cunoscut, iar cu ăsta te-ai împrietenit fără să stai pe gânduri? La naiba, Bronwynn, parc-ar fi apărut din filmele alea horror cu

adolescenți spintecați!

Dintr-o dată, se înfurie pe ea fiindcă umblase singură prin pădure. I s-ar fi putut întâmpla orice.

— Nu-mi face acum crize, Wade. Wizzer e okay. Hei, Wizzer! îl strigă ea, făcându-i un semn de salut cu mâna.

— Roșcato! răspunse bătrânul, cu glas bubuitor. Arătându-și calotele dentare de două mii de dolari prin barba înspicată.

— Așa-mi zice, „Roșcato”, îi spuse Bronwynn mai încet lui Wade, apoi îi aruncă o privire prevenitoare. Să nu intri la gânduri, Grayson.

Wade, însă, era prea captivat de imaginea lui Wizzer. De când își puneau eremiții calote dentare? Omul părea să aibă vreo șaizeci de ani, dacă nu chiar șaptezeci, avea cam un metru optzeci și era clădit ca un hidrant de incendiu. Un nor de păr rebel i se învoldura în jurul capului și pe umeri. Ar fi fost greu de spus unde se termina părul și începea barba. Un tricou cu logo-ul universității Princeton i se întindea peste umerii cu genul de mușchi pe care-i formează mânuirea toporului. Purta un kilt cadrilat roșu și niște șosete trei-sferturi de lână cu romburi. După ce puseră jos cușca ratonilor, o cuprinse pe Bronwynn într-o îmbrățișare exuberantă.

— Wizzer, el e prietenul meu, Wade Grayson, i-l prezentă Bronwynn, când bătrânul îi dădu drumul, și putu să respire din nou. Wade, fă cunoștință cu Wizzer Bralower.

Wade rămase cu gura căscată.

— Wizzer... *Alastair Bralower*? Vrajitorul din Wall Street?

— Vinovat! rânji Wizzer, râzând ca de o glumă nemaipomenită, apucând mâna lui Wade într-o strânsoare de țapinar. Mă bucur să te cunosc, Wade. Roșcata mi-a spus că ești congressman. Nu mai țin pasul cu viața politică. La naiba, arăți ca un Beach Boy. Întâmplător, nu cumva știi toate cuvintele la „Little Deuce Coupe” nu?

— Ăă... nu...

Wade era uimit. Oamenii îl căutaseră ani de zile, iar acum el îl găsisse în pădurile din Vermont, îmbrăcat cu un kilt scoțian! Se vedea clar că-i sărise o doagă. Clătină din cap.

— Ai dispărut pur și simplu. Se zvonea că te-au răpit sovieticii, ca să pui la cale o cucerire financiară a lumii occidentale.

Wizzer scoase un sunet grosolan.

— Ce mai adunătură de căcănari! Totuși, e tipic pentru ei, cred...

Și, fără să ofere nicio explicație a dispariției lui, se lăsă pe vine lângă cușcă.

— Deci, aștia-s micii bandiți?

— Bob și Ray, preciză Bronwynn, conform tendinței sale de a da nume jivinelor.

În timp ce Wizzer și Bronwynn discutau despre ratoni, Wade începu să privească în jur. Ajunseseră într-o poiană nu mai mare decât parkingul unui restaurant fast-food. Într-o parte a cărării se înălța o cabană solidă de bârne, având într-un colț un butoi vechi de whisky, gata să adune apa de ploaie de pe acoperiș. Alături se afla o stivă de lemne și o buturugă groasă, cu un topor înfipt în ea. Nu arăta tocmai ca decorul cel mai potrivit pentru un magnat al bursei.

— Știi care-i locul cel mai potrivit pentru ghemotoacele astea de blană, Roșcato, spuse Wizzer, oferindu-le ratonilor o bucată de vită din punga de piele care-i atârna la cingătoare. Nu departe de-aici curge un pârâu bogat în pește și cu malurile pline de ascunzișuri. Un adevărat paradis al ratonilor. O să le placă la nebunie.

Wade și Bronwynn porniră după el, cu ratonii captivi, în timp ce Wizzer le deschidea drumul printre copaci, cântând „*Surfin' U.S.A.*”. Când cușca se deschise în sfârșit, iar Bob și Ray o tulară, Bronwynn fu nevoită să-și înghită lacrimile. Resemnat, Wade oftă și o luă de mână. Ce vrăjitoare mică și ciudată era Bronwynn a lui...

Bronwynn *a lui*. Îi plăcea cum suna, dar oare Bronwynn ce părere ar fi avut? Renunțase la ideea de a respinge toți bărbații. Legaseră între ei o relație pe care niciunul dintre ei n-o dorise, și căreia niciunul încă nu îndrăznea să-i spună pe nume. Wade clătină din cap și încercă să se gândească la următorul summit al

marilor puteri, dar Rusia îi inspira doar imaginea lui Bronwynn goală, întinsă pe o cuvertură de samur.

Când ajunseră înapoi la cabană, Bralower îi invită la un ceai. Casa era spațioasă și ordonată, cu perdele Piscilla albastre la ferestre și plante medicinale agățate de grinzi, la uscat. Un șemineu de piatră domina capătul încăperii. Pe un perete se înșirau rafturi pline cu cărți despre medicina pe bază de plante, leacuri naturiste, teologie și mitologie. Pe cuvertura patului sedea un enorm motan târcat, ce părea să cântărească minimum zece kilograme. Din urechi îi ieșeau smocuri de păr, iar coada-i arăta ca un panaș înfoiat.

— Ăsta-i Thoreau, li-l prezentă Wizzer. Un mare răsfățat, nu-i așa? E vânător de ratoni, rasă tipică din Maine.

Bronwynn păli, cu pistruii ieșindu-i în evidență pe nas în timp ce privea în ochii mari, aurii, ai cotoiului.

— Vânător de...? Doar n-o să-i... Vreau să zic, nu l-ai lăsa...

— Liniștește-te, Roșcato, chicoti Wizzer, în timp ce le turna ceaiul în niște căni de ceramică decorate cu imagini ale lui Garfield. Așa se numește rasa, și nimic mai mult. Pentru el, că-i raton, că-i crocodil, tot-aia. Pentru șoareci, însă, e un pericol public!

Se așezară toți trei la masa din lemn de brad zgâriată. Wizzer îl studia pe Wade. Acesta îi susținea privirea cu o expresie franc-speculativă, întrebându-se dacă avea să primească un răspuns deschis la întrebarea care-l frământa: ce naiba căuta Bralower acolo?

Într-un târziu, Wizzer lăsă să-i scape un hohot de râs zgomotos.

— În regulă, Absolventu' tatii, e limpede că mori să afli, așa c-am să-ți spun. Am pierdut totul în ultimul mare crah bursier.

Se uită prin jur, cu un zâmbet.

— Nu pot zice că le duc dorul. Nici nu eram prea fericit. Mă prinsesem prea mult în toate presiunile muncii de-aclo – nici măcar nu-mi dădusem seama, până n-am scăpat.

Bronwynn dădu din cap cu înțelepciune, cu privirea îndreptată spre Wade.

— Nu vedeai pădurea din cauza pomilor.

— A copacilor, o corectă automat Wade.

Râzând, Wizzer îl croi pe spinare destul de tare ca să-i strivească un plămân.

— Nu te pierde-n mărunțișuri, Absolventule!

— Dar ce faci aici? se interesă Wade cu glas spart, întrebându-se dacă nu cumva rămăsese stigmatizat pe viață cu urma unei palme uriașe pe spate.

— Trăiesc. Grădinăresc. Meditez la condiția umană și la puterea miturilor.

Deschise un sertar lung cât toată masa, de unde scoase un cilindru lucitor de alamă, pe care i-l dădu lui Wade.

— Iar în timpul liber, construiesc caleidoscoape.

Wade ridică jucăria la ochi, pentru a privi prin tub modelele multicolore care se formau după cum îl rotea. Fiecare părea să încerce a-l întrece pe cel dinainte, și cu toate că mintea lui logică știa că nu se uita decât la reflectările unor cioburi colorate, în adâncul inimii vedea jocurile de lumini ale magiei lui Bronwynn.

După ce-și terminară ceaiul de plante, Wade și Bronwynn porniră înapoi pe cărarea care ducea la Foxfire, lăsându-l în urma lor pe Wizzer, care prepara vin de păpădii, cântând „*Surfin' Safari*”.

* * *

— Ei bine, spuse Wade, când ajunseră în curtea din spatele casei lui Bronwynn, ar cam fi timpul să mă duc și eu acasă, ca să mai și studiez puțin.

Bronwynn păși în fața lui, ca să deschidă porțița țarcului lui Muffin – unul dintre primele proiecte ale lui Wade – bucuroasă că acesta nu putea să-i vadă expresia. Dacă reușea vreodată să pună mâna pe acel Murphy, avea să-l facă să-și blesteme zilele. La trei zile după ce Muffin devorase raportul de la Pentagon, apăruse altul, și de-atunci nu știa ce să mai facă pentru a-i distrage lui Wade gândurile de la el.

Forțându-se să adopte un ton indiferent, spuse:

— Okay. Ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să-i prind pe Bob și Ray.

Wade se încruntă, în timp ce o privea cum deschidea poarta pentru Muffin.

— Aș mai sta pe-aici, să te ajut cu casa, dar trebuie neapărat să parcurg raportul ăla.

Cu un zâmbet absent, Bronwynn îi aruncă o privire, apoi se aplecă să verifice dacă oaia mai avea destulă apă de băut în găleată.

— E-n regulă, Wade. Înțeleg.

— Nu oricine poate să-și lase baltă toate responsabilitățile, așa cum a făcut Alastair Bralower, continuă el, pe un ton critic.

— Așa e, nu se poate. Desigur, unii dintre noi încearcă să stabilească un anume echilibru. Iar alții... nu.

Wade își propti mâinile-n șolduri, încruntându-se spre Muffin, care tocmai ieșea din țarc.

— Munca mea e foarte importantă, Bronwynn.

— N-am spus niciun moment că n-ar fi, expedie ea topicul cu un surâs indiferent, despre care știa că-l făcea pe Wade să i se strepezească dinții; aproape că-l auzea scrâșnind. Nici eu n-am să pot lua cina cu tine, decât dacă o lăsăm pe mai târziu. Am închiriat de la Hank un aparat de răzuit. Vreau să dau jos tapetul vechi din bucătărie, și știi că, o dată ce încep, n-am să mă mai pot opri până nu termin.

Îi depuse un sărut scurt pe obraz.

— La revedere.

Wade o privi pornind spre veranda din spate, cu picioarele ei lungi și suple, care o purtau tot mai departe de el. Nu se clinti din loc.

— Știi cum funcționează un aparat de ras tapetul? o întrebă. Ai prize electrice potrivite pentru așa ceva?

Ridicând din umeri, Bronwynn își dădu la o parte bretonul din ochi.

— Cred că da. Steckerul are trei poli. Nu trebuie decât să gădesc o priză cu trei găuri, nu?

Wade închise strâns ochii, apoi clătină din cap.

— Nu știu cum ai reușit să supraviețuiești până la maturitate, murmură el.

— Printr-un miracol, cred, replică sec Bronwynn.

* * *

O oră mai târziu, erau în toiul procesului de a înlătura tapetul hidos din bucătărie – sau, mai degrabă, Wade era în toiul lui. Bronwynn, care se schimbase într-o rochie subțire de vară, stătea nervoasă, cu brațele încrucișate pe piept, privindu-l pe Wade cum luase problema în mână.

Așa se întâmpla de fiecare dată. Ori de câte ori îi spunea, morocănos, c-avea s-o ajute la câte o treabă, invariabil ajungea s-o dea la o parte, ca să facă el totul.

— Misoginule, bombăni ea.

— Poftim? întrebă Wade peste umăr, încercând să se facă auzit printre bâzâitul aparatului și acordurile rock care se auzeau din omniprezenta boxă a lui Bronwynn.

„Ce mama dracu’?” se întrebă ea, răutăcioasă. Făcu un pas spre scara pe care se urcase Wade și repetă, privindu-l în sus cu un zâmbet:

— Am spus că ești un misogin.

Wade păru lovit de trăsnet. Închise aparatul.

— Numai misogin n-am mai fost făcut până acum.

— Ei bine, află că ești.

— Ba nu sunt.

Strângând din buze, o amenință cu degetul.

— Vreau să știi că am fost susținut de mai multe organizații ale femeilor.

Ce drăgălaș era când se bosumfla! Bronwynn abia se putea stăpâni să nu-l îmbrățișeze.

— Nu zău? Și care erau alea, mă rog? Liga Femeilor pentru Congresmenii cu Funduleț Drăguț?

Oricât ar fi vrut, Wade nu putu găsi o replică usturătoare.

— Vrei să mânuiești tu aparatul? o întrebă. Mai ții minte ce

s-a întâmplat când ai vrut să pui în funcțiune curățitorul de covoare, în salon?

— De unde era să știu că era un covor de lână? ripostă ea. Și oricum arăta urât.

— Da-n ziua aia când ai pus mâna pe mașina de tuns boschetele?

— Vegetația prea luxuriantă distrage atenția dinspre frumusețea casei.

Dar buzele îi tresăreau, și o birui râsul.

— În regulă, recunosc că nu prea am talent la mecanică.

— Până și Muffin se pricepe mai bine ca tine la aparate.

Bronwynn aruncă în el cu un cocoloș de tapet.

— Te rog, Wade, lasă-mă și pe mine, îl imploră ea, abia stăpânindu-și chicotelile. Mor de plictiseală stând aici, fără să fac nimic altceva decât să adun bucățile de tapet de pe jos...

Privirea lui fu speculativă.

— Hmmm... nu știu ce să zic. Chiar găsești că am un fund drăguț?

— Dă-l încoa', Grayson! îl somă ea pe un ton sever.

— Nu cred că pot, Bronwynn, răspunse el, peste umăr, bătându-se cu palma peste fund. Mă simt foarte atașat de el.

— Vezi să nu-ți atașez și eu un picior de el, uite-acușica! Am luat cu chirie aparatul ăla afurisit, și n-am să-l duc înapoi fără să-l folosesc și eu, măcar puțin!

— Okay, capitulă el, cu un oftat prelung, chinuit. Dar o să mă *lași* să-ți arăt mai întâi cum se umblă cu el, și-ai să fii *atentă!*

— Promit.

Într-o clipă, Bronwynn se și cocoță pe scară, înghesuindu-se lângă el, în timp ce încerca să se uite cât mai bine, de aproape, la aparat.

— Bronwynn, remarcă Wade, scara asta nu-i făcută să țină doi oameni în același timp.

Bronwynn făcu o mutră.

— Wade, așa-ți mai place să cârcotești! N-are cum să nu ne țină, doar nu cântărim prea mult, amândoi la un loc. Știi, ar trebui să le facă destul de solide ca să se poată urca pe ele și

oamenii grași. Altfel ar fi discriminare, nu?

Și, smulgându-i aparatul din mâini, se și apucă să-l examineze cu atenție.

— Ia s-auzim, cum merge scumpetea asta mică?

Fu cât pe ce să-l împingă pe Wade de pe scară. Acesta se agăță în ultima clipă de o treaptă, rugându-se să nu se pomenească amândoi claie peste grămadă pe podea. Când fu rezonabil de sigur că Bronwynn putea să manevreze aparatul fără a-și pune viața în pericol, coborî.

În clipa următoare, fâșia de tapet pe care începuse s-o înlătura se desprinsese brusc și-i căzu în cap, acoperind-o complet. Wade nu-și putu stăpâni râsul. Pe scară, în locul lui Bronwynn, se vedea acum o piramidă de tapet întors pe dos.

— Okay, Grayson, se auzi un bombănit îmbufnat, din interiorul piramidei. Dacă ai terminat de râs, fă bine și ia de pe mine chestia asta.

— Mai ușor mi-ar fi să te scot pe *tine* de *sub* ea!

Ridică un capăt al fâșiei de hârtie și trecu dedesubt, luând aparatul din mâinile lui Bronwynn, ca să-l pună la o distanță sigură. S-o dea jos pe Bronwynn de pe scară, însă, nu era la fel de simplu. Hârtia i se lipise de creștet. Neputând să vadă unde punea piciorul, Bronwynn călcă pe lângă treapta următoare și căzu în brațele lui Wade. Principiul dominoului îi purtă pe amândoi până pe podea, iar bucata de tapet îi acoperi ca o pătură.

— Iubito, comentă sec Wade, plimbându-și alene mâinile peste spatetele ei suplu, dacă voiai să fii deasupra, era de ajuns să-mi spui.

Privindu-l de sus în jos, Bronwynn își linse buza, în timp ce răspundea cu voce senzuală:

— Azi vreau eu deasupra.

Lui Wade i se tăie respirația, tot aerul îngrămădindu-i-se ca doi bulgări pe fundul plămânilor.

— Niciodată nu m-am mai brăntălit pe podeaua bucătăriei, sub un tapet, spuse ea, aplecându-se astfel încât să-l împungă cu sfârcurile întărite prin rochie și cămașă.

— Bronwynn... murmură Wade, cu un glas plin de făgăduieli tenebroase, în timp ce-i ridică încet rochia. Mare figură mai ești...

Bronwynn îi zâmbi, cu buzele deasupra alor lui – până când, în clipa următoare, ceva îi atrase atenția.

— Ăă... Wade? spuse ea, înghițindu-și un chicotit, în timp ce se uita afară de sub cortul pe care tapetul vechi îl formase deasupra lui. Avem spectatori.

Întorcând și el capul, Wade privi spre ușa cu plasă. Întâlni două perechi de ochi negri, sclipitori. Urechile triumfiulare se mișcau înainte și-napoi, cu curiozitate, iar cozile vârgate tresăteau pe podelele verandei.

— Aștia n-au pic de respect pentru viața intimă, remarcă el, strângând tapetul în jurul umerilor lui Bronwynn.

— Ce-nseamnă puțină intimitate, pe lângă atracția unei pungi de cartofi prăjiți Cajun-spice, sau a unei cutii de Twinkies? Întrebă Bronwynn, cu privirea spre Bob și Ray.

Imediat se auziră niște acorduri bubuitoare din „*Fun, Fun, Fun*”, anunțând sosirea încă a unui musafir.

— Nemaipomenit... gemu Wade.

Obrajii lui Bronwynn se îmbujorară într-o nuanță aproape pe măsura celei a părului. Zăcea împreună cu Wade pe podeaua bucătăriei, înfășați amândoi în tapet vechi, ca un soi de mumie dublă. Fusese destul de stânjenitor să-i vadă ratonii – darmite și Wizzer Bralower...!

Îl sărută scurt pe obraz:

— Uite, vezi? Cine-i prea spontan, așa pățește!

— Aici erați, bandiților! se auzi glasul lui Wizzer, care urca treptele verandei.

Profitând de faptul că atenția celor doi ratoni era distrasă de spectacolul din bucătărie, îi înhăță de ceafă, fără să le dea nici cea mai mică atenție când începură să-l mârâie. Îi ținu doar departe de trup, ca și cum ar fi fost două găleți.

— Bună, Wizzer, îl salută Bronwynn, cu un zâmbet spășit.

— Wizzer, spuse și Wade.

Sprâncenele lui Bralower se unduiră ca două omizi groase,

deasupra ochilor albaștri, în timp ce studia scena de pe podeaua bucătăriei. Apoi, mustața începu să-i tresalte – și, în sfârșit, lăsa să-i scape un hohot de râs asurzitor.

— Fosta mea nevastă spunea mereu că tapetul e o muncă pentru două persoane, declară el.

Apoi se întoarse și porni în josul treptelor, cu kiltul legănându-i-se ștregărește la fiecare pas, cu câte un raton care se zvârcolea în fiecare mână, și cu umerii săi lați scuturându-se de râs.

— Dac-aș fi știut, dac-aș fi știut...

Capitolul 8

— Șantajul e o treabă urâtă, spuse Wade. Ești sigură că vrei să cedezi, iubito?

Bronwynn îl privi peste umăr, de pe treapta a treia a scării.

— Nu cred că am de ales. Mi-e mult mai ușor să cedez, decât să le rezist. Țștia n-au de gând să mă mai lase în pace – cu niciun chip.

Luă trei cuie în gură, vorbind mai departe cu ele între buze.

— Mai bine le dau cu regularitate mâncare pentru pisici, decât să-mi prade bucătăria în fiecare noapte. Și Wizzer s-a săturat să-i tot care mereu înapoi în pădure. E clar că n-or să stea acolo. Căbănuța asta măcar o să-i țină departe de garaj și de mașina mea. Sper.

Wade se rezemă de camioneta lui Bronwynn, cu coatele pe capotă, studiind proiectul cabanei pentru ratoni cu ochiul critic al cuiva care a fost silit să învețe tâmplăria în liceu, ajungând ca până la urmă să-i placă. Planul părea bine gândit – o platformă ieșind în afară din peretele garajului, cu o scăriță și o căsuță deasupra. În timp ce stătea de vorbă cu el, Bronwynn bătea scândurile în cuie.

N-avea să se implice, își spuse el cu hotărâre. De prea multe ori, micile proiecte ale lui Bronwynn îl distrăseseră de la ale lui – ca să nu mai vorbească și despre Bronwynn însăși! Peste două săptămâni trebuia să fie înapoi în Indiana, cu treburile terminate.

— Ai făcut panta prea abruptă, spuse el. O să ai un acoperiș asimetric, dacă-l lași așa.

Automat, Bronwynn mută scândura și se uită peste umăr la Wade, așteptându-i aprobarea.

— Lasă-mă pe mine, mormăi el, stingându-și țigara pe o pată de rugină de pe capota Bombei Albastre. O să fie mai bine de amândoi, dacă nu te mai las să te-atingi de niciun fel de mașinărie și unelte.

Bronwynn sări jos de pe scară, adresându-i un surâs sexy.

— Aseară, parcă ziceai altceva.

Când trecu pe lângă el, Wade o cuprinse cu un braț pe după mijloc.

— Vulpoaico... chicoti el gros, din adâncul gâtlejului, în timp ce o mușca ușurel de gât.

Bronwynn se așeză pe capota mașinii. Venise în Vermont cu gândul de a nu mai avea de-a face cu niciun bărbat. Wade îi spusese din capul locului că nu voia să aibă de-a face nimic cu ea. Se încurcaseră unul cu altul aproape în pofida propriilor lor dorințe. Acest fapt, în sine, era o mărturie a adevăratelor sentimente dintre ei. Nu?

— Te-ai hotărât ce-ai să faci cu casa? întrebă Wade, sperând să sune mai nonșalant decât se simțea.

Aruncă o privire peste umăr, și văzu că expresia lui Bronwynn era neobișnuit de sumbră.

— Nu prea. Dar încă mai am multe treburi de făcut, așa că e timp destul ca să ajung la o concluzie.

Se uită spre clădire. În săptămâna următoare venea o echipă ca să-i instaleze ferestrele noi. Curând urmau să fie reparate și podelele verandei, iar lemnăria putredă a brâului, înlocuită. Apoi urmau să vopsească și exteriorul, în timp ce ea continua reparațiile dinăuntru.

Pete Lewandowski, un muncitor din partea locului, era urcat pe o mică schelă, în capătul îndepărtat al casei, unde folosea o mică lampă de sudură ca să înlătore straturile de vopsea de pe brâul cu ornamentații. Bronwynn îl urmărise o vreme cum lucra, încălzind cu răbdare crusta groasă de vopsea, pentru ca apoi s-o

răzuiască mai ușor.

— Deci, crezi c-o să mai stai pe-aici? o întrebă Wade.

„Doar dacă nu cumva mă chemi să vin cu tine.”

— Da. Știi doar cât îmi plac locurile.

— Da, știu.

„Dar dacă ți-aș cere să mă însoțești, ai veni?”

Puse ciocanul jos și se întoarse s-o privească. Dacă la început nu-i venise să creadă, acum o credea: locul lui Bronwynn era acolo. Privilegiile ei din naștere nu contau, cum nu conta nici viața de model internațional pe care o dusesse. Făcea parte din zona aceea de lângă Shirley, Vermont, din acea casă ca o relictă din poveștile pentru copii.

Stânjenită de privirea lui atât de intensă, Bronwynn ridică din umeri, forțându-și un zâmbet obraznic.

— Ar putea să iasă un han extraordinar. Sau un cămin pentru mamele necăsătorite, ori o comună a artiștilor plastici... Sau, poate, voi sta aici ca să cresc oi și să devin o domnișoară bătrână și excentrică.

— Cât despre excentricitate, nu te pot contrazice, afirmă Wade, coborând de pe scară pentru a porni spre ea. Dar treaba cu domnișoara bătrână ar merge categoric în pagubă.

— Așa crezi? întrebă ea, pe un ton la fel de senzual ca al lui.

Cu genunchiul, Wade îi despărți coapsele și pași între ele.

— Te doresc, Bronwynn, spuse el, cu glasul ca un mârâit gutural, în timp ce-i acoperea gura cu a lui. Te vreau acum, aici, în clipa asta...

— Oh, Wade... fu singurul răspuns de care era capabilă.

În pieptul lui Wade fremătă un chicotit răutăcios. Își trecu o mână peste șoldul ei, gâdilându-i provocator pielea coapsei, cu degetele.

— M-ai scos din minți, de cât te tot fâfâi pe-aici în blugii ăștia tăiați chiar sub fund. Ai idee ce-nseamnă pentru mine să-ți văd mereu picioarele?

— Ce...? scânci ea, cu răsuflarea tăiată.

— Mă face să mor de dorința de-a intra în tine îi murmură el la ureche.

— Da' ce-o fi cu voi doi, măi fraților? bubui asurzitor un glas, din partea cealaltă a peluzei. De fiecare dată când vin aici, vă găsesc înciocălați!

Capul lui Wade se retrase brusc.

— Poate n-ar strica să dai un telefon înainte de a veni, scrâșni el printre dinți.

Se desprinse din îmbrățișare, rezemându-și coatele de capota camionetei, în timp ce Bronwynn încerca să-și ștergă cu podurile palmelor bujorii din obraji.

Venind către ei dinspre pădure, Wizzer râse din toată inima, ca și cum propunerea lui Wade ar fi fost cea mai absurdă sugestie pe care o auzise vreodată.

— Și de unde ai zice să dau telefon?

Dinții albi ai lui Wade străluciră.

— Am auzit că la Rangoon e o vreme minunată, în perioada asta a anului.

— Adică vrei să mă duc acolo, și să pierd toată distracția de-aici? rânji cu nerușinare Wizzer, bătând cu palma în camionetă. Fruntea sus și îndură, Absolventu' tatii! Sunteți tineri, puțină frustrare nu strică, ba chiar din contră – vă ține poftele în priză.

Mormăitul lui Wade în legătură cu aceste vorbe înțelepte îi smulseră pustnicului încă un hohot de râs. Postându-se în cealaltă parte a camionetei, simetric cu Wade, trânti pe capotă un container de plastic și-l împinse spre ei.

— Auzi, Roșcato, mi-ai luat bateriile alea de care te rugasem? De două săptămâni n-am mai putut să-mi ascult benzile cu Beach Boys. La „Surfer Girl”, am uitat până și cuvintele.

Wade scoase capacul cutiei de plastic și făcu o mutră.

— Puah! Ce-i asta? Pare borătură de mătă.

— Marinată de ferigi, răspunse Bronwynn. Wizzer zice c-o să-ți facă bine la stomac.

— Cu condiția să nu le mănânc, replică Wade printre dinți, uitându-se cu dezgust la cocoloașele verzi ce pluteau prin oțet.

Bronwynn îl ciupi de fund.

— Ia nu mai face atâtea mofturi! Ai cumpărat bateriile alea?

— Sunt la mine-n mașină.

Toți trei porniră spre partea din față a casei, unde era parcat Lincoln-ul lui Wade. Portiera din stânga era deschisă, iar Tucker stătea așezat la volan, gâfâind vesel. Imediat ce-și văzu stăpânul, sări jos și se târî sub mașină. Muffin, urcată pe capotă, mărunțea metodic un cartuș de țigări. Ridică privirea și behăi un salut, cu o țigară atârându-i pe buză.

Când văzu punga de cumpărături făcută ferfeniță și urmele lăsate de animale pe toată tapițeria de piele bej, Wade simți să-i exploda tensiunea. Slobozi un șir de înjurături incredibile în crescendo, care se încheie cu:

— ... mă-tii de drob pe picioare!

Ca o mamă protectoare, Bronwynn se repezi să se plaseze între Wade și oaia ei. Întorcându-se în loc și începând să se retragă spre Lincoln, spuse:

— Probabil a scos porțița din țâțâni...

— Porțița aia nu e singurul lucru scos din țâțâni pe-aici! replică Wade, ținându-l cu o privire arzătoare. Ce persoană cu mintea întreagă lasă o oaie să-i umble liberă prin curte? Două zile m-au trecut toate nădușelile ca să construiesc un țarc, ca să se poată evita incidentele ca ăsta!

— Mereu dai vina pe Muffin!

Cu un pufnet indignat, Bronwynn se răsuci pe călcâie și-și apucă oaia de zgardă, ademenind-o să coboare de pe botul mașinii. Sărăcuța de tine! Sunt unii pe-aici care ar prefera să te vadă în pușcărie.

— Ba mai degrabă în ceaur!

Wizzer chicoti, în vreme ce Bronwynn scotea o exclamație indignată.

— Știu o rețetă grozavă pentru oaie cu cartofi noi și izmă creață, se oferi el.

— Merge și cu marinată de ferigi? Întrebă Wade, chipurile nepăsător.

Cât se putea de serios, Wizzer dădu din cap.

— Dacă ai un vin care nu-i prea pretențios.

— Vino, Muffin, o chemă Bronwynn cu un aer trufaș, ca s-o

scape de alte glume. Să mergem înapoi la țarc.

— Ce facem, închidem ușa grajdului după ce calul a fugit? o întrebă Wade, cu o sprânceană arcuită, luând resturile cartușului de țigări.

Bronwynn îi aruncă o privire nemulțumită.

— N-am nici grajd, nici cal.

Când o văzu cât de țațoșă mergea spre curtea din spate, cu Muffin de lesă, Wizzer începu să râdă ținându-se de burtă. Sprâncenele lui Wade se coborâră, în timp ce colțul gurii i se arcuia într-un zâmbet fără tragere de inimă.

— Într-o bună zi, am s-o trimit la un curs de maxime și cugetări.

* * *

— Ei, spuse Bronwynn, cu un zâmbet forțat, în timp ce-și înfrunta icnetul reflex. Au fost, cu siguranță... neobișnuite.

— Nnn, fu singurul răspuns pe care i-l putu da Wade.

Bronwynn se hotărî să-și dea arama pe față. Împinse farfuria într-o parte.

— Phui. Nu numai că arătau ca voma de pisică, dar și gustul îl aveau la fel. Îmi pare rău că te-am pus să le mănânci, Wade.

— Și mie.

Dintr-o dată, nasul lui Bronwynn începu să tresalte. Adulmecă prin jur.

— Nu simți un miros ciudat?

— Pe lângă cele de ferigi marinate, de vopsea proaspătă și de poliuretan? întrebă el sec. Nu. A ce ți se pare că miroase?

Bronwynn trase din nou aer pe nări, nedumerită.

— Nu-s sigură...

Îi întrerupse un tărăboi asurzitor care izbucni chiar atunci, în curtea din față. Pe lângă scrâșnetul unor cauciucuri pe pietriș, se auzeau lătrăturile lui Tucker și inconfundabilul behăit al lui Muffin.

— Se pare că avem vizitatori, spuse Wade, în timp ce porneau spre ușă. Păcat că n-au ajuns aici mai devreme; i-am fi

putut trata cu ferigi.

Bronwynn ieși pe verandă, iar zâmbetul îi îngheță pe buze.

În fața treptelor era parcat un Jaguar gri metalizat. Cumva, Muffin reușise iar să scape din țarc și stea cu copitele dinainte pe portiera de lângă volan, uitându-se drept în ochii lui Ross Hilliard.

Fruntea lui Wade se încreți, în timp ce-l privea pe bărbatul care cobora din mașină prin dreapta. Era înalt și brunet, cu părul pieptănat meticolos și haine de comandă, scumpe.

— Îl cunoști? o întrebă Wade pe Bronwynn, care stătea lângă el în poziția unui Doberman gata de atac.

— A, da, cum să nu-l cunosc? replică ea tăios, fără să-și ia ochii dinspre chipul lui Hillard. Țsta-i nemernicul cu care-am fost gata să mă mărit.

Muffin urcă treptele înaintea lui Ross și se opri pe verandă, behăind la el de parcă s-ar fi crezut câine de pază. Ross o privi încruntat.

— Bronwynn, ce-i cu lighioana asta care umblă liberă pe-aici? întrebă el cu un accent Brahman din Boston la fel de sec ca un martini bun.

Bronwynn ridică nasul. O fi fost el presărat cu pistrui, dar tot patrician era, iar atitudinea ei de dispreț înghețat era inconfundabilă.

— Muffin e prietena mea; are voie să umble pe unde vrea. Locul ei e *aici*. Tu ce scuză ai?

— Sora ta și-a exprimat față de mine o anumită îngrijorare în legătură cu hotărârea ta de a nu te întoarce acasă. Evident, m-am simțit dator să văd ce faci.

— Las-o jos că măcăne, Ross. Singurul lucru pe care ți l-ar exprima Zane ar fi un șut în fund. Ce-ai făcut, i-ai citit pe furiș corespondența, ca să afli unde sunt?

— Refuz să învrednicesc cu un răspuns o asemenea întrebare nedemnă.

Ce era al lui, era al lui: reușea să afișeze o expresie credibil de lezată.

— Te-ai simțit dator să vezi ce fac, zici? Câtă considerație –

după aproape o lună de la consumarea faptului! Ce s-a întâmplat, Ross? S-a săturat Belinda de tine și a fugit cu tenismanul la Mazatlán?

— Nu prea ai tu căderea să arunci cu săgeți, iubito, replică el, ațintindu-și ochii verzi spre Wade, deși i se adresa lui Bronwynn. E clar că presa de scandal știa ce vorbea, când a sugerat că fugiseși cu altul. De cât timp ținea legătura asta?

Indignarea o făcu să strângă pumnii, în buzunarele șortului. Imboldul de a-l strânge de gât era aproape irezistibil.

— Porc fustangiu ce ești! Cum îndrăznești să mă acuzi c-aș fi fugit eu cu alt bărbat, când tu alergai cu limba scoasă după varămea, pe la spatele meu! Ce puneai la cale, Ross? Să-mi golești contul și să divorțezi comod, sau să-mi aranjezi un accident în luna de miere?

— Zău așa, Bronwynn, pufni el. Ai interpretat complet greșit relația mea cu Belinda. Aș fi putut să-ți explic totul. De fapt, tocmai de-asta am venit acum aici. Văd însă că nu căutai decât un pretext ca să mă lași cu ochii-n soare în fața altarului, tulind-o cu acest Casanova de două parale.

Bronwynn era gata să-l ia la pumni. I-or fi pus oamenii din când în când la îndoială integritatea mintală, dar nimeni nu avea vreodată dubii cu privire la integritatea ei morală. Dar, în timp ce încerca să se hotărască unde să-l pornească mai întâi, Wade trecu în fața ei.

Cu vederea încetoșată de un nor roșu, înhățându-l pe Ross Hilliard de gulerul exagerat de scrobrit, îl împinse înapoi spre trepte. În viața lui nu mai simțise o asemenea furie. Găozarul ăla încrezut o rânise pe Bronwynn, iar acum mai avea și tupeul să-i aducă acuzații fără suport! Lui Wade îi venea să bată la el ca la fasole.

— Cred c-ar fi mai cuminte să pleci, băiete, îl avertiză el, crispat.

În pofida palorii care i se așternuse pe față, Ross încercă să se obrăznicească din nou:

— Sau, ce? O să-mi spargi nasu'?

— De fapt, mă gândeam la ceva mult mai nasol, dar prefer să

nu-mi iroiesc energia cu un vierme ca tine.

Și, dintr-un mic brânci, îl propulsă pe Ross în josul treptelor.

— Să fie clar: Bronwynn n-a venit aici ca să stea cu mine, ci ca să scape de tine. Și tu, ca un escroc fără șira spinării ce ești, nu poți decât s-o suspectezi de cine știe ce porcării; nu ești demn de încrederea nimănui, așa că la fel îi consideri și pe toți cei din jur. Bronwynn nu te-a înșelat. Tu ești ăla care-a făcut-o de oaie, Hilliard. Fii bărbat și recunoaște-ți greșeala, în loc de a mai încerca să tot dai vina pe alții.

În lumina tot mai slabă a asfințitului, Ross arăta întocmai ca un puști bosumflat, observă Bronwynn. Cum putuse crede vreodată că ar fi vrut să-și petreacă tot restul vieții cu el? I se încrețea pielea pe trup doar gândindu-se.

— Dac-aș fi fugit cu Wade, așa-ți trebuia, spuse ea. Dar eu nu m-aș coborî niciodată la nivelul tău. N-aș ajunge atât de jos nici dac-ar trece cineva cu tăvălugul peste mine! Și, pentru informarea ta, Wade nu e nici pe departe un Casanova de două parale. E congressman.

— Pentru tine, tot-aia, mârâi Ross.

Bronwynn încercă să-și stăpânească pornirea de a-l dezmembra cu mâinile goale.

— Acum te rog să pleci, Ross.

— O să mai auzi de mine, Bronwynn, o amenință el, îndreptându-și cu un gest smucit cravata. Nu-s eu omul care să înghită umilirea în public culcat pe spate.

— Nu zău? își arcui ea o sprânceană delicată. Credeam că asta-i poziția ta favorită.

— Ce-am mai râs, se strâmbă el.

— Și ca să nu mai ai niciun pretext de a mă hărțui în continuare, îți dau înapoi și valiza.

Intră în antreu și reveni cu resturile bagajului distrus a lui Ross. Îl rostogoli în jos pe trepte, apoi își scutură palmele de praf.

— Vreau să dispari din viața mea, cu cățel, cu toate catrafusele.

— Cu cățel, cu purcel... murmură Wade.

Pe chip i se așternu un zâmbet larg, când zări mutra lui Ross la vederea valizei și a tuturor hainelor scumpe cărora Bronwynn le dăduse foc.

— Ce... ce-ai făcut? se bâlbâi acesta, privind prin spărtura arsă din capac; trase încet afară o cămașă de comandă și se uită cu gura căscată la ce mai rămăsese din ea. Bagajul meu... hainele mele... Cum ai putut?

— Ai auzit de arderea în efigie? replică Bronwynn. Încearcă s-o aplici la Gucci.

* * *

— Îți vine să crezi, ce tupeu neobrăzat? întrebă Bronwynn, în timp ce se plimba fierbând prin salon. Ce-și închipuia el, că poate să vină aici și să mi se strecoare iar pe sub piele. Să mă acuze pe *mine* că l-aș fi umilit pe *el!* măi frate, asta-i bună! Arogant, nesuferit... argh!

Wade stătea în capătul canapelei noi și o privea, calmându-se treptat.

— Cum te-oi fi putut înhăita cu el, Bronwynn? E ultimul om pe care...

Se întrerupse, când Bronwynn se opri în mijlocul camerei, rămânând încremenită.

— Fiindcă știam că niciodată nu l-aș iubi atât de mult, încât să mă poată distruge, spuse ea încet, cuprinsă de melancolie. Nu-i așa că e ciudat, cât de clare par toate acum?

Închise ochii și veni spre el, pentru a-și rezema capul la pieptul lui.

— O, Wade, ce greșeală îngrozitoare ar fi fost, și pentru mine, și pentru el... Și pentru părinții mei, ce insultă... Când căsnicia lor e așa de minunată...

Wade o mângâie cu o mână pe păr.

— Atât de minunată, încât te-a speriat. Încercă să te adăpostești, iubito.

Să se adăpostească de iubire... Nu așa voise să-și trăiască viața. Încet, ridică privirea spre el.

— Wade, eu...

Deodată, îi trase nasul, încruntându-se preocupată.

— Iar se simte mirosul ăla. E așa, cumva mucegăit și acrișor, și aduce a...

Ochii lui Wade se măriră, când îi dădu seama.

— ... fum!

Capitolul 9

Peste tot era apă. Se scurgea din tavanul distrus al bucătăriei, se prelingea pe perețele care fusese pregătit cu atâta grijă pentru noul tapet – noul tapet care zăcea pe masă într-o băltoacă. O altă băltoacă se întindea pe jos, infiltrându-se în parchetul bucătăriei.

Bronwynn stătea în ușa din spate și privea stricăciunile, cu o expresie șocată. Știa că odaia de deasupra arăta și mai rău, dar nu prea ținea la ea. Era doar o cămăruță de oaspeți, de care nu plănuia să se ocupe încă multă vreme de-atunci încolo. Bucătăria era încăperea care-i umplea de lacrimi ochii înroșiți de fum. Muncise atât de greu acolo – împreună cu Wade...

Un strat de funingine acoperea dulapurile nu demult imaculate și pereții proaspăt sablați, prelingându-se în piroaie noroioase pe partea exterioară a peretelui. Deși stricăciunile pricinuite de apă se limitau la doar două încăperi, fumul ajunsese prin toate cotloanele casei. Până și în debarale și dulapuri pătrunsese. Tot cea ce spălase și lustruise ea în ultimele săptămâni trebuia să fie frecat din nou – fiecare perete, fiecare plafon, fiecare ochi de geam din cele treizeci și șapte de ferestre.

Nu toate pagubele fuseseră cauzate de foc. Pompierii prea zeloși se repeziseră cu topoarele la ușa din spate, care acum atârna dintr-o țâțână, cu bucățile ținute laolaltă doar de sârmele din plasa contra țanțarilor. În perețele dormitorului de la etaj se căsca o spărtură.

— E destul de simplu, spuse șeful pompierilor voluntari din Shirley, pe un ton neobișnuit de vesel.

Era un bărbat scund, cu chip rotund și mustață neagră tunsă îngrijit. Mantaua galbenă de pompier părea să-l înghită cu totul.

— Azi, Pete a lucrat cu o lampă de sudură la râul exterior. De la căldură, cuibul de veverițe din peretele de la etaj s-a încins așa de tare, încât s-a aprins, iar focul s-a propagat prin perete. Dacă nu vă prindeați atunci, s-ar fi putut ca-n seara asta să avem aici un ditamai focul de tabără!

— Am simțit miros de fum, murmură Bronwynn, cu voce răgușită.

— Îmi pare rău, iubito, încercă Wade s-o consoleze.

Stătea în spatele ei, ținându-i mâinile pe umeri. Când Bronwynn trase aer în piept, tremurător, o simți subțiratică și firavă.

— Mai întâi Ross, iar acum, asta...

Bronwynn se întoarse spre el să-l privească, deși lacrimile care-i umpluseră ochii o împiedicau să-l vadă bine. Buza de jos îi tremura amenințător.

— N-am o seară prea norocoasă...

— O, sărăcuța de tine...

O cuprinse cu brațele, iar ea căzu la pieptul lui, suspinând.

— Haide, iubito. Să respirăm puțin aer curat.

O ajută să se așeze pe platforma camionetei, după care i se alătură și el, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

— O să fie bine, iubito. Vom face curat cât ai bate din palme. Pete mi-a spus că-i pare așa de rău că de la flacăra lămpii lui a pornit totul, încât se va apuca imediat de reparațiile pereților.

Bronwynn nu reuși decât să-și tragă nasul. Ajunsese la capătul puterilor și era prea epuizată, emoțional și fizic.

— Ia o prăjiturică, scumpo, o îmbie o femeie, cu compasiune. Rose Lubonovich, se prezentă ea, ridicând platoul. Sunt cu caramel.

Bronwynn își ascunse fața în umărul lui Wade și începu să plângă. Toți erau așa de buni cu ea, încât nu credea că avea să mai poată rezista multă vreme.

— Cred că nu-i plac prăjituricile cu caramel, îi spuse Rose lui Wade.

— Eu cred că e doar cam prea copleșită de toate cele întâmplate, sugerează Wade, mângâind cu un gest liniștitor părul lui

Bronwynn.

— A, da, n-o învinuiesc de nimic. Ție-ți place caramelul?

Wade luă o prăjitură, ca s-o mulțumească pe doamna Lubonovich, iar după plecarea acesteia, i-o aruncă lui Tucker. Sărutând creștetul capului lui Bronwynn, își scoase batista din buzunarul de la șold și i-o oferii.

— Măcar de data asta sunt pregătit.

Lui Bronwynn îi scăpă un chicotit diluat.

— Ce dulce ești. Întotdeauna îmi stai alături, când am nevoie de tine. Cred că ești cel mai dulce bărbat din lume, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului te porți ca un arici.

Jenat, Wade schimbă subiectul.

— Cred c-ar fi o idee excelentă să plecăm de-aici pentru câteva zile. Nu e cazul să te-apuci iar de spălat toate ferestrele alea. Putem merge undeva, în timp ce altcineva va pune lucrurile în ordine.

— Unde să mergem? întrebă ea, dându-și la o parte părul din ochi. Într-o minivacanță? Și cu toate hârțoagele alea pentru care faci atâta caz cum o să rămână?

Wade ridică din umeri, ștergându-i o pată de funingine de pe bărbie.

— Nu sunt la fel de importante ca tine.

Nespus de mișcată, Bronwynn se întinse spre el să-l sărute pe obraz.

— Unde vrei să ne ducem? o întrebă Wade, cu gândul la un hotel de lux, cu room service și inscripția „Nu deranjați” pe ușă. La Lake Champlain?

Fără nici cea mai mică ezitare, Bronwynn îi răspunse:

— Cu cortul.

— Cu cortul? repetă el, pe un ton sec și fără urmă de entuziasm.

— Cu cortul.

— Fraier am fost, că te-am lăsat pe tine să alegi. Okay, așa să fie. La noapte, vei dormi la mine.

— Fără discuție, consimți ea obosită, rezemându-și capul pe umărul lui.

— Poți să faci și o baie fierbinte... adăugă el, după care îi miroși părul. Ba chiar, insist!

Reușind să chicotească, Bronwynn îi înfipse un cot în coaste.

După ce pompierii și vecinii plecară, Wade și Bronwynn rămaseră așezați pe marginea camionetei, uitându-se la dinamicul cuplu de ratoni care explorau bucătăria devastată.

Bronwynn oftă:

— Sunt prea dărâmată ca să-i mai alung...

— Oricum, acolo n-a mai rămas nimic de mâncare.

O strânse de umăr, apoi îi făcu cu ochiul.

— Poate vor descoperi ultimele ferigi marinate ale lui Wizzer. Alea-i vor lecui pe veci de scormonitul prin casă. Probabil chiar au să se mute, în New Hampshire.

Se dădură jos din camionetă și porniră spre mașina lui Wade, care era parcată în fața casei. Bronwynn mergea rezemată de el, simțindu-se apărată și în siguranță.

Wade Grayson era un bărbat nemaipomenit. Dacă nu cumva greșea... dacă nu greșea amaric de tot... putea fi chiar *bărbatul* pe care-l așteptase.

* * *

— Ți-ai ieșit din minți? vru să știe Wade.

Bronwynn îi ignoră cu nepăsare expresia încruntată. În timp ce Wade se plimba agitat prin jur, ea stătea așezată pe podeaua livingului, împachetând calm și eficient proviziile în rucsacuri: șosete de rezervă, spray care să respingă insectele și trei sortimente de ciocolată. Foarte discret, împinse cartușul de țigări al lui Wade sub canapea.

— Nu. Sunt în toate mințile – doar puțin cam neobișnuită ca persoană.

— Vrei să iei cu noi în camping caierul ăsta de lână patruped!

— N-am s-o las aici, cu străinii.

— Atunci las-o la tipul de la care-ai luat-o!

— Myron și Phyllis sunt în drum spre tabăra Cavalerilor lui Columb din Oswego, New York. Tu chiar nu știi nimic din tot

ce se-ntâmplă pe-aici, Wade?

— Las-o la Wizzer.

— Nici nu mă gândesc. Wizzer are o rețetă de oaie cu cartofi noi și izmă creață, ai uitat?

— Cum aş putea să uit...? zâmbi pervers Wade.

— Muffin vine cu noi.

— Și dacă dăm peste vreun urs? Pe ea o s-o înfulece prima.

— Wizzer mi-a spus că de ani de zile n-au mai fost văzuți urși pe-aici. Toți s-au retras mai spre nord.

Trase fermoarele rucsacurilor, se ridică și-l sărută pe Wade pe obraz.

— Singurul urs pe care am șanse să-l întâlnesc în excursia asta cu corturile e chiar aici, iubitule.

Wade scrâșni din dinți, în timp ce o privea cum pornea cu rucsacurile spre ușă.

— Bronwynn, nu putem lua cu noi o oaie în camping.

— Și tu-l iei pe Tucker, sublinie ea, rezemându-și cu grijă rucsacul de perete, ca să nu se răstoarne.

— Tucker nu e oaie, e câine! Câinii pot veni în excursii.

Bronwynn făcu o mutră.

— Of, Wade, ești așa de tradiționalist! Mai destinde-te și tu. Dacă un câine poate veni într-o expediție cu corturile, de ce n-ar putea veni și o oaie?

* * *

O oră mai târziu, în adâncul pădurii, Wade, Bronwynn și Tucker se uitau la Muffin, care reușise să se încurce inexplicabil într-un hățiș.

— Uite, mârâi Wade printre dinți, de-asta nu se pot lua oile în camping!

În consecință, Muffin fu lăsată în grija lui Wizzer, după ce Bronwynn obținut de la pustnic promisiunea că n-avea să-și deschidă cartea de rețete. Wizzer le dădu ceai, instrucțiuni și niște pateuri făcute din coajă de mestecăn pisată. În timp ce Wade studia arta desenată de mână, Bronwynn luă de la Wizzer

un pachet și-l ascunse cu grijă în rucsac.

Se făcuse după-amiază, când ajunseră în locul despre care le spusese Wizzer. Era exact așa cum și-l imaginase Wade, când se gândise că voia s-o aibă pe Bronwynn numai pentru el, în sălbăticie. Își înălțară cortul între copaci, la marginea unei mici pajiști.

După ce-și terminară de instalat tabăra, Wade o chemă pe Bronwynn în eleșteul cu apă limpede și răcoroasă pe care-l forma râul. Frumusețea priveliștii făcea să se oprească inima în piept. Se bălăciră stropindu-se, ca doi copii, și făcură dragoste sub micuța cascadă. Wade nu se mai sătura s-o atingă, iar Bronwynn i se dăruia fără rezerve. Îl iubea. Și avea de gând să i-o spună, înainte de a se întoarce în lumea civilizată, unde aveau de luat decizii. Deocamdată, însă, se desfăta în lipsa lui de reținere, în libertatea spirituală care păruse să lipsească din viața lui prima oară când îl întâlnise.

* * *

— Ce fel de ciocolată mâncăm la cină? întrebă Wade, cu două luminițe tachinatoare dansându-i în ochi, pe când aranja lemnele pentru un foc de tabără.

Bronwynn îi aruncă o privire, de pe bușteanul unde stătea așezată, ștergându-și părul.

— Pentru cină aveam programat peștele ăla pe care nu l-ai prins în timp ce făceam dragoste.

— Te-așteptai să-mi mai ardă de prins pești în timp ce făceam dragoste cu tine? Perversă mai ești, Bronwynn!

Dându-și ochii peste cap, Bronwynn îi puse în mână undița.

— Du-te să vezi dacă mușcă vreun păstrăv.

Wade o sărută pe nas și plecă spre iaz, fluierând. Bronwynn îl privi cum se îndepărta, cu un zâmbet cald de satisfacție arcuindu-i gura generoasă. Apoi se uită la Tucker, care zăcea tolănit pe un strat de ferigi.

— Se dă pe brazdă, Tucker, îi spuse ea. Când l-am cunoscut, ar fi zis că n-are timp nici măcar să fluiere, necum să se ducă și

la pescuit.

Labradorul mârâi gutural, mult mai preocupat de fursecurile pe care Bronwynn le scosese din rucsac, decât de importantele schimbări prin care trecuse stăpânul lui în ultimele câteva săptămâni.

Soarele cobora spre apus, când Wade se înapoie cu cina – doi păstrăvi mici. Nu era sigur ce se așteptase să găsească în tabără la întoarcere, dar în niciun caz nu se gândise la o pătură roșie întinsă pe iarbă, având puse deasupra două farfurii albe de porțelan lucitor cu tacâmuri de argint.

— N-am îndrăznit să aduc și pahare de cristal, spuse Bronwynn, încântată de expresia cu care el îi studia opera. Va trebui să ne bem vinul din cești de tablă, închipuindu-ne că sunt cupe.

Amuțit de uimire, Wade văzu sticla de vin alb pusă într-o găletușă cu apă, la lumina focului de tabără. Bronwynn înfășurase în staniol doi cartofi și-i pusese la copt. Mai culesese și flori, aflate acum într-o cană, ca ornament central al „mesei”. Aveau până și o lumânare – cam îndoită, după atâta timp petrecut în rucsac, dar asta nu făcea decât să-i sporească farmecul. Wade se duse la rucsacul lui Bronwynn și aruncă o privire înăuntru.

— Cum? Să nu-mi spui că nu ți-ai adus și o rochie de seară! o tachină el.

Bronwynn îi ocoli privirea, abia stăpânindu-și un zâmbet tainic. Avea pe ea o pereche de blugi și o cămașă largă care-i ajungea aproape până la genunchi.

— Nu, rochie de seară n-am.

Își fripseră păstrăvii la foc și cinară fără niciun deranj din partea câinelui, pe care-l mituiseră în prealabil cu sandvișuri cu brânză, iar acum moțâia de cealaltă parte a focului. Când masa fu gata și vasele spălate, Wade îi depuse lui Bronwynn un sărut pe buze.

— Mulțumesc, murmură el, privind-o în ochi. A fost o cină cu totul specială.

Lui Bronwynn îi sări inima în piept, anticipând ceea ce se

pregătea.

— Încă nu s-a terminat, spuse ea încet, ridicându-și mâna la obrazul lui. Toată noaptea asta o să fie specială.

* * *

O luară pe Muffin de la Wizzer, pe drumul înapoi spre civilizație, conversând nimicuri în timp ce mergeau de mână, fiecare ținându-și cu cealaltă animalul de lesă. Când ieșiră din pădure, în curtea din spatele casei, Bronwynn desprinsese lesa și lăsă oaia să se ducă la locul ei favorit de păscut. Wade dădu drumul câinelui, uitându-se amuzat cum Tucker o urma pe Muffin și se tolănea pe iarbă, într-un loc de unde putea s-o țină mereu sub ochi. Formau o pereche la fel de improbabilă ca ei doi, își spuse Wade, aruncând o privire spre Bronwynn.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă el.

Bronwynn avea pe față o expresie uimită și se uita drept către casă.

— Cine sunt toți oamenii ăștia?

Din locul unde stăteau, neobservați, pe marginea din spate a proprietății, Wade numără cel puțin o duzină de oameni care forfoteau pe gazon. De la distanța aceea, nu-l putea recunoaște pe niciunul, dar își dădu seama imediat că nu erau vecini. Mulți dintre bărbați și femei purtau haine de birou, iar cei îmbrăcați mai lejer aveau aparate de fotografiat la gât. Pe Wade îl străbătu o presimțire rea.

— Presa... mormăi el.

Dintr-o dată, unul dintre bărbați întoarse capul și se uită drept la ei.

Și se dezlănțui prăpădul.

Capitolul 10

Era o adevărată debandadă. Ziariștii năvăleau peste peluză, fotografiile în adidași întrecându-i pe reporterii cu pantofi de oraș. Toți strigau în același timp, agităndu-și brațele. Printre glasuri se

amestecau tăcăniturile și bâzâielile camerelor de luat vederi, în vreme ce paparazzii avizi făceau fotografii. Tucker și Muffin se avântară și ei la mijloc, lătrând și behăind și ciocnindu-se de reporteri. Înainte de a putea înțelege pe deplin ce se întâmpla, Bronwynn se pomeni în mijlocul întregii nebunii.

— Domnișoară Pierson, de cât timp durează această relație clandestină cu congressmanul Grayson?

— Domnișoară Pierson, de când plănuiați să-l părăsiți pe Ross Hilliard?

— Știți că electoratul congressmanului Grayson îl crede plecat în misiune la Rangoon?

— Este adevărat că trustul Pierson Chewing Gum licitează pentru un contract cu Pentagonul?

Bronwynn nici nu apuca să răspundă la vreuna dintre toate întrebările acelea mitraliate în succesiune rapidă. „Năucită” ar fi fost un termen prea blând pentru felul cum se simțea. Efectiv, crescuse în paginile mondene și întotdeauna se putuse descurca ușor cu presa, aruncând zâmbete și remarce spirituale, dar acum o buimăciseră. N-aveau ce să caute acolo, la Foxfire. Era sanctuarul ei. Îi profanau refugiul special. Și, mai rău decât atât, îi violau relația cu Wade, făcând-o să pară de-a dreptul sordidă.

Ce făceau acolo? Cum o găsiseră? Nimeni nu știa unde se dusesse, decât Zane... și Ross. Ross Hilliard, canalia aia fără șira spinării...! Nu era de ajuns că fusese cât pe ce să-i distrugă viața, luând-o de nevastă, acum mai trebuia și să asmuțească presa asupra ei.

Ca și cum nu și-ar fi dat seama că Bronwynn nici nu răspunsese la întrebările lor turbate, reporterii se întoarseră spre Wade, care era la fel de stupefiat ca și Bronwynn.

— Domnule congressman, ați avut vreun moment intenția să vă duceți la Rangoon? Urma să vă însoțească și domnișoara Pierson?

— Domnule congressman, această vacanță e plătită din banii contribuabililor?

Expresia lui încruntată declanșă încă un val de fotografii. Înainte de a apuca să deschidă gura pentru a răspunde la acele

întrebări jignitoare, Murphy Mitchell își croi drum până în fața reporterilor.

Asistentul congressmanului se întoarse spre mulțime, blocând vederea spre Wade și Bronwynn, cu constituția lui masiv și brațele desfăcute. Arăta de parcă ar fi fost călcat în picioare de goana turmei peste gazon.

— Dacă aveți puțină răbdare, domnul congressman Grayson și domnișoara Pierson vor avea pregătită în scurt timp o declarație oficială.

— În cât timp? strigă un reporter.

— Atâta cât să se pună de acord? întrebă altul.

— Nu există niciun motiv ca să se pună de acord, doamnelor și domnilor, replică tăios Murphy. Totul e absolut inofensiv și foarte ușor de explicat. Nu cerem decât un elementar bun-simț din partea dumneavoastră. Conferința de presă se va ține pe peluza din fața casei, peste cincisprezece minute.

Și, fără să mai adreseze nicio vorbă cuiva, îi zori pe Wade și Bronwynn spre casă, conducându-i în dormitorul din turn, unde nimeni nu putea să tragă cu urechea la ceea ce discutau.

— Murphy, ce naiba se întâmplă aici? întrebă imperios Wade, încercând să nu vorbească prea tare, în timp ce o ajuta pe Bronwynn să-și scoată rucsacul, înainte de a și-l lăsa jos și pe al lui.

Plimbându-se încoace și-ncolo pe podelele prăfuite, Murphy își trecu o mână nervoasă peste părul brunet și rar. Îi aruncă șefului său o privire neîncrezătoare.

— Ce naiba se întâmplă? Un spectacol de circ, asta se întâmplă. Acu' două zile, cineva a servit presei o bîrfă suculentă despre voi doi. După cum vedeți, nimeni n-a pierdut vremea înainte de a veni aici s-o verifice. Am încercat să le explic situația, dar absența voastră suspectă i-a făcut să rămână sceptici – ca să nu spun mai mult.

— Numai Ross e de vină, Wade, spuse Bronwynn, încrucișându-și brațele pe piept. A jurat să se răzbune, dacă mai ții minte, ticălosul...

— Foarte bine.

Wade se întoarse spre Murphy.

— Și ce le-ai spus?

— Adevărul, răspunse cu sinceritate asistentul său. Că ai venit aici din motive de sănătate, iar prezența domnișoarei Pierson alături n-a fost decât o simplă coincidență. Le-am explicat că relația ta cu domnișoara Pierson este strict de afaceri, și se referă la achiziționarea proprietății dumneai de-aici, din Vermont.

Bronwynn avu senzația că primise o lovitură în piept. Se holbă la el, prea uluită ca să mai facă vreo mișcare. Achiziționarea proprietății? Relație strict de afaceri? Era clar că Murphy vorbea în deplină cunoștință de cauză. N-avea niciun motiv să mintă. Iar expresia vinovată de pe chipul lui Wade îi spunea tot ceea ce nu voia să știe.

Fără să ia seama la curenții tensionați dintre cei doi, Murphy continuă:

— Le-am spus că am discutat de câteva ori, la telefon, despre posibila cumpărare a proprietății. Am adus chiar și schițele cabanei de ski pe care plănuim s-o construim aici.

Cum mai reușea să se țină pe picioare era un mister total pentru Bronwynn. Se simțea amorțită toată, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Îl privi pe Murphy, care tocmai se întorcea spre patul de mahon cu încrustații, ca să deschidă fermoarul unui portofoliu uriaș, din care scoase câteva desene mari, în peniță, ale unei cabane de ski moderne. Se întrebă vag dacă ceea ce simțea se compara cât de cât cu o experiență de ieșire în afara propriului său trup. În timp ce privea imaginile clădirii despre care desenatorul considera că ar fi trebuit să stea în locul casei sale dragi, o încerca o detașare stranie. Numai dacă ceea ce se întâmpla ar fi fost la fel de ireal pe cât i se părea, își zise Bronwynn.

Cu o limpezime dureroasă, își aminti fiecare întrebare pe care i-o pusese Wade despre Foxfire în ultimele câteva săptămâni. Nu o dată, o întrebare dacă nu cumva s-ar fi putut gândi s-o vândă – ba chiar, o și îndemnase în acest sens. Din capul locului încercase s-o descurajeze să mai stea acolo. Cu doar două zile în

urmă, o întrebare ce planuri avea.

Atunci, sperase că Wade se gândea la viitorul lor împreună. Doamne, ce proastă fusese! Nici nu era de mirare că Wade nu-i spusese niciodată că o iubea. Pentru el, relația lor fusese strict de afaceri, cu un adaos de sex fabulos ca beneficiu marginal. Acceptase ceea ce i se oferise pe gratis. Care bărbat n-ar fi făcut-o?

Bărbații! Venise acolo ca să scape de un mascul machiavelic și se încurcase cu altul, spunându-și din nou că era îndrăgostită de el. Cum putuse fi atât de proastă? Pe Ross îl cunoștea de ani de zile, și totuși o trădase. Cum fusese în stare să se încreadă în Wade Grayson, când despre el nu știa absolut nimic? Oare avea atâta nevoie de dragoste, încât trebuia să se arunce asupra primului bărbat ieșit în cale, în speranța unui dram de tandrețe, după o experiență care-i frânsese inima?

O parte din ea încă ar mai fi vrut să nege ceea ce spunea Murph. Nu voia să creadă că fusese făcută de râs, de două ori în aceeași vară. Nu-i convenea să creadă că relația dintre sine și Wade nu conținuse și dragoste. Dar Murphy Mitchell nu mințea, și ținea dovada în mâinile lui, desenată negru pe alb.

— Am încercat să le spun că voi doi nu vă potriviți de nicio culoare, continuă el, râzând fără tragere de inimă, dar n-au vrut să mă creadă.

Își amenință șeful du degetul.

— Și te-am prevenit în legătură cu asta, Wade. Ți-am spus că se vor repezi ca uliii la aspectul sexual...

— Murphy, taci din gură... mârâi Wade printre dinți, cu privirea ațintită asupra lui Bronwynn.

Expresia de pe fața ei îl făcea să-i vină rău. I se puteau citi gândurile ca și cum ar fi urmărit un film proiectat pe ecran. Tot ce spunea Murphy o atingea drept în inimă, iar pe Wade îl trimitea tot atât de drept la dracu'. Simțea cum fundația acelei relații noi și fragile dintre ei i se fărâmița sub picioare, iar panica i se încleșta în burtă ca un pumn de gheață. Întinzând o mână spre ea, încercă s-o înduplece:

— Bronwynn, pot să-ți explic...

Bronwynn se smulse din calea mâinii lui, ca și cum aceasta ar fi fost gata s-o frigă. Bărbia îi tremura abia perceptibil, dar își ținea spatele drept și țeapăn ca un stâlp. Dacă tot nu mai putea drege nimic, măcar căuta să se agațe cât de cât de propria-i demnitate.

— Nu e nevoie, Wade. Haidamacul tău a rezolvat cu prisosință problema...

— Haidamac...?! protestă Murphy.

Wade îi făcu semn să tacă, fără să-și ia ochii de la Bronwynn.

— Bronwynn, dacă ai vrea să mă asculți numai puțin...

— Am să te ascult, se învoi ea, încrucișându-și brațele pe piept, atât ca să-și ascundă tremurul, cât și pentru a lua o poziție cât mai beligerantă. Spune-mi: ai avut vreodată intenția de a cumpăra proprietatea asta, ca să construiești o cabană de ski în locul casei mele?

Inima lui Wade se prăbuși și mai jos. Dacă nu-l lăsa să-i explice, răspunsul lui avea să bată ultimul cui în capacul sicriului. Nu-i pomenise niciodată de vechiul lui plan de a cumpăra proprietatea, fiindcă renunțase la el imediat ce înțelesese cât de importantă era Foxfire pentru Bronwynn – și cât de importantă era Bronwynn pentru el. Dar l-ar fi crezut, fie și dacă-i dădea ocazia să-i explice? Presimțea că răspunsul era nu.

— Da, recunosc el, rostind cuvântul aproape cu forța, dar...

Bronwynn tresări, ca și cum ar fi lovit-o. Coborându-și privirea în podea, ca să nu i se vadă lacrimile ce-i umpleau ochii, spuse încet:

— Asta-i tot ce aveam nevoie să aud.

În timp ce se întorcea spre ușă, ca să iasă din cameră, Wade o apucă de braț, degetele sale înfigându-se adânc în carnea ei moale. Ochii-i erau rugători, iar glasul îngroșat și răgușit de nevoia înțelegerii.

— Bronwynn, nu e deloc ceea ce crezi...

— Ce anume, că te-ai folosit de mine? Că am fost partea recreativa a călătoriei tale de afaceri în Vermont? Că după ce mi-ai auzit povestea ți-ai spus: „Excelent, uite o tâmpițică cu

care pot și eu să-mi fac puțin de cap!”?

Frustrat că n-o putea convinge să-l asculte, Wade o trase mai aproape de el.

— Să știi că într-adevăr ești o... prostituță, dacă nu înțelegi ce vreau să-ți spun acum. Bronwynn, te iubesc.

Încruntată, Bronwynn se uită la mâna cu care o ținea de braț, apoi își ridică privirea spre fața lui, cu ochii ei ceacâri scăpărând ca două nestemate de foc.

— Ce moment convenabil ca să mi-o spui! remarcă ea, în timp ce furia i se descolăcea în piept ca un șarpe. Nu-ți face nicio grijă, domnule congressman, n-am să spun presei ce canalie ești. La urma urmei, adăugă ea batjocoritor, situația e absolut inofensivă și ușor de explicat. A fost strict o tranzacție de afaceri. Păcat doar că nu s-a deranjat nimeni să mă anunțe și pe mine.

* * *

Juca presa pe degete cu o iscusință aproape cinică, își spuse Wade, în timp ce o asculta pe Bronwynn cum răspundea la întrebări și demonta toate acuzațiile. Bronwynn a lui, care întotdeauna era atât de blândă, putea deveni o adevărată tigroaică, dacă se simțea încolțită.

Bronwynn a lui... Nu mai era a lui. Se grăbise să creadă tot ce putea fi mai rău despre el, iar Wade nu putea să nu se întrebe dacă fusese vreodată a lui cu adevărat. Suferea pe două niveluri diferite. Nu suporta să i se pună la îndoială integritatea. Era și dintotdeauna fusese scrupulos de cinstit, iar dacă cineva credea contrariul despre el, îi aducea cel mai grav afront. Dar acum descoperirea că cel mai tare îl durea faptul că Bronwynn îi punea la îndoială dragostea.

Nu-i spusese la timp că era îndrăgostit de ea, dar înainte de asta nici nu mai fusese îndrăgostit vreodată. Era ceva cu totul nou pentru el – și, până acum, experiența nu-l încânta deloc. Mai întâi, îi căzuse cu tronc o femeie care-l scotea din minți cu hachițele ei, fiind opusul lui în toate sensurile posibile. Iar acum,

îl durea până-n vârful unghiilor de la picioare, fiindcă Bronwynn îi luase declarația de dragoste și i-o azvârlise înapoi în față.

La naiba, cum putuse să-și piardă credința în el atât de repede? Cum putea să creadă că ar fi fost capabil de o asemenea duplicitate? Mă rog, știuse tot timpul că mecanismele minții ei erau mai misterioase decât enigmele lui Sherlock Holmes. Femeia nu știa ce însemna logica. „Ține-te cât mai departe de ea,” își spusese el, încă de la bun început. De ce nu-și urmase propriul sfat?

— Cum explicați rucsacurile pe care le purtați când ați ieșit din pădure, domnișoară Pierson? o întrebă una dintre reportere, care stătea lângă baza verandei.

— Pe proprietatea asta se află trei sute cincizeci de acri de pădure, explică Bronwynn cu mult calm, privind-o de sus pe ziaristă. Congressmanul Grayson și cu mine explorăm regiunea, pentru a determina dacă ar fi potrivită pentru niște trasee de ski fond.

— Și veți cumpăra proprietatea, domnule congressman? se interesă un tânăr reporter de teren, de la una dintre marile rețele de televiziune.

— Nu, răspunse încet Wade.

Fără a-i lăsa timp să spună mai mult, Bronwynn se grăbi să intervină:

— N-am putut ajunge la o înțelegere, așa că m-am hotărât să păstrez Foxfire să renovez casa și curtea și să deschid un han de tip pensiune.

— Atunci, n-o să vă duceți înapoi în Indiana, cu domnul congressman?

„Nici măcar nu m-a invitat,” își spuse Bronwynn, sfâșiată de o durere acută. „Dracu’ să te ia, Wade Grayson, pentru că m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine! Și dracu’ să mă ia și pe mine, fiindcă am, fost atât de proastă încât să-ți cad în plasă!”

— Nu, n-am să mă duc în Indiana.

Aruncă o privire spre Wade, cu o expresie acuzatoare.

— Nici n-a fost vorba vreodată.

— Dumneavoastră ce aveți de spus în legătură cu asta,

domnule congressman?

Privirea lui Wade nu se desprinsese niciun moment de fața lui Bronwynn. Încleștarea îndărătnică a fălcilor, linia gurii, îi trădau durerea interioară, dar copoiii știrilor nu aveau cum să observe. În general, părea relaxat, plictisit chiar. Răspunse pe un ton sardonice:

— Departamentul turismului va fi foarte dezamăgit.

— Ce rol joacă Ross Hilliard în tot acest scenariu, domnișoară Pierson?

La auzul acestui nume, Bronwynn văzu roșu în fața ochilor. Ross jurase să se răzbune pe ea fiindcă-l părăsise în fața altarului – iar răzbunarea îi reușise de minune, nemernicul! Încă nu se inventase o metodă de tortură care să fie destul de hidoasă pentru a i se potrivi lui, dar lui Bronwynn îi treceau prin minte câteva care nici mult nu mai aveau.

Reuși să ridice din umeri cu falsă nepăsare, privindu-l întrebător pe reporter.

— De ce nu-mi spuneți dumneavoastră? În ceea ce mă privește pe mine, Ross Hilliard e un lucru care ține de domeniul trecutului. Apă peste pod...

— Pe sub pod... mormăi Wade, dându-și ochii peste cap.

Bronwynn se răsuci spre el, fără să-și mai poată stăpâni enervarea. Zidul pe care se grăbise să-l înalțe în calea emoțiilor ei, deja fisurat, explodă năprasnic.

— La naiba, da' încetează odată să mă tot corectezi! Poate să fie și apă peste pod, dacă așa vreau eu!

— Ba nu poate, fiindcă podul ăsta al tău nu are legătură cu ambele maluri, replică Wade, începând să-și descarce și el frustrarea.

— Cum îndrăznești să-mi spui una ca asta, băi... băi... băi... bărbatule!

Termenul devenise din nou pentru ea o vorbă de ocară. Se întoarse să ia schițele nesuferitei de cabane pentru ski, cu gândul de a i le arunca în față, numai spre a constata că Muffin le savura în tihnă.

— N-ai decât să-ți iei cabana aia de ski și să ți-o bagi în... în

statul de reședință! Cine dracu' te-a mai adus și pe tine-n calea mea!

— Crede-mă, duduie, că sentimentul e reciproc, scrâșni Wade printre dinți.

Bronwynn îi scoase limba, apoi se răsuci pe călcâie și dispăru în casă, fără să-i mai pese de mulțimea adunată în fața verandei – mulțime ce înregistrase fiecare cuvânt rostit de ea, pentru actualitățile de seară, ziarele de dimineață și tabloidele săptămânale.

Wade coborî și el nervos treptele verandei, pornind direct spre mașină. Murphy îl urmă în grabă, cu rucsacul agățat pe un braț. Reporterii se despărțiră ca Marea Roșie, ca să nu fie călcați în picioare, dar fără a înceta să-l bombardeze pe congressman cu întrebări:

— Domnule congressman, atunci veți construi o cabană de ski în Indiana?

— Povestea aia cu podul are vreo legătură cu Legea Siguranței Drumurilor?

— Domnule congressman Grayson, asta înseamnă că relația dumneavoastră cu domnișoara Pierson a luat sfârșit?

Cu o mână pe clanța portierei și cealaltă rezemată de acoperișul Lincoln-ului, Wade se întoarse să se mai uite o dată spre ușa vechii case victoriene. Durerea îi sfâșia sufletul ca niște gheare de vultur.

— Categorie, răspunse el, cu glas crispat.

Aruncă o privire către reporteri și le adresă o imitație palidă a faimosului său zâmbet.

— Cu asta, mă puteți cita.

* * *

— „Congressmanul și cocheta: tranzacție funciară sau legătură amoroasă?” citi Zane cu voce tare titlul din tabloid.

Ajunsese la fața locului prea târziu ca să-și apere de presă sora mai mică, dar nu atât de târziu încât să nu-i mai poată oferi un umăr pe care să plângă.

— *Cochetă?* repetă Bronwynn, făcând o mutră dezgustată. Pfui!

Își rezemă coatele pe masa de lucru din centrul bucătăriei, care-i servea și drept bar pentru micul dejun, și-și privi jumările de ouă neatinsse, pe care cloșca de soră-sa i le pusese în farfurie mai înainte.

Wizzer ridică alta dintre foile de scandal pe care Ross Hilliard li le trimisese prin curier special.

— „Moștenitoarea excentrică și congressmanul conservator – Amor în Vermont”. Aștia de la „*National Inquisitor*” îl numesc „scandal sexual torid în toiul verii”.

Bronwynn gemu. Parțial, se întreba și ce efect aveau titlurile asupra carierei lui Wade, și în același timp își reproșa singură faptul c-o interesa. Profitase de ea cum nu se putea mai rău. Ce-i păsa ei că electoratul lui conservator din Indiana voia să-l spânzure de picioare? Ea, una, l-ar fi spânzurat de cu totul altceva!

Zane întinse mâna peste masă, pentru a o bătea liniștitor pe dosul palmei.

— Gata, totul s-a terminat, iubito. Acum, când nici tu, nici mitocanul ăla de congressman nu mai dați declarații presei, toată tevatura asta se va stinge în câteva zile. Bucură-te doar că i-ai descoperit planurile și te-ai descotorosit de el până n-a fost prea târziu. Am știut eu că nu-i lucru curat la mijloc, din prima clipă când l-am văzut.

Wizzer râse. Toată tărașenia părea să-l amuze enorm.

— Și tu i-ai prins înciocălați?

Cu un aer înfumurat, Zane își ridică nasul îngust.

— Pardon?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Bronwynn, rezemându-și bărbia în palmă, cu o privire posomorâtă spre noua ușă cu plasă, dincolo de care cei doi ratoni stăteau așezați pe verandă, uitându-se înăuntru.

— E-n regulă, iubito, încuviință Zane, cu o privire compătimitoare. Cel mai bine e să lași totul în urmă. Dă-l încolo de cretin lipsit de scrupule!

— Ete, măciuci! mugi Wizzer, ungându-și din greu cu jeleu de struguri o *muffin* eglezească. Și apropo de „muffin” – ai făcut-o de oaie, Roșcato!

Zane se și zbârli.

— Cum îți permiti să-i vorbești așa surorii mele?!

Wizzer pufni.

— Un pustnic bătrân ca mine și permite să spună ce i se năzare.

Mușcă lacom din chiflă, apoi își șterse cu grijă jeleul de pe mustață. Când întoarse capul spre Bronwynn, ochii-i erau ca două lasere.

— Folosește-ți dovleacul, Roșcato.

— Wizzer, a profitat de mine! se apăra Bronwynn.

Era de-a dreptul incredibil, cât de vie i se simțea durerea, de fiecare dată când se gândea la cele întâmplate.

— Cum?

Bronwynn roși.

— Știa că eram vulnerabilă...

— Așa, și?

„Și a luat tot ceea ce avea să-i ofer, după care m-a rănit și a plecat!”

Din nefericire pentru conștiința ei, nu putea să aibă o memorie prea selectivă. Ieșeau la suprafață și alte amintiri, din zilele petrecute cu Wade.

„Și m-a ținut în brațe când plângeam, și m-a ascultat când simțeam nevoia să vorbesc...”

Remușcărilor o rodeau cu dințișorii lor ascuțiți, nu pentru prima oară de la marea lovitură de teatru din urmă cu două zile. Dar, când se gândea la schițele viitoareii cabane de ski, o cuprindea din nou indignarea.

— Niciodată n-a vrut altceva decât să pună mâna pe Foxfire.

Mai întâi, Ross o voise ca să-i ia banii, apoi Wade pusese și el ochii pe ea, pentru pământ. O ustura insuportabil gândul că niciunul dintre ei n-o dorise pentru ea însăși.

— Măciuci la buci, mormăi Wizzer, turnându-și încă o ceașcă de ceai.

Zane mușcă delicat din pâinea prăjită, cu o expresie dezaprobatoare.

— E evident că individul era un escroc. Fără să piardă vremea, a intrat în contact cu Bronwynn, încercând să profite de starea ei de spirit...

— A stat aici în prima noapte fiindcă era îngrijorat pentru mine, o întrerupse Bronwynn, uimită că simțea nevoia să-l apere pe omul care o trădase.

— ... și i-a împus cu forța compania lui și după aia, și...

— De fapt, i-o reteză Bronwynn din nou, gândindu-se de câte ori abuzase ea de bunăvoința lui Wade, în toate acele încercări de a-l ademini să lucreze mai puțin, s-a întâmpnat mai degrabă invers.

Sprâncenele negre ale lui Zane se îmbinără, în timp ce ridica spre sora ei o privire nemulțumită.

— Auzi...? Da' tu de partea cui ești, de fapt?

Înălțând o sprânceană stufoasă, Wizzer îi așteptă răspunsul. Bronwynn se foia pe taburet, luptându-se în sinea ei cu întrebarea. Se încruntă spre prietenul ei sihastru.

— De ce nu mi-a spus niciodată despre cabana aia de ski?

— Poate fiindcă nu mai era importantă pentru el. O fi uitat...

— Dar planurile...

— Alea nu dovedesc nici cât o ceapă degerată. S-ar putea să-l fi interesat locul, cândva... Ce, femeile sunt singurele care au voie să se răzgândească?

— Nu, dar Murphy...

— Murphy e clar că nu știa toată povestea. I-ai dat Absolventului vreo șansă să-ți explice, Roșcato?

Wade îi spusese că putea să-i explice, dar ea se simțise prea lezată ca să-i mai dea voie. Totuși, ar fi putut lămuri lucrurile și la conferința de presă. Oare fusese prea rănit pentru a mai încerca o dată? Nu numai că se îndoise de dragostea lui, dar și integritatea i-o pusese la îndoială. Își amintea cât de furioasă fusese când Ross o acuzase pe nedrept. Cum trebuia să se fi simțit Wade, când și ea îi făcuse lui același lucru?

Dacă era într-adevăr nevinovat... Bronwynn încă se simțea

mai în siguranță agățându-se de propria-i durere, decât crezând în el.

— Deschide ochii, Roșcato, insistă Wizzer, gesticulând cu chifla englezească spre împrejurimi. Uită-te în jurul tău. Câte ore ați petrecut voi doi lucrând la casa asta? De ce-ar fi făcut-o, dacă tot plănuia s-o cumpere și s-o demoleze? De ce să-și irosească vacanța aici, ajutând la scumpirea unei proprietăți pe care voia, chipurile, s-o cumpere și s-o radă cu buldozerul? Ce, îl crezi tâmpit?

— Nu, răspunse încet Bronwynn, simțindu-se cu adevărat rușinată.

Se uită în jur, prin bucătărie. Funinginea fusese spălată, apa de la inundație ștersă, dușumeaua lucea de curățenie. Nu era nevoie să facă niciun efort pentru a aduce la suprafață amintirile despre felul cum o ajutase Wade – la răzuitul tapetului vechi, la sablatul pereților, la desprinsul mochetei urâte... Se înroși în obraji când își aminti ziua în care căzuseră grămadă pe podea, înfășurați în tapet dezlipit.

Se putea s-o fi ajutat doar ca să intre în grațiile ei, își spuse ea. Sau poate o făcuse ca un soi de glumă privată perversă. Niciuna dintre posibilități nu i se părea prea credibilă. Oricât de rănită era, totuși nu-l putea crede un monstru. La drept vorbind, pe sub toată durerea ei, își dădea seama că e fapt era tocmai contrariul.

Wade avea puterea de a-i da foc doar cu o atingere sau cu o simplă privire. Avea acea tandrețe necesară pentru a o consola, și îndrăzneala de a o tachina. Singurul lucru asupra căruia căzuseră de acord era atracția reciprocă. Îl cunoștea doar de câteva săptămâni, dar nu mai era un străin pentru ea. Din capul locului, între ei se legase o comunicare mult mai profundă decât în mod normal. Acum, îi era rușine că lăsase ca frica și neîncrederea să-i învingă instinctele.

Luându-și cu ea o ciocolată Twinkie, Bronwynn se dădu jos de pe taburet.

— Scuzați-mă câteva minute, da? le spuse ea lui Zane și Wizzer. Am nevoie de puțin timp de gândire.

Se așeză pe treptele din spate, aruncând o privire spre Bob și Ray, cre stăteau așezați la o distanță discretă, cu ochii spre ciocolata ei. Cu un oftat de resemnare, o rupse în două și le aruncă jumătățile.

Wizzer avea dreptate – o făcuse de oaie. Trădarea lui Ross o împinsese spre o adevărată paranoia, lăsând-o expusă tentației de a crede tot ce putea fi mai rău despre Wade. Probele împotriva lui fuseseră doar circumstanțiale, dar ar fi putut părea incriminatoare, în ochii unei femei care fusese înșelată atât de recent. Nu făcuse decât să reacționez față de situația creată, în loc de a-și ține durerea în frâu timp suficient pentru a examina toate faptele. Îi făcuse lui Wade un deserviciu îngrozitor. Of, numai dacă i-ar fi explicat mai dinainte despre planurile lui imobiliare...! Numai de-ar fi avut mai mult timp, pentru a-și consolida încrederea reciprocă... Numai dacă...

— Nu „dacă” și „dar dacă”-uri n-o să rezolvăm toată încurcătura asta – ce zici, Muffin? întrebă ea, mângâind capul oii care urcase treptele, dornică să i se dea atenție.

Ce putea să facă? Îl iubea pe Wade Grayson. Chiar și când credea că o trădase, chiar și în acele momente îl iubea. De-asta o duruse atât de rău, mult mai rău decât trădarea lui Ross. Numai iubirea profundă și adevărată avea puterea de a provoca o asemenea durere. Îl iubea pe Wade așa cum visase dintotdeauna să iubească pe cineva – cu fiecare fibră a ființei ei, cu trup și suflet. Gândul de a-l pierde era insuportabil.

Îl iubea pe Wade, dar oare avea s-o creadă, după felul în care se purtase cu el? Îl acuzase de niște lucruri groaznice. De ce ar mai fi primit-o înapoi? Într-un moment de disperare, îi spusese că și el o iubea, însă nu cumva acel sentiment fragil fusese zdrobit de suspiciunile ei?

Nu exista decât un singur mod sigur de a afla, își spusese ea cu hotărâre, abia stăpânindu-și o criză de nervi. Trebuia să se ducă la Wade și să-l întrebe.

Bronwynn cea veche poate ar fi așteptat să vadă dacă nu se întorcea Wade primul la ea. Vechea Bronwynn s-ar fi lăsat purtată de curent, acceptând cu fatalism tot ceea ce i se întâmpla.

Dar ea nu mai era acea Bronwynn. Jurase să devină stăpână pe viața ei. Făcuse o greșală și avea s-o îndrepte. Îl iubea pe Wade Grayson, îl dorea pe Wade Grayson, și avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a-l aduce înapoi.

Capitolul 11

Murphy Mitchell aruncă o singură privire spre șeful său, după care spuse pe un ton defensiv:

— Nu mi-ai spus decât că era o belea de toată...

Wade ridică o mână, întrerupându-l. Era primul lucru pe care asistentul său i-l spunea în fiecare dimineață, de când se întorseseră din Vermont. Expresiile „Bună dimineața” și „Salut” dispăruseră complet din vocabularul lui. Pe Wade îl durea destul capul de la propriile lui argumente, n-avea nevoie să le mai audă încă o dată și pe ale lui Murphy. Rezemându-se cu coatele de birou, își strânse între degete rădăcina nasului și oftă adânc.

— Știu, Murphy. Știu.

— Sondajele de opinie arată treizeci și patru la sută în favoarea ta, și douăzeci și nouă la sută împotriva. Opt la sută cred că ai fost fundaș la Minnesota Vikings, iar restul de douăzeci și nouă la sută vor să știe unde naiba-i Rangoon și ce legătură are cu Indiana.

Murphy îi turnă o ceașcă de cafea, privindu-și imaginea oglindită în cafetiera metalică.

— Am început să și chelesc de la chestia asta, Wade. Să nu zici că n-am încercat să te previn. Femeile ca ea n-aduc altceva decât necazuri.

— Cum adică, „femeile *ca ea*”? se răsti Wade, care deși încă mai era furios pe Bronwynn pentru că se îndoise de el, nu-i dădea totuși lui Murphy dreptul s-o insulte.

Umerii masivi ai lui Mitchell se ridicară scurt. Își făcea de lucru la nodul cravatei.

— Femeile ca Bronwynn Prescott Pierson. Niște bogătașe nesim...

Wade i-o rețeză scurt, aruncând scânteii din ochi:

— Bronwynn nu e una din-alea. Ea nu se compară cu nimeni! „Cât de adevărat...!” și mai spuse el. Nimeni pe lume nu mai avea puterea să-l exaspereze atât de mult ca ea.

— Bine, lasă! ridică Murphy o mână, în semn de capitulare. Sunt de partea ta, ai uitat?

— Atunci, mai bine s-o lăsăm baltă.

Wade își masă tâmplele, numărând secunde până mai putea lua o aspirină. Douăsprezece mii șase sute, douăsprezece mii cinci sute nouăzeci și nouă...

— Dacă încă nu te poți desprinde de ea, să știi că eu te înțeleg, Wade...

— Murphy.

Nicicând nu se rostise un cuvânt care să închidă în el o amenințare mai clară.

— Okay.

Mitchell avu înțelepciunea de a abandona subiectul. Deschise o agendă de pe birou și făcu o însemnare.

— Am reușit să-ți amân întâlnirea cu Lawrence Brockton pentru săptămâna viitoare. Până atunci, o să se mai liniștească puțin lucrurile.

În timp ce vorbea despre Lawrence Brockton, care era unul dintre principalii susținători ai lui Wade Grayson, Murphy își dădu ochii peste cap.

— Știi ce crede el, că politicienii ar trebui să fie și ei celibatari, la fel ca preoții. O să-ți facă uite-atâta capu', prietene...

— La naiba, Murphy, se enervă Wade, care ajunsese la capătul răbdării – mai ales de când presa se năpustise asupra lui și a lui Bronwynn. N-am nevoie de încă o afurisită de predică din partea ta! Știu care-mi sunt obligațiile. Știu și ce greșeli am făcut. Și la fel de bine știu și că n-am nevoie să mă tot bați la cap cu asta. Mai lasă-le naibii de hârtoage și ieși afară!

Murphy făcu doi pași înapoi, cu buzele subțindu-i-se la auzul perdafului tras de șeful său. Trânti pe birou un vraf de dosare și nu mai spuse decât atât:

— Perfect.

După ce ușa biroului se închise în urma lui, Wade își lăsa capul în mâini, împingându-și degetele prin părul deja răvășit. Propria lui suferință era mult prea crudă ca să-și mai poată face griji și pentru sentimentele lui Murphy. Ba chiar, îi era destul de greu să nu-l învinuiască și pe Murphy, măcar în parte, pentru problemele lui. El era acela care adusese vorba despre cumpărarea proprietății, la conferința de presă – dar, în fond, își făcuse doar datoria, încercând să apere reputația șefului său. Iar Murphy n-avea nicio vină că Wade nu-i spusese nimic despre situația sa cu Bronwynn.

La naiba, cum ar fi putut să-l informeze, când până și el abia dacă se dumirise că era îndrăgostit de ea? Nici chiar lui Bronwynn nu-i spusese – sau, cel puțin, nu la timp. Ce mai încurcătură... își zicea el.

Luând tabloidul pe care-l smulsese de pe biroul secretarei, în drum spre cabinet, citi titlul cu voce tare:

— „Praful s-a ales de aventura romantică a deputatului: la Foxfire a ieșit cu scânteii”.

Fotografia o surprinsese pe Bronwynn în momentul când scotea limba la el.

Așa cum îi atrăsese atenția Murphy, cu cea mai pedantă regularitate, pe tot parcursul săptămânii trecute, era scandalul sexual al anului. Aveau să treacă luni de zile până să se aștearnă din nou liniștea.

Wade știa că viața particulară a unui om politic nu-i aparținea în totalitate, dar totuși îl irita ca a lui să fie examinată la microscop, disecată și întoarsă pe toate fețele. Nu o dată, în ultima săptămână, fusese tentat să pună lucrurile la punct, da Murphy îl convinsese să renunțe. Istoria dovedise că modul cel mai bun de a înfrunta bârfele consta în a le ignora. Dacă nimeni nu mai turna gaz peste foc, acesta se stingea de la sine.

Întrebându-se când avea să se stingă și focul dinlăuntrul lui, Wade scoase ultima tabletă de antiacid din tubul de pe birou, și-o aruncă în gură și imediat scoase alt tub din sertarul de sus al biroului. După cum mergeau lucrurile, curând avea să trebuiască să și le cumpere angro. Stomacul îl ardea și forfotea ca o groapă

cu var nestins. De-o săptămână nu mai luase o masă omenească. De când se întorsese la biroul său de congressman din Lafayette, dieta lui constase mai mult din cafea, tablete antiacide, scotch și din nou antiacide. Mâncărurile propriu-zise nu-l tentau cu nimic – și nici țigara pe care o scosese din pachet, răsucind-o nervos între degete.

Îi ardea buza să și-o aprindă – dar nu putea. Nu mai fumase nici măcar o țigară, de la plecarea din Vermont, deși nervii-i erau întinși la limită, efectiv țipând după nicotină. Se tortura singur, asta făcea. Perversitatea lui ajunsese la extrem. Dar, fir-ar să fie, de fiecare dată când punea mâna pe câte o țigară, se gândea la Bronwynn – la dezaprobarea ei, la subtila ei campanie de a-l face să se lase de fumat.

Putea fi extrem de deșteaptă, când își punea mintea. Trecuseră câteva zile până să-și dea seama că nu mai fuma nici pe departe atât de mult ca de obicei. Recidiva problemelor cu ulcerul survenise ca un adevărat șoc, după câteva săptămâni în care nici măcar nu se mai gândise la flaconul de antiacide.

Un zâmbet răutăcios îi arcui gura, în timp ce se întreba cât din stângăcia ei cu sculele și uneltele fusese doar o simplă prefăcătorie. Munca la Foxfire, și strădaniile de a o salva pe Bronwynn de toate acele catastrofe pe care el le considera iminente, îl ținuse departe de grijile profesionale. Nici chiar doctorul Jameson nu i-ar fi putut recomanda un remediu mai bun împotriva stresului.

Se îndrăgostise de ea, iar ea îl rănise. O, cât îl mai rănise! Dăruindu-i inima lui, îi oferise și puterea de a-l leza adânc. Profunzimea acelei suferințe, când văzuse că se îndoia de el, îl lăsase incapabil să se apere, ba chiar lipsit și de dorința de a o face.

Acum, că avusese puțin timp la dispoziție ca să-și revină și să se gândească temeinic la toate cele prin care trecuse, își dădea seama de greșelile pe care le făcuse. Ar fi trebuit să-i spună, la un moment dat, despre planul de a cumpăra proprietatea, la care renunțase. Ar fi trebuit să-i spună mai curând că o iubea. Ar fi trebuit să fie mai înțelegător în legătură cu reacția ei față de

presupusa lui trădare – după ceea ce i se întâmplase cu Hilliard, era absolut firească. Ar fi trebuit s-o învețe să creadă în el. Felul cum se comportase nu făcuse decât să-i confirme suspiciunile că era un ticălos.

Se întreba ce să facă. Rațiunea îi spunea să renunțe, s-o lase în pace. Bronwynn se afla acolo unde dorea ea să fie, iar Wade era și el unde voia – și unde avea nevoie. Ea avea Foxfire, el avea munca lui. Înainte, aceasta îi fusese întotdeauna de ajuns.

În timp ce-și trecea încoace și-ncolo țigara neaprinsă peste buza de jos, Wade aruncă o privire pasageră peste dosarele pe care Murphy i le aruncase pe birou. Înaintea vacanței din Vermont, s-ar fi repezit cu nesaț asupra lor, simțindu-se vinovat dacă le ignora măcar cinci minute. Acum, nu-și putea aduna interesul nici măcar atâta cât să deschidă coperta celui dintâi. Cariera fusese mutată pe locul doi în viața lui, întrecută de o roșcovană cu care nu avea aproape nimic în comun.

Acesta era adevărul. Erau la fel de nepotriviți ca ochii lui Bronwynn – și totuși, o iubea. Toate celelalte din viața lui aveau să stea în așteptare până o recucerea pe Bronwynn – sau până și-o exorciza complet din suflet.

Cumva, Wade nu credea că a doua variantă ar fi fost posibilă.

Deschise sertarul din dreapta, jos, al biroului, și ridică singurul lucru pe care-l mai avea de la Bronwynn, în afara amintirilor. Caleidoscopul fusese împachetat cu grijă și vârat în rucsac, cu cuvintele „Te iubesc” scrise pe hârtie. În cilindrul de lemn lustruit, cu cercuri de alamă lucitoare, se recunoștea măiestria inconfundabilă a lui Wizzer, dar nu la sihastrul îmbrăcat cu kilt scoțian se gândea Wade, când ridica jucăria la ochi, ca să privească formele multicolore și strălucitoare. Se gândea la femeia care adusese culori și luciri capricioase într-o lume decolorată de muncă și responsabilitate. Iar acum, dispăruse din viața lui, și se simțea mai rău decât dacă ar fi fost mort.

Punând caleidoscopul deoparte, se aplecă înainte și apăsă pe butonul intercomului.

— Doamnă Griffin, ești bună, te rog, să dai un telefon la

liniile aeriene...

Sunetul vocii ascuțite a secretarei, din cealaltă parte a ușii, îl făcu să se întrerupă brusc.

— Ce înseamnă asta? țipă ea. Cine vă credeți? Nu puteți da buzna aici! Domnul congressman Grayson nu are timp să primească pe nimeni...

Wade tocmai începea să se ridice de pe scaun, când ușa se dădu de perete și năvăli o echipă de televiziune, urmată de mai mulți reporteri și fotografi care se luau la întrecere să ocupe poziții cât mai avantajoase.

— Ce înseamnă asta? repetă Wade cuvânt cu cuvânt protestul secretarei.

Nu se amestecaseră destul în viața lui, o săptămână încheiată? Dacă afurisiții de ziariști nu apăreau tocmai în acel moment? ar fi avut ocazia să discute cu Bronwynn despre viitor, iar viața lui n-ar mai fi devenit un asemenea infern.

— Domnule congressman, este adevărat că nu v-a anunțat nimeni în prealabil despre această conferință de presă?

— Conferință de...? Murphy! mugi Wade, fără să-și mai poată stăpâni furia, după care se uită încruntat la reporteri. Cine naiba v-a dat drumul aici?

— Eu răspunse Murphy din ușă, înfruntând privirea cruntă a șefului său cu o expresie ce părea o încrucișare straniu de familiară între iritare și resemnare.

Wade era gata să se arunce asupra lui, când o altă voce, din spatele lui Murphy, adăugă:

— La cererea mea.

Dacă nu stătea rezemat de birou, Wade nu se îndoia că ar fi căzut de pe picioare, la auzul acelei voci. Genunchii i se înmuiară precum cauciucul. Abia reuși să nu rămână cu gura căscată, când Murphy se dădu la o parte, făcându-i loc lui Bronwynn să intre în încăpere.

Pe stradă, poate că n-ar fi recunoscut-o. Cu excepția zuluflor unui breton recalcitrant, părul ei odinioară zburlit stătea acum pieptănat cu grijă pe spate și strâns într-o coadă de cal. Blugii rupți și tricoul larg fuseseră înlocuiți cu o fustă bej și un bleizăr

maro cadrilat, cu croială bărbătească, luat peste o bluză de mătase. Ochii ei migdalați el priveau printr-o pereche de ochelari profesoralii, cu rame de baga. Wade își spusese că era cea mai incredibil de sexy arătare pe care o văzuse vreodată în viața lui.

— Domnule congressman, îl salută Bronwynn, pe un ton oficial, când ajunse în fața biroului.

Wade observă că dinții i se înfipseseră în buza de jos, cu nervozitate.

Dacă Wade se bucura s-o vadă, își ascundea totuși destul de bine sentimentele. Arăta surprins și destul de circumspect. Mă rog, nu l-ar fi putut acuza nimeni – dar Bronwynn sperase s-o primească măcar cu un zâmbet. După cât se certase cu Murphy Mitchell ca să intre, nu i-ar fi stricat o mică încurajare.

Wade își dresese glasul și strânse mâna pe care Bronwynn i-o întindea peste birou.

— Domnișoară Pierson, răspunse el, după care își mușcă limba ca să nu geamă, la senzația atingerii dintre pielea ei și a lui. Electricitatea îl străbătea zumzând prin tot trupul, amintindu-i toate nopțile în care zăcuse treaz, cu gândul numai la ea.

Bronwynn își înfruntă pornirea de a se răsuci pe călcâie ca s-o ia la fugă. În acel moment, nu se mai îndoia că era condamnată la un eșec urmat de umilința publică, deși beneficia de avantajul elementului surpriză. Wade era politician, și nu unul care să aibă nevoie de un autor de discursuri pentru a-l învăța pronunția corectă a fiecărui cuvânt. Se pricepea de minune să gândească pe propriile lui picioare.

Sudoarea i se prelingea printre sâni. Avea s-o jupoaie de vie și să-i lase hoitul la discreția presei pe care ea însăși o invitase în cabinetul lui.

— M-ai prins pe nepregătite, spusese Wade pe un ton neutru.

Bronwynn încă nu dăduse de înțeles prin nimic cu ce intenții se afla acolo. Se pomeni că spera să nu mai fie supărată pe el, că spera să nu fi citit vreo pagină din cartea lui Ross Hilliard ca să pună la cale cine știe ce răzbunare.

— N-ai vrea să-mi explici despre ce este vorba?

— Ăă...

Tremurând ca o frunză-n vânt, Bronwynn strânse în mână mapa de piele cu care venise. Spre propria ei surprindere, sună remarcabil de calmă când îi răspunse:

— Desigur. Mi-a trecut prin minte că s-a putea ca presa să fi fost indusă în eroare cu privire la anumite aspecte privitoare la relația noastră. Mi-am rezervat dreptul de a o invita azi aici, pentru a clarifica lucrurile.

Ochii lui Wade îi cercetară pe ai ei, în căutarea unor răspunsuri mai complete. Dar ceea ce descoperi acolo era speranță, remușcare și o spaimă vecină cu moartea. Îl străbătu un val de optimism.

— Înțeleg... Ei bine, va trebui să-ți dau dreptate – articolele din ziare n-au fost deloc corecte, cel puțin cu privire la propriile mele sentimente.

— Sau la ale mele, adăugă ea, rugându-se ca sensul ascuns pe care-l depistase în cuvintele lui să nu fi fost doar o părere. Dacă pot lua loc, am de făcut o declarație, și aș mai dori, de asemenea, să-ți adresez câteva întrebări.

Wade îi făcu semn spre masa de conferințe paralelă cu peretele opus al cabinetului. Cu zgomot, ziariștii se rearanjară ca să aibă o vedere cât mai bună. Bronwynn se așeză pe scaunul tras de Wade pentru ea. Niciodată în viața ei nu se mai bucurase atât de mult că avea unde să ia loc. Încă o secundă dacă mai stătea în picioare în fața biroului, și era convinsă că s-ar fi moleșit ca țelina veche de-o săptămână.

În timp ce microfoanele erau instalate pe masă, Wade se așeză pe scaunul de lângă al lui Bronwynn și se uită la ea, în așteptare, după care aruncă o privire spre picioarele lungi și suple pe care ea și le ținea decent unul peste altul. Doamne, da' sexy mai arăta în ținuta aia! își spuse el. Îl mâncau degetele să-i scoată ochelarii și să-i desfacă părul din coadă, să-i tragă de pe umeri sacoul ăla oficial și să-i cuprindă sânii prin materialul fâșiuței de mătase care se dădea drept bluză.

Cu degete tremurătoare, Bronwynn își deschise mapa și se

uită la însemnările pe care le scrisese în blocnotesul cu pagini de culoarea lavandei. Îndreptându-și pe nas ochelarii pe care și-i luase doar pentru efect, se adresă reporterilor, mijind ochii în lumina puternică a lămpilor pe care și le aprinseseră operatorii de televiziune.

— În primul rând, aș dori să vă spun că nu m-am dus în Vermont cu intenția de a mă întâlni cu congressmanul Grayson. Înainte de sosirea mea la Foxfire, nu aveam nici măcar cea mai vagă idee cine era.

Nu-și putu stăpâni complet un început de zâmbet, când zări cu coada ochiului expresia nemulțumită a lui Wade.

— Am plecat spre Vermont fiindcă simțeam nevoia unei retrageri în izolare, ca să-mi pot pune viața la loc în ordine. Până în ziua conferinței de presă anterioare, n-am avut deloc cunoștință de interesul pe care-l prezenta pentru congressmanul Grayson proprietatea mea.

Această afirmație le smulse reporterilor câteva exclamații surprinse și murmure de neliniște. În fundul încăperii, Murphy se făcu verde la față și se prăbuși într-un fotoliu. Rumoarea presei se întea treptat, într-un crescendo pe care Bronwynn îl întrerupse când vorbi din nou:

— Privind lucrurile retrospectiv, cred că nu mi-a pomenit niciodată despre asta fiindcă se răzgândise în legătură cu achiziționarea proprietății. Așa este, domnule congressman?

— Da, răspunse Wade, fără să-și ia ochii de la Bronwynn.

Numai cel mai strict autocontrol îi împiedica zâmbetul să se transforme într-un rânjel de satisfacție cu toată gura, jenant de larg. Scăpase. Nu mai avea nicio importanță că Bronwynn se îndoise de el. Tot ce conta era că acum credea în el și se afla acolo, alături, la o lungime de braț... Întoarse capul spre ziariști și le spuse:

— Inițial, mă interesase proprietatea Foxfire, până când mi-am dat seama cât de importantă era pentru domnișoara... pentru Bronwynn. N-o cunoșteam personal când am ajuns, la recomandarea medicului, în Vermont. Și nici după ce ne-am întâlnit prima oară n-am fost prea sigur că aș fi dorit s-o cunosc

mai bine, continuă el, chicotind când o văzu cum își îngusta ochii, scandalizată. Treptat, însă, m-am răzgândit.

— Atunci, de ce ați folosit subterfugiul cu achiziționarea proprietății, domnișoară Pierson? se interesă unul dintre reporteri.

— A fost o neînțelegere, răspuse Bronwynn, cerându-i lui Wade iertare din priviri. Și o îngrozitoare lipsă de încredere, din partea mea.

— Precum și prea multă mândrie dintr-a mea, adăugă Wade.

Bronwynn își privi însemnările, încercând să vadă cât mai limpede prin ceața lacrimilor care-i umezeau ochii. Până acum, lucrurile mergeau mai bine decât îndrăznise să spere, dar povestea încă nu se terminase. Trăgând adânc aer în piept, ca să se calmeze, îl întrebă pe Wade:

— Ați spune că discuția dintre noi a fost consecința unei probleme de comunicare, domnule congressman?

— Absolut, dădu el din cap, înfrânându-și imboldul de a întinde mâna s-o atingă. O dorea în brațele lui, cu gura lipită de a lui. În ceea ce-l privea pe el, aceea era cea mai bună formă de comunicare dintre ei.

— Amândoi am spus unele lucruri pe care nu le gândeam. Nu sunteți de acord?

— Întru totul, cu o singură excepție.

— Știu, consimți Bronwynn cu un oftat, în timp ce umerii i se înmuiau sub sacoul vătuit. Ați avut dreptate. Expresia este „apă *pe sub pod*”.

— Nu.

— Ba da, așa e corect.

Bine că-i mai ardea acum și să despice firul de păr în patru! se revoltă ea.

— Ai de gând să mă ascuți măcar o dată și pe mine? insistă Wade, prins între dorința de a o îmbrățișa și pofta s-o zgâlțâie. Te iubesc. Am spus lucrul ăsta, în după-amiaza aia. Și vorbisem serios.

În timp ce presa digera această nouă informație, Bronwynn rămase încremenită, cu privirea la Wade. Preț de-o eternitate, nu

putu să se miște, să vorbească, să respire. O, cât mai dorise să-l audă spunându-i c-o iubea – și cât de mare nevoie avea de răspunsul corect la următoarea întrebare.

— Și încă mai ai aceleași sentimente? șopti ea.

Nimic n-ar fi putut să fie mai sincer decât expresia din ochii lui Wade.

— Da.

Numai amintirea vagă a prezenței reporterilor o împiedică pe Bronwynn să se arunce în brațele lui.

— Și eu te iubesc, murmură ea, pe lângă nodul care i se pusese în gât.

Acum își dorea să nu fi chemat presa. La momentul respectiv, aducerea ziariștilor i se păruse o idee inspirată, dar de când devenise conștientă, în adâncurile făpturii ei, de bărbatul așezat alături, nu-și mai dorea decât ca gazetarii să se plictisească de spectacol și plece să facă din viața altcuiva un subiect de senzație. Ea avea de sedus un congressman. Imaginația ei plăsmuia deja imagini cu lărgirea nodului de la sobra lui cravată verde-pătrunjel.

— Cum ați spus, domnișoară Pierson? întrebă un reporter, din fundul încăperii. Aici, în spate, nu se-aude.

— Am spus că mai am doar o singură întrebare pentru domnul congressman Grayson.

Bronwynn înghiți în sec și se întoarse din nou spre Wade. Preț de-o secundă fugară, fu cât pe ce să cadă pradă fricii și să întrebe care era drumul spre Kokomo. Dar, de undeva din străfundurile ființei, reuși să-și extragă puterea de care avea nevoie. El era bărbatul pe care-l iubea, omul pe care toată viața așteptase să-l iubească. Îl dorea în viața ei, și nu avea altceva de făcut decât să întrebe.

— Wade, vrei să se însori cu mine?

În timp ce camerele de luat vederi se declanșau frenetic, Wade o privi fix, cu mintea golită brusc de orice gânduri, preț de câteva secunde. Bronwynn voia să se mărite cu el?

— Și Foxfire? N-am putea locui acolo, știi foarte bine.

— Știu. Dar va fi o casă excelentă de vacanță, nu crezi?

— Mda.

Wade zâmbi, ridicându-se de pe scaun. Cu cât scăpau mai repede de spectatori, cu atât mai bine. Luând mâna lui Bronwynn într-a lui, o ridică în picioare, fără să-și desprindă nicio clipă privirea din ochii ei.

— Crezi că avem vreo șansă? Sunt foarte diferiți unul de altul.

— Ca ziua și noaptea, confirmă ea, cu un zâmbet blând.

— Nu ne putem pune de acord în legătură cu mai nimic.

— Ba da, îl contrazise ea, trăgându-se mai aproape.

Wade clătină din cap.

— Ba nu...

— Ba uite că în privința asta suntem de acord...

Și, fără să-i pese de toți cei care se uitau la ei, Bronwynn își scoase ochelarii și-l cuprinse pe Wade cu brațele pe după gât. Își ridică gura spre a lui și începu să-l sărute încet, meticolos, lăsând fierbințeala să crească între ei până când știu că, dacă nu se desprindea de el, avea să-și piardă controlul.

Fără tragere de inimă, Wade îi lăsă buzele să se dezlipească de ale lui. Cu răsuflarea tăiată murmură:

— În privința asta, ai dreptate.

— Deci, reluă ea, încercând să adopte un ton cât mai firesc, în timp ce inima îi gonea la galop, iar respirația i se poticnea la tot pasul. Te însori cu mine?

Wade nici nu-și dădu seama cât de mult îi întârzia răspunsul. Era prea absorbit s-o privească pe Bronwynn. Își amintea destul de bine cum arătase în rochie de mireasă. Spiritul posesiv îl cuprinse cu totul, când se gândi că următoarea ocazie când avea s-o îmbrace urma să fie pentru el. Iar când i-o scotea, Bronwynn n-avea să mai jure că nu voia să mai aibă de-a face cu niciun bărbat: el urma să fie excepția de la regulă. Avea să fie a lui, ca să se certe, să se joace și să se iubească împreună. Avea să-i aducă în viață echilibrul, iar el urma s-o împiedice să se mai apropie de aparatele electrice.

— Măi Wade, remarcă sec Bronwynn, încruntându-se nemulțumită, da' știu că-ți ia mult timp să răspunzi... Nu sunt

decât vreun milion de oameni care ne văd pe ecranele televizoarelor, și nu se cade să-i lași să aștepte. De data asta, citește-mi pe buze: mă iei de nevastă?

Zâmbind larg, Wade o cuprinse în brațe, strângând-o cu putere la piept.

— Atâta vreme cât nu insiști să luăm cu noi și oaia aia în luna de miere.

Simțindu-se încălzită și în siguranță la pieptul lui, Bronwynn zâmbi obraznic.

— Mai vedem noi.

Sfârșit